COLECȚIA ROMANTIC

Betty Neels

195

MICUL DRAGON

editura alcris

BETTY NEELS
MICUL DRAGON

Coperta: ANDY

© 1977, Betty Neels LITTLE DRAGON BETTY NEELS

Editor: Aurelian Micu Andy

Lector: Angela Vasile

SBN 973-580-197-3

CAPITOLUL I

Începuse să ningă. Fulgii pufoşi cădeau fără zgomot pe acoperişuri, transformând încet-încet vechile case ce mărgineau canalul,. Într-un tablou de Vermeer.

În picioare lângă ferastră, Constancia Morley privea pietonii care se grăbeau să străbată podul îngust şi boltit din faţa casei pentru a ajunge cât mai repede pe la casele lor. Constancia era mică de statură dar foarte frumoasă, cu părul şaten, cu ochii cenuşii tiviţi cu gene dese, cu năsucul ei mic şi buzele-i cărnoase.

Tânăra fată părea fericită. Şi totuşi, la cei douăzeci şi şase de ani ai ei şi orfană de mai bine de douăzeci, nu avea deloc motive de mulţumire… Fusese crescută de o mătuşă nemăritată şi foarte severă, a goi urmase nişte cursuri de infirmieră. La un an după ce-şi terminase studiile, mătuşa ei murise lăsându-şi moşte nire toate bunurile unor opere de caritate. Constancia se trezise fără nici un ban şi fără adăpost. Se instalase atunci să locuiască în spitalul la care lucra, la periferia Londrei, înconjurată de mulţi prieteni dar lipsită de familie. Şi totuşi, nu era genul care să-şi plângă de milă. Voia să-şi croiască drumul ei în viaţă. Poate că, cu puţin noroc, se va mărita într-o ti şi va avea, în fine propriul ei, cămin… Nu-i lipsiseră pretendenţii, dar nici unul nu reuşise s-o cucerască cu adevărat.

Tocmai îşi dăduse demisia de la spital şi se

angajase ca infirmieră particulară. În cursul ultimelor şase Turn avusese tot soiul de pacienţi. Acum se afla în Olanda, îngrijind o bolnavă cu un caracter foarte irascibil.

Constancia plecă de la fereastră: văzuse Renault-ul doctorului Sperling trecând podul. Va ajunge aici dintr-o clipă în alta şi ea trebuia să-i iasă în întâmpinare în hol. Pacienta ci ţinea neapărat ca ea să-l întâmpine pe doctor, după cum ţinea să poarte şi uniformă. Tânăra englezoaică găsea ridicole aceste pretenţii, dar ele păreau să satisfacă vanitatea pacientei sale.

Constancia ajunse în hol exact în clipa în cate Nel, menajera, îi deschidea uşa doctorului. Era un om între două vârste. Înalt, chel, foarte manierat. O salută cu condescendenţă, făcu o remarcă asupra vremii din această ultimă zi de februarie, apoi o întrebă după ritualul obişnuit:

— Vrei să mă conduci la bolnava dumitalc, domnişoară?

Constancia îi răspunse ca în fiecare zi, de o săptămână de cînd se afla aici:

— Desigur, domnule doctor!

Şi d luă înaintea lui pe scara ce docea către dormitorul pacientei.

Doamna Dowling era întinsă pe o sofa, lângă o sobă de teracotă veche. Bra o femeie subţirică, încă slăbită de regimul pe care trebuia să-l urmeze de cînd se ştia diabetică. Avea părul cartmt, buclat, tuns scurt. Faţa îi era trasă şi expresia ei reflecta o profundă plictiseală. Vocea avea un timbru aspru şi autoritar.

Răspunse salutului doctorului printr-un şir de văicăreli,

— Ar trebui să-i explici infirmierei mele că sunt în stare să-mi organizez singură meniul, doctore.

Se purta de parcă Constancia n-ar fi fose de faţă. Doctorul Spetling răspunse într-o engleză aproape perfectă:

— Voi discuta despre meniul dumneavoastră cu domnişoara Moriey. O să vedem ce modificări putem să-i aducem. Spuneţi-mi, cum vă simţiţi astăzi, doamnă?

Bolnava se lansă într-o mulţime de explicaţii; vocea ei răguşită suna neplăcut în urechile Constanciei. Tânăra fată îşi lăsă gândurile să rătăcească. Mâine va avea dreptul la jumătatea de zi liberă pe care doamna Dowling i-o acorda cu zgârcenie de două ori pe săptămână. Vizitase deja mai superficial1 oraşul, dar avea de gând să-i cunoască biscricile, muzeele, casele vechi, tanalele şi aleile întortocheate. La urma urmei, probabil că nu va mai reveni niciodată la Delft! Se hotărî să înceapă cu Nieuwe Kerk, biserica cea nouă, şi cu Stadhuis, primăria.

Doamna Dowling tăcuse. Constancia reveni la realitate. Câteva minute mai târziu, îl conduse pe doctorul Sperling la uşă. Vorbiseră despre noul meniu şi ceruseră şi păferea bolnavei care fusese de acord. Apoi, cînd doctorul fu singur doar cu Constancia, fixară împreună dozele de insulina necesare şi tânăra fată ascultase cu atenţie ’instrucţiunile doctorului. Se despărţi de acesta cu un zâmbet care-i descoperi dinţii mici şi regulaţi.

Doctorul o compătimi că are de suportat pacienţi atât de dificili cum era bătrâna doamnă.

La început, ideea de a avea o infirmieră o iritase pe doamna Dowling. Dar, după un început de comă diabetică, îşi schimbase părerea şi acum prezenţa Constanciei i se părea mai degrabă liniştitoare. În afară de asta, faptul de a avea o infirmieră particulară îi creştea prestigiul faţă de prietenele ei, nişte bătrâne doamne care-şi petreceau timpul jucând bridge.

Încercase s-o intimideze pe Constancia dar nu reuşise. Tânăra fată învăţase să rămână imperturbabilă, ceea ce o descumpănea pe bolnavă. Agenţia pentru care lucra apreciase că tânăra fată va trebui să rămână în Olanda două-trei săptămâni cel mult; dar dacă doamna Dowling continua să facă totul numai cum o tăia capul, atunci cu siguranţă că va avea nevoie de infirmieră mult mai multă vreme…

Bătrâna nu era deloc rezonabilă; foarte bogată, îşi imagina că banul îi dă toate drepturile. Constancia, căreia îi plăcea sa fie folositoare, fierbea de nervi în faţa capriciilor bolnavei. Dacă ar fi plecat, aceasta ar fi fost în stare să înfulece rapid vreo jumătate de duzină de ecleruri cu ciocolată şi să uite de insulină, ceea ce ar fi avut drept efect să ajungă direct la spital.

În seara aceasta, Constancia se străduise din răsputeri s-o convingă pe bolnavă să renunţe la gogoşile vieneze în schimbul unei cine uşoare cu jambon de Parma. Se duse să-i spună bucătăresei ce să prepare. Când se întoarse la etaj, întârzie o

clipă lângă fereastră.

Zăpada se depusese serios şi deja se întunecase. De cealaltă parte a podului se vedeau strălucind luminile unicului magazin. Constancia avu dintr-o dată chef să se îmbrace călduros şi să se ducă că caşte gura pe la vitrine.

A doua zi, după prânz, ninsoarea încetă şi soarele strălucea vesel. Dar era foarte frig. Constancia, pe care doamna Dowling o întârziase să plece tot cerându-i câte ceva, se grăbi să iasă şi merse de-a lungul lui Wijn Haven. Trecu apoi un pod ce ducea. Spre Nieuwe Kerk. Se opri o clipă ca să admire clădirea primăriei, superbă sub mantia albă a zăpezii, în cel mai pur stil baroc al secolului XVII. Se înfioră uşor. Vântul era glacial iar paltonul ei, care trecuse prin mai multe ierni, nu era prea călduros. Porni din nou la drum. Când ajunse la capătul străzii, remarcă maşina doctorului Sperling trasă în faţa bisericii. Alături mai era parcată o maşină, un mic Fiat hodorogit. Cel cu Fiatul îi vorbea doctorului, aplecat spre fereastra laterală a acestuia.

Când o observă pe Constancia, doctorul îi făcu ceremonios cu mâna. Tânăra fată, mai puţin convenţională, îi lansă un vesel Salut, doctore Sperling!“ Scoase o uşoară exclamaţie de surpriză cînd bărbatul aflat de cealaltă parte a maşinii se îndreptă ca s-o vadă. Foarte înalt, avea părul de un blond foarte deschis, iar spre tâmple devenea aproape argintiu. Ochii erau albaştri, nasul fin, gura bine conturată. O înfăţişare plăcută, gândi Constancia. Şi-i adresă un zâmbet larg.

La rândul lui, bărbatul îi zâmbi şi-i întinse o mână pe deasupra maşinii. Deşi braţul lui i se păru Constan- ciei imens, strângerea de mână fu foarte blândă.

— Jeroen van der Giessen, zise el cu o voce caldă şi profundă.

— Constancia Morley.

Se auzi vocea pedantă a doctorului Sperling:

— Domnişoara Morley este infirmiera doamnei Dow-’

ling

Bătrânul doctor îşi scoase capul pe geamul maşinii.’

— Aveţi o după-amiază liberă, domnişoară?

— Da, şi fac pe turista, doctore Sperling, îi adresă un nou zâmbet, ceva mai timid, necunoscutului.

— Nu vreau să pierd nici o clipă! La revedere, domnule doctor la revedere, domnule van der Giessen.

Traversă strada şi intră în biscrică. Urmărind-o cu privirea, doctorul Sperling spuse pe un ton sever:

— Este o infirmieră foarte bună, foarte conştiincioasă. Dar ar trebui să ia mai în serios viaţa.

— De ce? îl întrebă interlocutorul lui.

— Are deja douăzeci şi şase de ani!

Ochii albaştri ai bărbatului de alături sclipiră.

— Eu am treizeci şi nouă, şi-mi este foarte greu să iau viaţa în serios!

Doctorul îşi contemplă unghiile.

— Nu mă miră, Jeroen. Cu cei trei copii ai tăi., cu

toţi câinii aceia şi casa aia mare... Fără să mai pun la socoteală munca ta, desigur.

Doctorul ofta.

— Bun. Acum trebuie s-o şterg, am de vizitat un alt bolnav. Ne mai vedem noi într-una din serile astea.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi doctorul îl văzu pe amicul său demarând în trombă.

— Până la urmă o să conducă o cutie de conscrvc! mormăi el. Plecând la rândul lui.

Tot admirând vitraliile superbe, cavoul regal al casei de Orania-Nassau şi mausoleul lui Wilhelm cel Tăcut, îşi lăsă gândurile să se întoarcă la bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse. Îl găsea simpatic. Pe de altă parte, şi el o privise de parcă deja o cunoştea...

Se opri să contemple orga cea mare. Probabil că era însurat, şi avea şi copii... dar după cum arăta maşina lui, nu părea să fie prea bogat. Se întrebă cum o fi arătând soţia lui, apoi făcu un efort să se concentreze asupra a ceea ce privea. Dar Jeroen van der Giessen îi reveni iarăşi în minte cînd se îndreptă spre ieşire. Ce păcat că pierduse atât de repede din vedere un om cu care s-ar fi simţit perfect în largul ei!

O clipă mai târziu, cînd trecu pragul biscricii, il revăzu. Tocmai traversa piaţa, cu mâinile în buzunare, cu haina lui de cojoc roasă toată. Ajunseră în acelaşi timp la strada cu care se continua piaţa din fnţa biscricii. El o văzu şi-i spuse:

— Încă o dată, bună ziua. Cam pe unde te; ihi cu

vizita turistică?

— Am vizitat biserică cea nouă, îi răspunse cu vesel, conştientă de plăcerea pe care o simţea revăxându-l. Acum mă întorc la paciena mea.

— Am o oră la dispoziţie. Ţi-ar plăcea să vizitezi Steen, turnul primăriei? Este mai vechi decât restul clădirii, datează de prin secolul XV şi adăposteşte un muzeu foarte interesant. Este închis pentru public din lipsă de personal, dar eu îl cunosc pe administrator. Am putea să mergem acolo, şi să-ţi rezervi o altă zi ca să vizitezi O ude Kerk. Câte după-amiezi ai libere pe săptămână? o întrebă el cu dezinvoltură.

— Două. Mi-ar plăcea mult să vizitez Steen, dar dumneata ai… ai intr-adevăr timp?

— Am o oră liberă, ţi-am mai spus. Trebuie să ajung acasă la ora patru, pentru copii. De obicei am de făcut mai multe vizite după-amiaza, dar azi le-am terminat mai repede.

— Eşti medic?

El încuviinţă din cap.

— Câţi copii ai?

— Trei, doi băieţi şi o fată. Dar nu sunt ai mei. Sunt ai sutorii melc. Ea lipseşte câteva luni şi mi i-a lăsat mie în grijă.

Constancia simţi o mare uşurare, ceea ce i se păru ridicol. Dar, cînd ei preciza, nu sunt însurat, ea îi adresă un zâmbet larg.

— Şi cum te descurci?

El ridică din umeri.

— Nu e votba decât de vreo trei-patru luni, mă descurc eu.

Mergeau amândoi alături, fără grabă.

— Îţi place ceea ce faci la doamna Dowling?

— O cunoşti?

— Da. Dar numai în calitate de prieten.

— Ei bine... îmi place la nebunie că mă aflu la Delft, ceea ce compensează restul... Doamna Dowling este un bolnav destul de dificil.

— Este puţin spus! exclamă el râzând. Tot aşa îşi schimbă regimul cînd o taie. Capul?

— Da.

Constancia se opri să-l privească. Avea o înfăţişare într-adevăr agreabilă.

— Într-un anume fel, îmi este milă de ea. Degeaba este bogată, aă fericită tot nu este.

El îşi aplecă spre ea capul, zâmbind uşor.

— Dumneata crezi că oamenii bogaţi nu pot fi fericiţi?

— N-am de unde să ştiu, n-am fost niciodată bogată. Dar nu cred că oamenii înstăriţi au o viaţă ptea plăcută

— Nu ţi-ar plăcea să te măriţi cu un om bogat?

Ea dădu negativ din cap.

— Cei bogaţi nu se gândesc decât la banii lor. Când o să mă mărit, o să vreau un soţ care să se gândească h mine!

— Nu-ţi pasă că nu ai bani prea mulţi?

— Nu.

Ea remarcă deodată:

— Discutăm de parcă ne-am cunoaşte de o viaţă!

Doctorul van der Giessen îi replică ferm:

— Eu cred cu convingere în prietenia instantanee.

Ajunseră în faţă la Stadhuis şi el o conduse într-un vestibul larg, pardosit cu dale de marmură. Doctorul bătu la una din numeroasele uşi de lemn, apoi băgă capul şi vorbi cu cineva.

Constancia ascultă nemişcată discuţia lor în olandeză, de neînţeles pentru ea. Se hotărî să se apucc să înveţe limba, dacă va trebui să rămână mai multă vreme pe aici.

— Putem să mergem! o anunţă însoţitorul ei.

O luară împreună pe scara cea mare. El îi arătă Sala de Consiliu, unde a putut să admire portrete ale membrilor Casei de Qrania, apoi Sala pentru Căsătorii.

— Încă se mai oficiază căsătorii aici? întrebă Constancia curioasă.

— Da, bineînţeles, altfel nici nu este legal!

— Dar… la biserică?

Doctorul van der Giessen zâmbi.

— Mulţi oameni se căsătoresc şi la biserică. În felul acesta, nodul este dublu, dacă se poate spune aşa…

Îşi puse o mână pe braţul Constanciei.

— Hai să vedem Steen-ul.

El părea să fie un vizitator privilegiat şi avizat totodată. Îi explică o mulţime de lucruri cînd vizitară muzeul, apoi, cînd ieşiră din primărie, îi propuse:

— N-ai vrea să luăm un ceai împreună? Este un mic salon de ceai exact de cealaltă parte a pieţei.

Îi zâmbi cald cînd îi făcu această invitaţie. Din nou, ea îi aprecie frumuseţea şi fu uimită cât de în largul ei se simţea în prezenţa lui.

— Cu plăcere, dar mai ai timp?

— Da, nu am nici o consultaţie până la cinci şi jumătate.

— Dar… copiii?

— Se joacă cu prietenii lor, după şcoală.

— În cazul acesta…

O luară prin piaţa mare către salonul de ceai.

— Ce după-amiază minunată I oftă fericită Constancia iii se aplecă, radios, spre ea.

— Într-adevăr? În ceea ce mă priveşte, mi se pare foarte plăcut să-mi arăt oraşul cuiva pe care-l interesa?

Ajunseră în dreptul unui mic magazin, o încăpere mobilată doar cu câteva mese şi scaune, aproape goală. Comandară câte un ceai. Constancia devoră însă ea mare plăcere şi o prăjitură cu frişca.

— Doamna Dowling nu are voie să mănânce prăjituri, şi eu sunt condamnată la acclaşi regim cu ea, îi explică Constancia.

Însoţitorul ei făcu o mutră uimită.

— Urmează un regim pentru diabetici, nu?

Constancia dădu din cap.

— Da.

Doctorul mormăi ceva în olandeză. Constancia remarcă, râzând:

— Se pare că n-ai spus ceva amabil!

— Într-adevăr, răspunse el. Mai ia o prăjitură. Concentraţia în hîcîraţî de carbon a organismului tău trebuie să fie foarte scăzută.

Ea mai alese o prăjitură însiropată, apoi se gândi dintr-o dată, văzând că el nu luase nimic, că poate nu are bani prea mulţi la el. Întreţinerea a trei copii

nu era o treabă uşoară, iar maşina lui era mai degrabă ho-’ dorogită. Totuşi, cînd îşi scoase cojocul de blană, ea putu să-i admire stofa fină şi croiala elegantă o costumului gri. Silueta lui înaltă îl obliga probabil să-şi facă costumele la comandă, şi cu siguranţă că punea mare preţ pe a fi bine imbricat, din respect pentru pacienţii lui. Dar, în mod sigur, nu făcea asemenea cheltuieli în fiecare an... îngrijorată că poate fusese prea lacomă, ea spuse aproape şoptit:

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Te-ai purtat cu mine de parcă am fi fost vechi prieteni!

El îi zâmbi.

— Sper că vom fi în curând foarte vechi pieteni. De altfel, am ciudata impresie că te cunosc de multă vreme...

— Ce bizar, şi eu în avut aceiaşi sentiment cînd te-am întâlnit.

Ea turnă ceaiul în ceştife din faţa lor.

— Ai fost vreodată la Londra?

— Mi s-a întâmplat să merg.

— Poate că ne-am mai văzut acolo? Spitalul în care am lucrat, St.. Anne, nu este prea mare dar este specializat în tratamentul diabetului şi al bolilor metabolice.

— Vrei să te întorci acolo?

Constancia dădu negativ din cap.

— Nu. Am de gând să rămân infirmieră particulară timp de vreun an ca să pot face nişte economii, apoi să plec în Canada sau Noua Zeeleandă.

— Familia ta este de acord?

— Nu mai am pe nimeni.

— Nici măcar un logodnic?

— Nu.

El se lăsă pe speteaza scaunului şi o privi cu un aer îngândurat,

— Mă mir. Ai ceva împotriva bărbaţilor?

— Nicidecum! exclamă ea râzând. Dar încă n-am întâlnit pe nimeni care să-mi trezească dorinţa să mă mărit. O să se întâmple şi asta, poate, într-o zi.

— Ţi-o doresc !

El îşi scoase pipa din buzunar.

— Te deranjează fumul?

— Nu.

Constancia savura şi ultimele firimituri ale prăjiturii, apoi dădu semnalul de plecare. Remarcă cu oarecare dezamăgire că însoţitorul ei nu încercă s-o mai reţină. Dar de ce ar fi făcut-o? îşi zise ea, străduin- du-se să fie rezonabilă.

După ce se despărţiră, după-amiaza i se păru foarte Docomorâtă. Resimţea mai acut ca înainte singurătatea. Poate pentru că nu întâlnise niciodată până acum pe cineva alături de care să se simtă atât de bine? Fără îndoială că-l va revedea din cînd în cînd, dar trebuia să-şi stăpânească imaginaţia... El se purtase amabil cu ea pentru că era străină de oraş, nimic altceva, gândi Constancia cînd era pe cale să adoarmă.

Tnch’isese ochii, mulţumită de ziua plină pe care o avusese, cînd soneria doamnei Dowling o făcu să tresară. Constancia îşi înăbuşi un căscat, îşi puse capotul şi p’apucii şi se îndreptă spre dormitorul pacientei sale. Doamna Dowling făcea în aşa fel

încât, după jumătăţile de zi libere ale Constanciei, să o solicite. Probabil pentru a o face să-şi răscumpere timpul liber... Tânăra fată luă o expresie amabilă şi deschise uşa.

— Ah, eşti aici, constată bolnava. Nu pot să dorm.1 Adu-mi o ceaşcă de ceai... Ce ai făcut în după-amiaza asta?

— Am petrecut nişte clipe minunate, îi răspunse pe un ton vesel Constancia.

CAPITOLUL II

Constancia îl revăzu pe doctorul van der Giessea trei zile mai târziu. Era într-o după-amiază posomorâtă de duminică. Doamna Dowling îşi invitase nişte prieteni la ceai şi la un bridge, astfel că-i dăduse liber infirmierei sale. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că, într-o duminică după-amiază, Constancia nu prea avea ce să facă în ora?.

Tânăra fată se înfofoli în palton şi se hotărî să se plimbe pe jos. Puţin mai târziu, se va duce să bea un ceai la Hotelul Central; apoi se va întoarce acasă să scrie câteva scrisori. Poate, că va începe chiar să înveţe olandeza, după manualul pe care şi-l cumpărase.

Se îndrepta spre vechiul canal, Oude. Delft, cînd îl văzu pe doctor. Venea în întâmpinarea ei, înconjurat de trei copii şi de trei câini superbi. Doi Jupi alsacieni tropăiau în urma lor, în timp ce un căţeluş negru cu alb, fără o rasă bine definită, trăgea de lesă.

— Iarăşi eşti liberă? o întrebă el oprindu-se în

dreptul ei.

— Da. Doamna Dowling a organizat o partidă de bridge în după-amiaza asta.

— Noi tocmai ne doream o surpriză plăcută, şi iată-te!

— E drăguţ din partea dumitale să-mi spui asta!

— Iată-l pe Paul, nouă ani, zise doctorul prezentându-i-l pe cel mai mare dintre băieţi. El este Picter, şapte ani, şi ea este Elisabeth şi are cinci ani.

Copiii îi strânseră mâna şi-i zâmbiră. Erau foarte frumoşi şi îmbrăcaţi îngrijit. Constancia se întrebă cum se descurca dqctorul cu ei.

— Şi ăştia sunt câinii, continuă el. Solly, Sheba şi Prince.

Constancia mângâie cele trei capete mătăsoase. Doctorul spuse;

— Acum. Cunoşti pe toată lumea. Noi tocmai ne întorceam acasă de la plimbare.

Apoi adăugă încet:

— Nu vrem să te, reţinem, timpul dumitale este foarte preţios.

Constancia încuviinţă şi bolborosi ceva. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să recunoască – nici măcar faţă de ea însăşi – că ar fi fost binevenite câteva minute petrecute în compania doctorului. Le adresă un la revedere prefăcut vesel şi se îndepărtă cu un pas hotărât, de parca s-ar fi dus către o ţintă precisă. Murea de dorinţa de a se întoarce şi de a-i urmări cu privirea, dar nu îndrăzni, de teamă ca vreunul din ei să n-o surprindă.

Continuă să meargă, indiferentă la tot ce era în jurul ei. Probabil că acum ajunseseră acasă... Intr-o căsuţă la fel de puţin arătoasă ca şi maşina doctorului, fără îndoială, dar caldă şi confortabilă. Vor bea ceaiul la faţa şemineului şi vor juca Jocuri de socictate... Se străduí şi se gândească la altceva. Se simţea sittgură şi asta explica, desigur, imaginaţia ei bogată...

Căută o cafenea deschisă undeva la centru, dar nu găsi. Descoperi, în schimb, un grup de căsuţe vechi înghesuite în jurul unei curţi liniştite. Era ospiciul Elisabeth Patiw. În duminica friguroasă de martie, grupul acesta de case degaja o atmosferă minunată, de tihnă. Zăbovi puţin să le privească apoi se întoarse; n Piaţa Mare şi, aşa cum îşi pusese în gând, se duse la Hotel Central să bea un ceai tare. Locul era călduros, familial. Constancia se simţea bine în atmosfera accas- ta plăcută, şi se instală comod la o măsuţă ca să scrie şi ilustratele pe care le cumpărase. Apoi mai comandă o cafea şi un sandviş ceva uşor intr-un cadru atât de agreabil va fi, desigur, mai plăcut de înghiţit decât platoul pe care i-l va prepara Nel şi-l va consuma singură în camera ei.

O oră mai târziu cînd se întoarse, casa era cufundată în linişte. Constancia urcă încet scara, nevrând să-şi semnaleze prezenţa doamnei Dowling. La urma urmei, avea dreptul la jumătatea ei de zi liberă în întregime, chiar dacă pacienta ei aprecia că o dată -întoarsă acasă, era din nou la dispoziţia ei. Când ajunse pe palier, vocea dogită a bătrânei englezoaice o strigă:

— Dumneata eşti, domnişoară Morley? Vino încoace!

Constancia oftă şi se supuse. Bolnava ridică privirea de pe cartea pe care o citea şi-i aruncă pe un ton arţăgos:

— Mă întreb ce naiba poţi face pe afară pe o vreme ca asta. Ai face mai bine să stai acasă.

— Îmi place mult să vizitez Delft-ul, doamnă.

— Hmm… Şi cu cine te întâlneşti pe ascuns?

Doamna Dowling îi adresă un zâmbet plin de subînţelesuri..

— Citesc pe faţa dumitale că te-ai întâlnit cu cineva. Mă înşel?

— Nu aveam nici o întâlnire, dacă asta vreţi să spuneţi. M-am întâlnit din întâmplare cu cineva, şi doar ne-nin «durai.

— Cu cine? întrebă bătrâna doamnă pe un ton avid.

— Nu cred că v-ar putea interesa, dar nu este un secret. M-am întâlnit întâmplător cu doctorul van der Giessen. Mi l-a prezentat doctorul Sperling acum câteva zile.

— Cu el? Plf… N-are un ban, pufni doamna Dowling cu un aer plin de dispreţ.

— Ceea ce contează este să fie un medic bun, nu credeţi?

Constancia, cu ochii ei cenuşii, scruta faţa bărânei, pândind răspunsul. Doamna Dowling scoase un mormăit vulgar.

— Ştii, cînd ai de hrănit trei copii, nu este o afacere prea bună! Eu ştiu că infirmierele aleargă toate după doctori. Dar ăstuia, chiar că nu merită

să-i faci ochi dulci! Constancia păli. Replică pe un ton neutru:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă. Mai am încă o oră sau două libere şi aş vrea să profit să-mi pun la punct corespondenţa. Vă doresc noapte bună.

— Dumneata şi bunele dumitale maniere! îi aruncă doamna Dowling cu acreală.

Constancia îşi dădu seama că sean ei era ratată.’ Se retrase în camera ei şi se hotărî să se bage în pat, străduindu-se să nu se mai gândească la doctorul van der Giessen.

A doua zi dimineaţă, veni doctorul Sperling. Cum doamna Dowling se pîângea de migrene, el îi prescrise nişte tablete şi o trimise pe Constancia să i le şi cumpere.

— Farmacia este exact de cealaltă parte a podului, îi explică el tinerei fete. Du-te repede, înainte de prânz.

— Grăbeşte-te, adăugă doamna Dowling aruncând o privire la ceasul ei montat în diamante. Iar dumneata, doctore Sperling, mai stai. Trebuie să-mi. Găseşti un regim mai variat. Pofta mea de mâncarc are nevoie să fie stimulată.

Constancia îl compătimi pe bietul doctor Sperling. Ea se strecură afară din casă cu uşurare. Orice minut petrecut în afara sferei de acţiune a pacientei era o plăcere fără margini.

După ce cumpără medicamentele, se pregătea să treacă podul pentru a se întoarce acasă, cînd îl văzu pe doctorul van der Giessen, cu trusa lui medicală, ieşind dintr-o casă înveeinată. Îi spuse bună dimineaţa cu căldură în glas.

— Ai ieşit la cumpărături atât de devreme?

Ea îi zâmbi, simţind aceeaşi bucurie ca la vederea unui vechi prieten.

— Am fost până la farmacie. Sunt foarte grăbită!

El îi bara drumul şi nu făcu nici o mişcare pentru a o lăsa să treacă.

— Nu-i bine să alergi astfel. Îţi prescriu două minute de oprire, cât să schimbăm câteva vorbe. Ţi-ai petrecut plăcut după-amiaza de ieri?

— Da, foarte plăcut. M-am dus să beau un ceai la Hotel Central, ambianţa este foarte agreabilă acolo.

Doctorul păru să perceapă imediat dezamăgirea ce răzbătea din glasul ei.

— Şi după aceea?

— M-am întors acasă…

Ea-şi aminti în clipa aceea remarca pe care-o făcuse doamna Dowling şi roşi până în vârful urechilor.

— Trebuie să plec acum, adăugă ea zâmbind.

El începu să meargă alături de ea.

— Când mai ai liber?

— Joi. Doamna Dowling are zi de bridge. Este şi zi de piaţă, nu-i aşa? Trebuie să fie un spectacol foarte pitoresc. O să mă duc să casc gura pe la tarabe.

El o luă de braţ ca s-o ajute să traverseze strada aglomerată.

— Şi eu voi fi liber. Am putea merge împreună?

— Oh, ar fi formidabil î se entuziasmă Constancia pe un ton copilăresc. Dar eşti sigur că n-o să te plictiseşti?

El îşi cobori privirea spre ea.

— Pentru nimic în lume. Îmi place să mă plimb cu dumneata.

Zâmbi prieteneşte şi adăugă cu dezinvoltură:

— O să te aştept aici la ora nouă.

— De acord, zise Constancia.

Apoi adăugă spontan:

— Nici nu-ţi închipui ce minunat este să ai un prieten, cînd te afli singur în străinătate.

— Mă consideri, deci, un prieten? o întrebă el zâmbind.

— Da. Nu te superi pe mine?

— Dimpotrivă, sunt încântat! Să ne strângem mâinile pentru a pecetlui prietenia noastră !

Constancia se conformă. Când ajunse acasă, doamna Dowling îi atrase atenţia că întârziase. Apoi îşi petrecu ziua bombănind-o fără motiv, încât cînd se duse la culcare, Constancia avea o migrenă cumplită. Dar nici nu-i păsa. Curând va fi joi. Se hotărî să se spele pe cap până atunci şi chiar se întrebă dacă n-ar trebui să-şi tundă părul şi să şi-l onduleze. Dar dacă nu-i venea bine? Contrar multor tinere fete, ea se considera ba nală, oarecare. Se mai linişti spunându-şi că asemenea lucruri nu au importanţă între prieteni. Şi doctorul van der Giessen ou era pentru ea decât un prieten...

Joi fu o zi aproape primăvăratică. Un soare strălucitor te făcea să uiţi de vântul rece. Constancia, tentată mai întâi să-şi pună o rochie de lână fină, se hotărî până la urmă pentru un pulovăr şi o fustă plisată, apoi îşi înfăşură un fular în jurul

gâtului subţire. La urma urmei, nimeni n-o să vadă ce purta pe sub palton iar rochia se putea să nu fie destul de călduroasă. Îşi puse o căciuliţă de lână şi se grăbi să plece de acasă înainte ca doamna Dowling, care-şi aştepta prietenii, să-i mai găsească ceva de făcut.

Doctorul o aştepta, cu capul descoperit în vânt şi aparent, fără să sufere din cauza asta. O salută cordial. Constancia se grăbi să-i repete întrebarea:

— Eşti sigur că nu te plictiseşte să mă însoţeşti? Copiii sunt la şcoală?

El încuviinţă din cap.

— Mă voi întoarce acasă până la ora patru, cînd vin ei.

Mai puţin de două ore gândi ea cu regret. Apoi se mustră în sinea ei. Era bine şi aşa, şi ar trebui să se considere fericită că are pe cineva cu cine să iasă.

Piaţa era plină de lunie, femei cu coşuri mari, bătrâni care Se mulţumeau doar să privească tarabele, copii care se încurcau printre cei mari. Tarabele nu ofereau doar fructe şi legume, ouă sau carne. Existau de asemenea munţi de brânzeturi, şorţuri şi rochii în culori ţipătoare, şi, pe nişte tejghele, grămezi de sutiene şi corsetc demodate. Constancia fu captivată de spectacolul multicolor.

Ce cantitate de corsete! exclamă ea. Şi sunt enorme! Cine le-o fi cumpărând?

Însoţitorul ei zâmbi, amuzat.

— N-am îndrăznit niciodată să stau prea mult prin preajmă ca să aflu, mărturisi el. Dar probabil că este un articol de succes, le ştiu din fragedă copilărie!

Constancia izbucni în râs, apoi oftă de plăcere.

- Ce loc minunat! Priveşte toate aceste flori! Trandafiri, lalele, liliac, şi suntem abia în martie!

— Şi totuşi, asta nu este nimic pe lângă adevărata piaţă de flori, spuse doctorul. Hai să mergem acolo, este foarte aproape.

Jeroen van der Giessen o condusc prin mulţime ţinând-o de braţ. Constancia aprecie această atenţie. Se simţea nespus de fericită să descopere împreună cu el piaţa de flori. Aceasta era de fapt un şir lung de tarabe aşezate de-a lungul unui canal. Era o revărsare de flori de primăvară... Constancia inspiră adânc mireasma lor şi exclamă:

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Şi aşa este tot timpul anului?

— Da, chiar în miezul iernii. Vânzătorii agaţă deasupra tarabelor mici lanterne portocalii pentru ca eventualii clienţi să poată alege şi pe înserat.

Se opriră în faţa unui magazin care-şi expunea şi el afară florile. Doctorul îi spuse ceva vânzătorului, care zâmbi şi începu să adune u’n enorm buchet multicolor de narcise, lalele, margarete. Când Jeroen luă buchetul şi i-l întinse Constanciei, aceasta avu o tresărire de surpriză.

— Toate astea pentru mine? Dar sunt o mulţime! Oh, sunt minunate!

Nu putu să nu vadă bancnotele pe care doctorul le dădu vânzătorului. Era o sumă considerabilă. Dar se abţinu să facă vreo remarcă, bănuind că el n-ar aprecia deloc reproşurile ei. Totuşi ar fi putut să cumpere mai degrabă îmbrăcăminte călduroasă pentru copii cu aceşti bani...

Însoţitorul ei însă nu părea tulburat de această risipă. O luă din nou de braţ şi o conduse până la capătul canalului. O luară apoi pe o străduţă îngustă ce ducca la vechiul canal, Oude Delft.

— Bem un ceai? îi propuse el. Eu locuiesc în apro piere şi copiii sunt întotdeauna înfometaţi cînd vin de la şcoală.

Constancia se întrebă fe-o fi însemnând în apropiere. Casele ce mărgineau canalul erau clădiri vechi, impozante şi probabil că necesitau mulţi bani pentru a fi întreţinute.

— Dar nu trebuia să se întrebe prea mult. Dună ce traversară un mic pod boltit, el se opri în faţa uşii grele a unei case burgheze a cărei faţadă rococo era impodobită cu mulaje de ipsos.

— Aici locuicşti?! cxclamă Constancia uimită. Probabil că sunt mai multe apartamente?

— Nu, eu locuiesc în toată casa. Proprietarul mi-a încredinţat-o.

— Ce om fermecător! Presupun că este vreun membru al familiei?

Ea intră înaintea lui în vestibul, oarecum uşurată. Pentru câteva clipe, crezuse că el era proprietarul acestei întregi splendori de casă. Pentru că era într-adevăr o splendoare! Pardoseala din marmură albă era acoperită de un covor fin, mătăsos, o scară maiestuoasă din lemn sculptat pornea din mijlocul încăperii, iar mobilele erau la fel de frumoase ca şi cele dintr-un muzeu. Şi totuşi, atmosfera nu părea defel încremenită: se simţea că această casă este locuită şi întreţinută cu dragoste. Constancia se întrebă cine o fi cernind şi

lustruind int acest lemn.

Ai o menajeră? nu se putu ea abţine să întrebe.

Doctorul păru surprins de întrebarea ei, apoi se amuză. Îi răspunse:

— Da, am pe cineva, o femeie foarte cumsecade, Rietje. Dar mi este aia azi după-amiază… Copiii vor sosi dintr-o clipă în alta.

El Închise în urma lor u|a masivă.

— Iată câinii. Avem şi o pisică, dar stă la bucătărie. Cu copiii…

Constancia dădu din cap.

— Da, copiii adoră animalele, în general.

— Scoate-ţi paltonul, îi spuse Jeroen.

Îl puse fără probleme pe speteaza unui scaun şi şi-l puse şi pe al lui deasupra.

— O să trecem în salon.

Salonul era o încăpere imensă, superb mobilată, cu draperii grele de brocart la ferestre. Fotoliile largi fi canapelele confortabile îi dădeau un aer primitor, ca şi măsuţele delicate puse ici-colo. Mai era de asemenea şi o bibliotecă. Într-un colţ, un teanc de reviste pentru copii şi un joc de Monopoly întrerupt.

— Este splendid, declară Constancia. Şi ce mobile frumoase. Proprietarului nu-i este teamă că le vor strica copiii?

O tresărire fugară trecu pe faţa doctorului.

— Îi plac copiii, răspunse el. Şi ştie că ai mei sunt bine crescuţi, au grijă să nu strice nimic. În afară de asta, au o cameră mare de joacă numai pentru ei, sus.

— Nu înţeleg de ce el însuşi nu vrea să locuiască

aici, adaugă Constancia privind în jurul ei.

— Preferă să stea la ţară.

— Este căsătorit?

— Nu, este o persoană destul de singuratică.

Tânăra fată îşi întoarse privirea plină de simpatie către gazda sa.

— Ce păcat... Este îngrozitor să fii singur. Este cumva vreun... unchi de-al dumitale?

— E cineva din familie.

— Cied că iubeşte mult acest loc şi se simte fericit că-l ştie locuit de copii.

— Da, aşa cred. Dar iată-i că au fi venit. Intră pe portiţa mică a grădinii, îa spatele casei.

Apărură toţi trei deodată, repezindu-se, cu strigăte vesele, spre doctor, Apoi o salutară pe Constancia, vizibil încântaţi s-o revadă. Doctorul, aparent nederanjat de vacarmul pe care-l fâccau copiii, le spuse pe un ton ferm, în engleză:

— Doceţi-vă şi vă spălaţi pe mâini înainte să vă aşezaţi la masife O să luăm ceaiul în bucătărie.

Paul şi Pieter schimbară între ei câteva priviri maliţioase şi lăsară să le scape un torent de cuvinte în olandeză. Constancia nu înţelese ce le răspunsese doctoral, dar copiii strigară în cor: ja, Oom Jeroen, şi ieşiră alergând din încăpere. Tânăra fată îi auzi râzând şi zbenguindu-se; doctorul zise liniştit:

— Iartă-le explozia de bucurie; le place la nebunie să vorbească cnşlezeţte..

Constancia izbucni îa râs.

— Cred că-ţi dau mult de furcă, nu? Dar sunt adorabili.

Seara, în cattrera ei, pregătindu-se de culenrc, Constancia îşi lăsă gândurile să hoinărească, în timp ce privirea îi cădea pe florile pe care le împărţise în tot felul de vaze, Ziua fusese minunată, mai mult decât ar fi îndrăznit să spere. Piaţa era extraordinară, o plăcere s-o vizitezi, iar gustarea şi ceaiul pe care-l luase împreună cu doctorul, formidabile. Se aşezaseră cu toţii în jurul mesei masive, sculptate, care trona în mijlocul imensei bucătării ale cărei ferestre dădeau spre grădină. Îşi amintise de gustările de după-amiază din copilăria ei, cu mulţimea de tartine cu unt, cu dulceaţă, cu miere, de prăjiturile delicioase. Doctorul îi explicasc că acesta nu era un obicei olandez; oamenii locului se mulţumeau cu o ceaşcă de cafea şi biscuiţi. Dar. El constatase pofta de mâncare a copiilor cînd veneau de la şcoală şi preferase să le dea atunci să mănânce bine, iar seara să lea dea o cină uşoară.

După ce luaseră gustarea, jucaseră Monopoly până ce sosise ora de culcare. Constancia o ajutase pe Eli- sabeth să se dezbrace. Când coborâse din nou, gazda ei o aştepta lângă şemineul din salon, cu o ceaşcă de cafea aburindă pusă pe măsuţa joasă. Pe tava de alături se mai aflau pateuri mici cu carne de pui şi plăcinte cu Cârnăciori. Doctorul îi mai spuse că Rietje îi pregă tea întotdeauna cina şi că era o bucătăreasă excelentă.

În timp ce-şi peria insistent părul bogat, Constancia se întreba cine este de fapt doctorul van der Giessen. I-ar fi plăcut să ştie mai multe

despre el. Doamna Dowling li spusese că era sărac, dar Constanciei nu-i păsa de asta. Ar fi vrut să-l cunoască mai bine ca om. Avea oare o clientelă importantă? Sora lui îi era singura rudă? Şi trebuie să fi existat şi o femeie în viaţa lui... Se ghemui în pat, încercând să şi-o imagineze pe această femeie.

Cu siguranţă că era remarcabilă, doctorul merita aşa ceva. Era bărbatul cel mai minunat pe care-l cunoscusc vreoaata... Se întrebă câţi ani ar putea să aibă. Dacă se vor vedea mai des, poate că va îndrăzni să-i. Pună această întrebare. Îşi aminti atunci că era doar în trccere prin Delft. Cât va mai putea să rămână în acest oraş? Constancia se surprinse că speră că doamna Dowling s-o mai ţină o vreme în serviciu! ei. Sigur, nu era o bolnavă prea uşor de suportat. Cu atât mai rău!

Ca pentru a-i confirma această părere, a doua zi dimineaţa englezoaica se purtă mai tău ca niciodată. Micul dejun i se păru imposibil de mâncat, Constancia o rănise cînd îi făcuse injecţia cu insulină, cea mai bună prietenă a ei şi parteneră de bridge se întorsese în Anglia... şi, ca să pună capac îa toate, poştaşul îi lăsase din greşeală alt ziar decât cel obişnuit.

Constancia, ocupată să noteze pe diagramă dozele de insulină şi glicemia din acea zi a pacientei, trebui totuşi să lase totul baltă şi să se ducă să-i schimbe ziarul domnişoarei Dowling. Aceasta îi spuse:

— Cu ocazia asta, ai putea să trcci şi pe la merceria de pe Gerritstraat, să vezi dacă a sosit

cumva mătasea de brodat pe care am comandat-o. Grăbeşte-te!

Constancia se supuse, fericită totuşi să scape o clipă din casă şi să-i poată telefona doctorului Sperling pentru a-l informa despre rezultatele dezastruoase ale analizelor. Ori cazul doamnei Dowling era un caz disperat dacă, respectând tratamentul, avea asemenea analize, ori mânca pe ascuns lucruri ce nu-i erau permise.

Tânăra fată telefona dintr-un hotel din vecinătate şi lăsă mesajul secretarei doctorului. Când tocmai venea spre casă cu ziarul şi mătasea pentru brodat, îl întâlni din nou pe doctorul van der Giessen care ieşea din aceeaşi casă ca şi prima oară.

— Chiuleşti de la treabă? o întrebă el râzând.

La rândul ei, Constancia râse. Şi ea cu poftă.

— Nu, am ieşit să fac câteva cumpărături pentru doamna Dowling.

El începu să meargă alături de ea.

— De ce nu iese să şi le facă chiar ea?

— Nu ştiu.

Traversară podul fără să se grăbească, bucurându-se de soarele primăvăratic.

— Copiii ar vrea să ştie cînd ai să mai vii să iei gustarea cu ei.

— Într-adevăr? Sunt adorabili!

— Poate că în următoarea’ dumitale după-amiază liberă?

— Cu piăcere. Asta va fi miercuri.

— Eu am consultaţii până la ora patru fără un sfert, să vii atunci. Chiar dacă nu-ţi răspunde

nimeni la uşă, intră şi simte-te ca acasă.

— Aş putea să pregătesc eu gustarea, dacă nu te supără să merg la bucătărie?

— Ar fi formidabil!

Ajunseră în dreptul hotelului Central.

— Trebuie să ajung acasă, zise ea cu părere de rău.

— Ei bine, tot ziens.

Ea îl privi dispărând pe o străduţă în direcţia canaiului vechi şi porni apoi încet spre casă. Hotărât lucru, viaţa avea şi părţile ei bune, îşi zise ea în timp ce aştepta ca Nel să-i deschidă uşa.

Dar cînd intră în camera doamnei Dowling, lucrurile i se părută mai puţin plăcute.

— Iată-te în sfârşit! exclamă aceasta cu vocea ei dogită, vibrând de nerăbdare.

Îşi ridică privirea de pe unghiile pe care tocmai şi le dădea cu ojă.

— Ţi-a trebuit cam mult timp!..

— Mai puţin de o jumătate de oră, îi replică Constancia cu calm.

Puse pe masă jurnalul, mătasea de brodat şi restul de bani pe care doamna Dowilng îi numără atent înainte de a-i cere tinerei fete să-i aducă poşeta ca să-i pună înăuntru.

— Te-ai întâlnit cu cineva?.

— Cu doctorul van det Giessen.

Doamna Dowling îşi închise poşeta cu un zgomot sec.

— Iarăşi el?

Rânji ironic.

— S-ar putea spune că te interesează... Te-am

prevenit totuşi că nu-i o partidă bună. Şi probabil că nici nu se va îmbogăţi vreodată, cu trei copii Constancia adună obiectele pe care pacienta ei le lăsase împrăştiate prin încăpere. Remarca doamnei Dowling îi pusese la grea încercare răbdarea, dar n-avea de gând să lase să se vadă asta.

— Probabil că ţine mai mult la copii decât la bani, îi răspunse ea pe un ton lejer. Se mai întâmplă…

Doamna Dowling îi aruncă o privire arţăgoasă.

— Eşti cam impertinentă, domnişoară Morley!

— Doriţi să pun în salata dumneavoastră brânză sau şuncă?

— Nici una nici alta. Găseşte altceva. Doar eşti plătită pentru asta, nu? M-am săturat de regimul ăsta! Doctorul Sperling cam întrece măsura. Am poftă de un escalop bun cu smântână.

Urmat de o comă diabetică, adăugă Constancia în gând. Zise apoi cu voce tare:

— Mă tem că acest regim vă este absolut necesar, doamnă. După ce vă veţi mai stabiliza, doctorul Sperling vă va acorda mai multă varietate în regim. Mă duc să mă ocup acum de mâncarea dumneavoastră. După aceea vă voi face injecţia.

Ajunsese deja la uşă cînd doamna Dowling o strigă cu vocea ei dezagreabilă.

— Domnişoară Morley! Îmi vei cere învoiri ca să poţi ieşi cu doctorul? Cred că va avea totuşi cu ce să-ţi ofere o cafea…

Constancia se abţinu să nu-i arunce cu ceva în cap şi ieşi din încăpere fără să scoată o vorbă. Dar nu se putu abţine să nu bombăne cînd ajunse în

bucătărie.

Veni şi ziua de miercuri.

Constancia sări din pat, constată că era o zi frumoasă, deşi cam răcoroasă, şi începu să se ocupe de problemele pacientei sale. Era aproape ora prânzului cînd se auzi soneria de la intrare. Nel se duse să deschidă şi în prag apăru un tânăr cu o înfăţişare banală, care veni spre doamna Dowling şi o sărută, sclifosin- du-se şi sptinându-i Vera.

— Nepotul meu, Willy Caxton, îi explică scurt doamna Dowling. Este în trecere prin Delft şi va lua masa cu noi.

Arătă cu bărbia spre Constancia şi spuse:

— Infirmiera mea.

Cei doi tineri schimbară un salut destul de rece.

— Serveşte-l cu ceva de băut pe domnul Caxton, domnişoară Morley, şi apoi du-te şi vezi în ce stadiu se află Nel cu pregătirea mâncării. Masa ar trebui să fie gata.

Era aproape ora unu. Constancia, îndemnând-o pe Nel să se grăbească, ceea ce acesteia nu-i plăcea deloc, fierbea de furie la gândul că nu va putea pleca la timp de acasă. Din fericire, nu era aşteptată înainte de ora patru fără un sfert...

În timpul mesei, doamna Dowling îi spuse Constanciei că va trebui să iasă cu nepotul ei în oraş pentru a-l însoţi să viziteze anumite puncte de interes.

Constancia se împotrivi.

— Este după-amiaza mea liberă, doamnă, şi deja mi-am făcut un program.

— Ce program ai fi putut să-ţi faci? zise ironic

bătrâna doamnă.

Făcu ochii mici şi o privi dispreţuitor.

— Probabil că vreo întâlnire cu doctorul acela? Ei bine, el va mai putea să aştepte! Domnul Caxton va trebui să plece la ora patru. Din acel moment vei fi liberă.

Constancia fu cât pe-aci să refuze categoric. Dar rugămintea lui Willy, care aproape o imploră să accepte, o înduioşă până la urmă. Era evident că el ardea de dorinţa să iasă cât mai repede din această casă.

— De acord, până la trei şi jumătate, acceptă Constancia.

Se duse să se pregătească pentru a ieşi. Însoţitorul ei nu era însă prea interesat de curiozităţile turistice. De fapt, îi mărturisi el tinerei fete, dacă mătuşa lui nu i-ar fi promis că-i lasă moştenire o mică avere, el nici nu s-ar gândi să vină s-o vadă. După această mărturisire, Constancia îf aprecie şi mai puţin.

Începu să-l plimbe în viteză de la o biserică la alta, îi arătă rapid monumentele cele mai de seamă şi sfârşi prin a-l întreba dacă-i ajunge această plimbare. Era trecut de trei şi jumătate şi ea întârzia cu siguranţă la întâlnirea cu doctorul.

Se aflau amândoi în Piaţa Mare, în picioare, lângă maşina tânărului, cînd tocmai trecu doctorul van der Giessen în Fiatul lui. Culmea ghinionului, Willy îşi alese exact acest moment pentru a-i prinde mâinile tinerei fete şi a o privi cu un aer patetic. De fapt, îi cerca doar s-o asigure pe mătuşa lui că petrecuseră câteva ore plăcute împreună Dar

Constancia n-avea cum să oprească maşina doctorului şi să-i explice situaţia. După ce-i aruncă o privire rece, Jeroen îşi continuă drumul…

Constancia urmări cu privirea Fiatul. Nu va mai îndrăzni acum să se ducă la doctor pentru ceai. Acesta probabil îşi va imagina că ea preferă compania plictisitorului Wiliy. După-amiaza ei era ratată.

După ce-l salută pe Willy se îndepărtă şi se întrebă dacă ar trebui să-i telefoneze doctorului ca să se scuze. Dar aniintindu-şi de privirea glacială pe cate acesta i-o aruncase, nu îndrăzni şi se hotărî să-i scrie două vorbe. Îşi bău ceaiul într-un mic salon de lângă Piaţa Mare, un loc mohorât ca sufletul ei acum, apoi făcu o plimbare lungă şi se întoarse acasă după ce-şi luă cina într-un snack-bar.

După-amiaza ei atât de aşteptată se dovedise a fi dezastruoasă.

CAPITOLUL III

în după-amiaza următoare, Constancia se întâlni cu Elisabeth. Fetiţa plângea şi era atât de răvăşită încât infirmiera trebui să-i reamintească cine este. În sfârşit, Elisabeth se opri din plâns şi suspină:

— L-am… l-am pierdut pe Prince! Pieter şi Paul îl caută şi ei. Am lăsat poarta de la grădină deschisă şi Prince a şters-o.

Izbucni din nou în hohote de plâns. Constancia sa aplecă pentru ca să şteargă de lacrimi feţişoara răvăşită şi spuse cu o voce liniştitoare:

— Nu poate să fie departe, draga mea, şi el ştie

drumul spre casă. Întoarce-te acasă, am să încep şi eu să-l caut. O să aştepţi cuminte până mă întorc. Îmi promiţi?

Elisabeth încuviinţă din cap. Constancia o ajută să traverseze străduţa îngustă şi o mai urmări o clipă cu privirea înainte de a pleca în căutarea câinelui. Îl găsi după zece minute, lungit în rigola unei străduţe. Nu mişca, dar cînd o văzu alergând spre el, începu să dea din codiţa lui ridicolă. Botul îi era plin de sânge şi era rănit pe coaste, dar ochii îi străluceau.

— Am să te duc acasă, zise Constancia. Strânge din dinţi dacă o să te doară ceva.

Îl luă în braţe cu delicateţe şi căţelul scoase un uşor scâncet.

Casa doctorului nu era departe. Constancia mergea cât putea de repede, liniştindu-l pe Prince cum sţ pri- cepca mai bine. Ajunsă în apropierea canalului vechi, îi văzu pe Pieter şi Paul alergând spre ea. Îi strigă şi copiii grăbiră pasul, cu privirea îngrijorată aţintită asupra lui Prince.

— Este rănit dar nu pare să fie ceva grav, le spuse ca pe un ton liniştitor. Pieter, du-te repede şi deschide uşă; îl voi pune imediat pe masa din bucătăric. Pregăteşte ceva de acoperit masa.

Apăru şi EJisabefh, cu lacrimile curgând pe obrajii rotunjori.

— Nu mai plânge, scumpo. Du-te şi caută-mi un prosop şi un lighean cu apă. Paul, unde este unchiul tău?

— Este plecat, l-au chemat într-un sat din apropiere. Prince este rănit grav, domnişoară

Morley?

— Spune-mi Constancia. Încă nu ştiu. Mai întâi o să-i curăţăm rana, apoi îl va examina unchiul tău cînd se va întoarce.

Puse căţelul pe o pătură întinsă pe masă, îi scoase zgarda, apoi începu să-i cureţe plaga. Copiii stăteau în jurul ci ţinându-şi răsuflarea. Erau cu toţii atât de preocupaţi de ceea ce făcca Constancia, încât nici nu-l auziră pe doctor apropiindu-se. Când îl văzură, toţi deodată începură să-i explice ce se întâmplase.

— Pe rând! le ordonă el cu voce calmă.

În timp ce Paul îi povestea întâmplarea, el îi palpa pe Prince cu degetele lui lungi, pricepute.

— Două coaste rupte şi o tăietură pe bot, zise el după o clipă. O să-l chem pe veterinar. O să se facă bine cât de curând..

Copiii scoaseră un oftat de uşurare. Doctorul se întoarse spre Constancia.

— Îţi mulţumesc că l-ai adus, zise el.

Vocea îi era amabilă, dar nu zâmbea.

— Sper... sper să nu fie ceva grav, bolborosi ea.

Cum nimeni nu-i răspunse – doctorul se apiccase din nou deasupra lui Prince – ea ieşi în linişte din bucătărie, traversă vestibulul şi închise încetişor uşa în urma ei. La urma urmei, Jeroen nu făcuse nici un gest ca s-o re ţină...

Doamna Dowling era într-o dispoziţie execrabilă.

— Slavă Domnului, iată-te în sfârşit! zise ea. Am mâncat ciocolată. Uite cutia acolo...

Arătă, indiferentă, cu bărbia, spre cutia ce zăcea pe jos, lângă şezlongul ei.

— Cât timp este de cînd le-aţi mâncat? întrebă Constancia fără să-şi piadră calmul.

Doamna Dowling ridică din umeri,

— De unde să ştiu? Vreo oră…

— O să mai aşteptăm puţin, să vedem cum vă sifn- ţiţi…

— S-ar putea să fac o comă…

— – Este foarte probabil, dar eu am să aştept să văd primele simptome pentru a o stăpâni. Mai înainte, îl voi chema pe doctorul Sperling.

Doctorul nu era acasă. La celălalt capăt al firului, o voce îi repetă de mai multe ori: „Niet This“. Constancia oftă şi se întoarse lângă bolnava ei. Pregăti o seringă cu insulină.

Apoi, făcând ordine prin încăpere, se uită în cutia de ciocolată; era pe jumătate goală. O luă de jos fără să facă vreun comentariu şi o puse într-un bufet, tot făcând în minte nişte calcule între numărul de calorii şi doza de insulină.

Doamna Dowling părea acum speriată dar şi îmbufnată. Nici una nici cealaltă nu auzi soneria de la intrare. Nel fu aceea care se duse să deschidă şi-l adu-se în camera bolnavei pe doctorul Giessen. După un i. Bună seara absolut profesional, acesta «puse:

— M-a sunat soţia doctorului Sperling. Ce s-a întâmplat?

Se adresase Constanciei şi tânăra femeie fu mişcată de gestul lui.

— Doamna Dowling a mâncat nişte ciocolată, îi explică ea. M-am gândit că e bine să-i spun doctorului Sperling.

— Ai făcut bine. Cât e pulsul?

— Este cam rapid.

— Greţuri, vărsături?

— Doar greţuri, nimic altceva.

— Vreţi să-mi arătaţi limba, doamnă Dowling?

După ce termină s-o examineze, prefăcându-se că nu aude remarcile ursuze ale bolnavei, scrise reţeta şi i-o întinse Constanciei.

— Cred că o să fie bine cu ce i-am scris aici. Fă-i imediat p injecţie cu insulină; peste două ore îi mai faci una, în funcţie de mărimea glicemiei.

Scoase din geanta lui o seringă şi o eprubetă mică, şi trebui s-o calmeze ca pe un copil pe doamna Dowling în timp ce-i recolta sânge pentru măsurarea glicemiei. Apoi se pregăti de plecare.

— Nu poţi să mă. Laşi aşa, sunt în pericol! strigă bătrâna doamnă.

— Pericolul a trecut, doamnă. Şi domnişoara Morley ştie perfect ce are de făcut.

— Îţi cer să rămâi!

— Trebuie să mă întorc la consultaţiile mele, zise el cu amabilitate Dacă ar exista cel mai mic risc, aş rămâne. Îa caz de nevoie, domnişoara Morley poate să mă sune.

Îşi luă la revedere cu calm de la bolnavă şi se îndreptă spre uşă, spunându-i Constanciei:

— Să-mi comunici rezultatul analizelor imediat ce! e primeşti, te rog. Doctorul Sperling se întoarce foarte târziu.

O salută cu un gest neutru din cap şi ea resimţi răceala lui. Amabilitatea pe care i-o arătase doamnei Dowling li reaminti cu tristeţe prietenia

lor dispărută.

Până să se culce, doamna Dowling îşi regăsise, starea normală. Arătându-se mai rezonabilă de data asta, acceptă fără să protesteze injecţiile cu insulina, testele de glicemie, şi mâncă tot ceea ce-i fusese prescris... Se duse în pat fără să mai bombăne, lăsând-o pe Constancia să-şi ducă şi ea platoul cu mâncare în camera ei.

Tânăra fată tocmai trecea prin hel ci: platoul în mână, cînd se auzi soneria de ia intrare. St duse să deschidă. Doctorul van der Giessen se afla în prag, imperturbabil, dominând-o cu înălţimea tui. Ea îi invită să intre. Imediat, el o întrebă:

— A trecut criza?

— Da, mulţumesc.

Privirea lui se opri pe platoul din mâna ei.

— Voiai tocmai să mănânci?

— Da. Doamna Dowling s-a culcat. Vrei s-o vezi?

El dădu din cap.

— Nu este nevoie. Pe dumneata am venit să te văd..

— Pe mine?

— Nu ţi-am mulţumit îndeajuns pentru Prince. Şi te-am lăsat să pleci fără să-ţi spun o vorbă..

Ea schiţă un zâmbet timid.

— Nu face nimic. Cum se mai simte?

— Bine. L-a îngrijit veterinarul.

Ochii lui căutară privirea tinerei fete.

N-ai venit ieri.

Ea se simţi atât de fericită că poate în sfârşit să-i explicc, încât un val de cuvinte izbucni din gura ei,

— N-am îndrăznit să vin pentru că eram în

întârziere Am vrut să-ţi scriu ca să-ţi explic.

— De ce erai în întârziere?

— Nepotul doamnei Dowling a venit la masă şi dumneaei a insistat să mă duc cu el să-i arăt oraşul. I-am spus că îmi făcusem program pentru după-amiaza aceea, dar nici n-a vrut să audă. Willy Caxton trebuia să plecc la ora patru. Am făcut tot posibilul ca plimbarea noastră să se termine mai repede, dar până la urma era mult prea târziu ca să mai ajung.

Ea îi aruncă o privire nevinovată.

— Dacă nu ai fi trecut cu maşina şi nu ne-ai fi văzut, cred că aş fi venit la dumneata să-ţi explic. Dar mi s-a părut că te-am văzut supărat, aşa că…

— Eram dezamăgit.

O privi zâmbind.

— Într-adevăr?! cxclamă Constancia. În orice caz, eu oricum eram. Niciodată nu este plăcut să-ţi pierzi un prieten.

El luă de pe platou o ceaşcă de cafea şi i-o întinse, obligând-o să se aşeze pe un scaun.

— Ţi se răceşte mâncarea. N-ai pierdut prietenia mea, Constancia. Cred că am devenit prieteni pe viaţă.

Tânăra fată sorbi, uşurată, o gură de cafea.

— Eşti amabil. Probabil că nu ne vom mai revedea cînd eu voi părăsi Delft-ul, dar voi fi fericită să ştiu că o scrisoare, din cînd în cînd, ne va reuni.

— N-ai de gând să stai prea mult pe aici?

— Nu. Nu prea am mare lucru de făcut.

Ea luă farfurioara pe care el i-o întinse, se uită la

macaroanele cu brânză, strâmbă din nas şi spuse:

— Nu-mi mai e foame.

— Sper- că-mi vei face plăcerea să iei cina cu noi, data viitoare cînd vei fi liberă.

Îi unse o tartină cu unt şi i-o întinse.

— Mănâncă măcar asta. Când vei mai fi liberă, Constancia?

Ea muşcă din pâine şi, cu gura plină, îi răspunse:

— Doamna Dowling a spus că duminică, dar s-ar putea să se răzgândească…

— Să sperăm că n-o va face. Am putea merge să ne plimbăm, apoi să luăm ceaiul şi să participăm la unul din acele jocuri zgomotoase de care copiii nu se mai satură… Am să-i spun lui Rietje. Să ne pregătească o cină delicioasă, ca să te mai consolezi de regimul care se mănâncă în casa asta!

— Mi se pare foarte ispititor!

Îi zâmbi cu căldură. Apoi, el continuă pe un ton mai «rav:

— Nu te plictiseşti cînd eşti cu noi? Ducem o viaţă foarte liniştită.

— Viaţa nu este niciodată prea liniştită atunci cînd sunt copii prin preajmă!

— Mă referem la ieşiri în oraş, la teatre, la dineuri, la restaurant…

Ochii lui scrutau atent faţa tinerei fete, dar aceasta nu-l privea. După un timp, ca spuse:

— Eu n-am trăit niciodată în acest fel. Presupun că trebuie să fie foarte plăcut, cînd eşti cu cineva pe care îl…

Se întrerupse. El îi umplu din nou ceaşca şi ea

bău cu un aer îngândurat. Doctorul completă fraza pe care ea n-o terminase, pe un ton dezinvolt:

— Voiai să spui cu cineva pe care-l iubeşti? Da, trebuie sş fie plăcut să împărţi plăcerile vieţii cu o fiinţă dragă...

— Cu condiţia să existe şi o viaţă familială, nu numai mondenă! preciza Constancia.

— Bineînţeles.

— Distracţiile de acest fel sunt plăcute, continuă Constancia, dar ele nu reprezintă esenţialul.

— Dar ce părere ai despre toaletele elegante, despre bijuteriile scumpe?

Tânăra fată izbucni în râs.

— Nu mi-ar displăcea toate astea, cu condiţia totuşi să nu devin o doamnă Dowling.

Doctorul zise liniştit:.

— Nu cred că ai putea şă-i semeni vreodată.

Constancia se ridică.

— Chiar nu vrei s-o vezi?

— Nu. Trebuie să plec.

Ea il conduse până la uşă şi, din prag, îl urmări in- depărtându-se. Era un bărbat interesant, şi ei îi plăcea compania lui. Constancia gândi, amuzată, că ea îl considera ca pe un frate mai mare. În orice caz, ca pe cineva pe cnre-l cunoştea de multă vreme.

În zilele care urmară, doamna Dowling se purtă deosebit de dezagreabil. Părea că vrea să se răzbune pe infirmiera ei pentru ceea ce i se întâmplase. Dar Constancia, cu gândul la perspectiva după-amiezii de duminică, îi suportă cu răbdare proasta dispoziţie.

Tânăra fată urma conştiincioasă instrucţiunile doctorului Sperling şi-şi supraveghea cu un ochi de vultur pacienta. Doamna Dowling încercă de vreo două-trei ori să strecoare nişte remarci ofensatoare în legătură cu timpul liber al Constanciei, dar aceasta nu o băgă în seamă.

Duminică dimineaţa, cînd se sculă, ploua. Plouă toată dimineaţa. În timpul prânzului, Constancia avu inima cât un purice, aşteptându-se ia orice clipă ca doamna Dowling să-i ceară să-şi amâne după-amiaza liberă pentru o altă zi şi să rămână acasă cu ea. Din fericire, bătrâna doamnă îşi pusese în gând să dea o nrică petrecere şi era foarte ocupată cu preparativele. Constancia reuşi să scape fără probleme, îmbrăcată într-un impermeabil şi cu un fular pe cap.

Doctorul şi mica lui familie nu păreau afectaţi de vremea urâtă. Bine înfofoliţi, plecară cu. Curaj să înfrunte ploaia şi vântul. Câinii făceau şi ei parte din grup. Sheba şi Solly pe urmele stăpânului lor, iar Princc, înfăşurat într-o hăinuţă, în braţele lui.

Copiii şi cei doi lupi alsacieni ţopăiau în toate părţile. Constancia şi doctorul mergeau calm, discutând fără încetare. Mai târziu cînd Constancia a încercat să-şi reamintească discuţia lor, nu a fost în stare. Dar timpul trecu atât de repede încât că fu stupefiată cînd se întoarseră acasă, să constate că după-amiaza era pe sfârşite.

Luară ceaiul în bucătărie, ca şi prima oară, şi onorară generoasa gustare pregătită de Rictje. Apoi înce pură o partidă de Monopoly înverşunată la care Constancia participă la fel de zgomotos ca

şi copiii. După aceeaf simţindu-se perfect în largul ci în casa aceasta mare. Constancia se duse la bucătărie şi prejţăti o ciocolată bună pentru cina copiilor.

Când sosi ora de culcare, ca îi duse în cam^tele lor. Erau nişte încăperi spaţioase care dădeau toate spre sala de joacă. Elisabeth îi spuse că aveau chiar şi un telefon interior, pentru a-l putea chema pe unchiul lot în caz de nevoie.

Constancia se întrebă cum o fi făcând doctorul cînd era chemat undeva în oraş noaptea. Îi lăsa oare sîn guri? Poate ca preţioasa Rietje venea să-i supravegheze...

Asta îi şi confirmă doctorul cînd ea îi puse întrebarea, ceva mai târziu.

Menajera făcuse adevărate minuni pentru cină.. Doctorul se apucă să încălzească mâncarea în timp ce Constancia punea masa.

Meniul cuprindea supă, o tartă minunată, sparanghel, cartofi gratinaţi, salată de fructe şi o cremă caramel.

— Cum se face că mâncarea este deja gata? întrebă Constancia surprinsă.

— Nu mi-a fost prea greu să încălzesc totul în timp ce erai sus cu copiii, îi răspunse Jeroen pe un ton calm. Vrei un aperitiv?

Bucătăria era călduroasă şi confortabilă. Lambriu- rile de stejar reflectau flăcările ce dansau în salba cea mare. Constancia, sătulă de regimul pe care doamna Dowling o obliga să-l ţină, aprecie din plin excelenta mâncare. Mâncară fără grabă, stând la taclale cu multă plăcere. Dar doctorul nu-i

dezvălui prea multe despre viaţa lui. La sfârşitul mesei, Constancia gândi că nu ştia mai multe despre el decât în ziua în care se cunoscuseră. Tocmai voia să-i spună asta, cînd sună telefonul.

El se duse să răspundă, se încruntă, apoi spuse ceva, foarte sigur pe el. Constancia se întrebă ce post ocupa el oare la spital. Probabil că un post important, gândi ea, judecând după siguranţa ce răzbătea din vocea lui.

Închise telefonul şi se întoarse la masă.

— Unul din pacienţii mei de la spital. Dar cazul nu est® disperat.

Constancia spuse imediat:

— Trebuie să pleci, am să plec şi eu.

El o împinse uşurel la loc pe scaun.

— Ce fată formidabilă! Nici măcar nu face o mutră îmbufnată. Da, trebuie să picc. Dar nu va mai dura mult. N-ai vrea să rămâi aici, cu copiii? Când mă întorc vom bea o cafea. Du-te şi te aşază lâiifjă şemineu.

Îi zâmbi.

— Îţi voi telefona clacă ceva nu c-n ordine.

Şi plecă liniştit, închizând fără zgomot uşa iu urma lui.

Constancia strânse masa, spălă vasele şi aşeză tacâmurile pentru micul dejun. Tava pentru cafea era pregătită şi cafetiera era pe sobă. Admiră argintul masiv din care era făcută aceasta, ca şi zaharniţa şi vasul de frişca. Erau piese vechi, minunat întreţinute. Ea se întrebă din nou cine găsea timp să întreţină toată casa asta atât de bine.

Apoi se duse în salon şi deschise o revistă, dar nici măcar nu vedea ce are în faţă. Gândurile ei hoinăreau.

Ar fi vrut să ştie dacă doctorul locuia de multă vreme în casa asta; poate că o închiriase pe viaţă, sau o. Va moşteni de la ruda aceea bătrână căreia îi aparţinea casa?

Rumega toate aceste întrebări, cînd el se întoarse, h trând cu un pas liniştit în încăpere.

— Nu te ridica, zise el, mă duc să aduc eu cafeaua...

— Totul e bine, la spital?

— Da. Am un asistent excelent.

El îi remarcă surprinderea.

— Am câteva paturi la spital. Dar nu atâtea câte are doctorul Sperling

Ieşi şi se întoarse aproape imediat cu cafeaua. Puse tava pe o măsuţă joasă, lângă şemineu, apoi se instala într-un fotoliu larg. Constancia nu se mai simţise niciodată atât de bine în viaţa ei, dar după o vreme, îi spuse cu regret că trebuie să plece acasS, În ciuda protestelor ei, ef insistă s-o conefocă.

— E verba doar de zece minate. Nu se întâmplă nimic cu capiii. Şi apoi, km spus lui Pieter că te voi conduce seara acasă.

Merseră cu un pas vioi ptin străduţele Gniştite. O plimbare cam scurtă, îşi zise Constancia în timp ce pălăvrăgeau vesel. Doctorul vorbea mai puţin decât ea, dar simţea răzbătând dn» cuvintele fui o prietenie' caldă.

Nel îi dăduse o cheie. Jeroen i-o luă din mână şi

deschise el însuţi uşa de la intrare. Apoi i-o înapoie» dat, făcând accasta, îi retina mâna atât de muji într-a lui încât ea ridică spre el o. Privise întrebătoare.

— Sunt fericit că te-ai simţit bine cu noi, Constaa- cia. Noi... Mie îmi face mate piăcete: să mai vii. Vei mai veoi? Când o să mai ai liber.?

— Nu ştiu, răspuase tânăet fata, tulburată. Doamna Dowling nu-mi spune întotdeauna dinainte.

— Atunci, o să-ţi telefonez în fiecare zi până cînd" vei afla.

Îi zâmbi, apoi se aplecă spre ca şi o sărută uşor pe obraz.

— Bună seara, murmură el.

Sărutarea lui o surprinse pe Constancia,. Dac îşi zise că nu era nimic extraordinar. Era un gest obişnuit. Se duse fără zgomot în camera ei.

Deja se dezbrăcase şi-şi pusese cămaşa de noapte, cînd îşi aminti că trebuia, să-i înapoieze chcia lui Nel la îatoaecere. Dar Constancia constată că aceasta dormea baştern. Puse cheia pe noptieră, apoi se duse să arunce o privire în camera doamnei Dawling prin uşa întredeschis. Bolnava dormea liniştită. Constancia oftă uşurată şi se duse în sfârşit La culcare.

Aşa cum îi promisese, doctorul van der Giessen îi telefona. Răspunse însă doamna Dowling, pentru că aparatul era lângă sofaua ei. Constancia, care «al a bucătărie, concentrată asupra numărului de calorii necesare la taioui dejun, se repezi la primul etaj cînd auzi strigătul strident al pacientei sale.

Urcă treptele două câte două, gândindu-se deja la eventualitatea unei. Come diabetice. Dar o întâmpină doar aerul ironic al doamnei Dowling.

— Prietenul dumitale, domnişoară Morley. Foţi să-i spui clin partea mea să nu te mai sune a-ici.

Constancia nu-i răspunse nimic. Se mulţumi doar să ia receptorul. Vocea molcomă a lui Jeroen ti răsună în ureche.

— Se pare că am produs efectul lupului intrat în stână, nu-i aşa? Ei, cînd mai ai liber?

— Încă nu ştiu.

Tânăra fată simţea privirea doamnei Dowling aţintită asupra ei.

— Ei bine, întreab-o acum.

Vocea doctorate rămăsese calmă, dar era evident că darea să fie ascultat. Constancia se întoarse şi puse Întrebarea. Bătrâna doamna îi replică pe un ton dezagreabil:

— Şi de ce vrei să ştii?

— Aş vrea -să-mi fac ua program, doamnă.

— Încă nu m-am hotărât.

Constancia, deşi o fire calmă, simţi dintr-o dată, că fierbede furie.

— Trebuie să vă reamintesc că am dreptul la două zile întregi pe săptămână, doamnă? Până acum, ştiind că nu vă place să rămâneţi’ singură, nu vi le-am cerut. Dar cred că ar trebui să ştiu şi eu dianinte cînd pot să-mi iau liber.

Ochii doamnei Dowling străluciră de indignare. Constancia îi susţinu cu calm privirea şi aşteptă răspunsul

— N-am mai întâlnit o asemenea obrăznicie!

izbucni doamna Dowling.

Descumpănită însă de siguranţa tinerei fete, sfârşi totuşi prin a ceda.

— Bun, domnişoară Morley, vei fi liberă marţi după-amiază.

— Şi după accea?

— Ei bine... sâmbătă, bombăni doamna Dowling cu foarte mare neplăcere. Nu, ia stai...

Dar Constancia n-o mai asculta. Spuse veselă în receptor:

— Marţi şi sâmbătă.

— Bine. Eu am de făcut vizite la domiciliu marţea, dar la urma urmei, m-ai putea însoţi. Ne vom întoarce destul de devreme pentru a putea lua ceaiul cu copiii.

După acest telefon, doamna Dowling n-o mai slăbi pe Constancia cu comentariile sale sarcastice. Lansă o mulţime de remarci tăioase despre infirmiere şi doctori, dar Constancia n-o luă în cearnă. Tânăra fată nu se simţea vizată. Doamna Dowling se înşela. Între ea şi Jeroen nu era decât o caldă prietenie şi asta nu era ceva de dispreţuit.

Marţi, aşezată alături de doctorul van der Giessen în maşina acestuia, îi vorbi despre toate astea.

— Cred că doamna Dowling este intr-adevăr de plâns, zise Constancia. Ea nu are adevăraţi prieteni; vreau să spun prieteni aşa cum suntem noi. Nu are decât nişte relaţii care vin să joace bridge la ea şi-şi petrec timpul bârfindu’se unii pe alţii.

Doctorul încuviinţă cu gravitate, cu privirea

aţintită pi, şosea.

— Dar dumneata, Constancia, ai mulţi prieteni în Anglia? întrebă el după o vreme.

Ea reflectă înainte să răspundă.

— Da, dar aed totuşi că n-aş îndrăzni să le cer orice. N-aş fi sigură că nu-i supăr.

Îşi încruntă sprâncenele, conştientă că nu se exprimase prea clar.

— Înţelegi, ce vreau să spun? adăugă ca pe un ton serios.

— Perfect. Sper că nu mă număr prinţiiasemenea prieteni. Pot să te asigur că eu… aş face orice pentru dumneata, fără să stau prea mult pe gânduri.

— Aşa aş face şi eu pentru dumneata, declară Constancia cu căldură. Dar dumneata, ai mulţi prieteni?

Ieşiseră de acum din oraş. Doctorul o luă pe o şosea îngustă ce şerpuia printre dealuri.

— Am şi prieteni, dar am mai ales o familie mare.

Constancia nu-şi putu ascunde mirarea.

— Într-adevăr? Eram convins că nu o ai decât pe sora dumitale!

— Mi-am pierdut părinţii, dar mai am o soră, doi fraţi, şi o mulţime de veri, unchi şi mătuşi.

Constancia se simţi deodată întristată. Nu se putu abţine să nu remarce:

— În razul acesta, nu prea mai ai nevoie de prieteni…

El opri maşina aproape brusc, şi se întoarse spre ea.

— În primul rând, familia mea este foarte împtăj-

tiată. Şi apoi, pantte toţi prietenii md au există nici unul care ar putea să te înlocuiască.

Constancia spuse atunci, îatr-un acces de candoare;

— Doamna Dowling spâne că sunt prea insistentă în ceea ce te priveşte, dar nu este aşa. Este o fem^e cu sentimente vulgare.

Îl ptivea drept în ochi, foarte hotărâtă să fie absolut sinceră.

Expresia de pe chipul interlocutorului ei reflecta calmul lui obişnuit, dar zâmbea discret.

— Aşa este, încuviinţă el. Remarcile ei mi se par deplasate. Nici o clipă nu mi-am imaginat că încerci să... să mă cucereşti.

Întoarse privirea, îngândurat, apoi reluă:

— De altfel, atitudinea ei mă surprinde. Nu ţi-a spus că nu ani bani?

— Ba da, acum câteva zile. Dar asta n-are nici o importanţă. Nu cred că aş putea să leg o prietenie cu cineva bogat. Oamenii bogaţi probabil că se gândesc mereu că k pândeşti averea.

— Ia te uită! remarcă el râzând. S-ar zice că nu prea îi ai la inimă pe cei bogaţi!

Constancia zâmbi la rândul ei.

— Nu-mi plac oamenii precum doamna Dowling. Dar presupun că trebuie să existe şi oameni bogaţi simpatici. Problema e că eu nu i-am întâlnit niciodată...

El porni din nou maşina.

— Poate pentru că bogaţii simpatici nu consideră necesar să vorbească de averea lor?

Făcuse această presupunere pe un ton ironk.

Cont stancia îl privi suprinsa;;

— Pari puţin iritat... Am zis ceva care te-a deranjat?

— Nn, Constancia. Dat crede-mă, există şi oameni bogaţi demni de a fi cunoscuţi, care nu-şi risipisec averea decât cu buoă-credktfă.

O luaseră pe un drum ceducea la o fermă şi trecută de poartă.

— Aici locuieşte vreun bolnav de-al dumitale?

: – Am doi aici; cazuri de rujeolă.

După-amiaza trecu ta fel de repede ca un vis. Vizitele doctorului îi conduseseră pe la ferme răspândite prin câmpie, ceea ce le dădu timp să vorbească muft.

Când se întoarseră la casa de pe malul vechiului canal, copiii le teşită imediat în întâmpinare. Ceaiul, gustarea, jocurile de societate şi ceremonialul culcării copiilor, lucruri obişnuite de acum, le ocupară- tot restul zilei. În timp ce doctoral dădea consultaţii, Constancia şi copiii strânseră masa, spălară vasele şi se instalară ta salon la o partidă de cărţi. Veni şi jeracn şi! e propuse un scrabble jucat în olandeză pentru a încerca s-o înveţe pe Constancia câteva cuvinte. După ce copiii se culcară, doctorul şi tânăra fată cinară şi ei, apoi el o conduse acasă la doamna Dowling, Dar, spre deosebire de seara precedentă, el n-o mai sărută.

După-amiaza de sâmbătă decurse aproape la fel. Totuşi, pentru că doctorul nu avea consultaţii, făcură o plimbare lungă. Când se întoarseră, constatară că invizibila Rietje le pregătise iarăşi o

gustare delicioasă, cu sandvişuri şi prăjituri. Luară ceaiul trăncănind toţi deodată, alăturându-se la zarva lor şi câinii şi pisica, ghemuită pe genunchii fetei.

Este exact căminul pe care mi l-aş dori îşi zise ea ele mai multe ori, fericită. Gândul acesta îi reveni iarăşi puţin mai târziu, cînd doctorul şi ea îşi beau cafeaua în faţa şemineului din salon. Îi va lipsi această familie caldă, cînd se va întoarce în Anglia... îşi alungă acest gând, ne- vrând să-şi întunece fericirea prezentă cu perspectiva unui viitor mai puţin atrăgător. Când se despărţiră în faţa uşii doamnei Dowling, doctorul îi spuse:

— Acum suntem deja vechi prieteni. Mi se pare ridicol să-mi mai spui doctore van der Giessen. Ţi se pare că sunt prea în vârstă ca să-mi spui pe nume, Jeroen, pur şi simplu.

— Prea în vârstă? exclamă Constancia. Ce idee ridicolă! Nu eşti deloc în vârstă! îmi face plăccre să-ţi spun Jeroen..

Şi îi întinse mâna.

— Am petrecut iarăşi clipe minunate în compania ta, zise ea. Mulţumesc.

El îi reţinu mâna intr-a lui.

— Îţi voi mai telefona, dacă asta nu te supără. Am putea petrece împreună şi următoarea ta după-amiază liberă.

Constancia încuviinţă, fericită, nebănuind că nu va mai xista vreo după-amiază liberă...

CAPITOLUL IV

Duminica i se păru posomorâtă Constanciei. Îi

lipseau copiii, câinii, fără a mai vorbi de Jeroen... Se consolă la gândul că îi va revedea curând, peste cel mult două-trei zile.

Toată ziua avu de suportat proasta dispoziţie a doamnei Dowling, văicărelile ei în timpul injecţiilor, dorinţele ei în privinţa regimului şi comentariile despre pretinsa neglijenţă a doctorului Sperling. Atmosfera nu era deloc veselă.

De cum rămase câteva clipe singură, tânăra fată profită pentru a se gândi ce va face la reîntoarcerea în Anglia. Dacă va reuşi să economisească ceva bani, îşi va lua poate câteva zile de vacanţă. Doamna Dowling îi plătise deja salariul pe prima săptămână şi urma §ă-i plătească pentru a doua. Constancia fusese tentată să cheltuiască o parte din bani dar, din prudenţă, i se păruse mai înţelept să-i pună deoparte. Poate că nu-şi va găsi imediat de lucru... Ideea asta o întristă şi, de data asta, fu fericită s-d audă pe pacienta sa strigând-o. Risipindu-i astfel gândurile. Doamna Dowling se plictisea şi dorea să facă o; artidă de cărţi.

Nici ziua de luni nu începu prea bine. Doamna Dowling făcu o adevărată scenă în timoul iniectiei, re fuză să-şi ia micul dejun şi, peste toate, se mai plângea şi de o migrenă.

Constancia oftă. Dispoziţia bolnavei sale nu se ameliora în cursul dimineţii. După-amiază, cînd fata vru să-şi ia o oră liberă, bătrâna decretă că nu putea rămâne singură nici o clipă.

— Şi ai destul timp liber şi aşa, adăugă ea pe un ton acru. Toată ziua-bună-ziua cu doctorul van der

Giessen. Mă întreb ce ai de gând…

Constancia nu avu curajul să-i răspundă. Cobori din nou la bucătărie să-i pregătească ceaiul pacientei.’ De obicei, îşi bea şi ea ceaiul în compania doamnei Dowling, dar azi, încercarea aceasta i se părea peste puterile ci. Pregăti. Tava, i-o duse bolnavei şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? o intrebă doamna Dowling.

— Mă duc să mă odihnesc o clipă în camera mea, în timp ce vă beţi ceaiul, răspunse ca cu răceală. Am dreptul la o oră de libertate în fiecare zi şi astăzi încă nu mi-am luat-o.

În liniştea camerei sale, se întinse pe pat şi incepu să se gândească. Doamna Dowling era o fiinţă imposibilă. Tânăra fată hotărî să-l vadă a doua zi pe doftorul Sperling şi să-l roage să găsească o altă infirmieră. Va părăsi cu regret Delft-ul. Dar bătrâna doamnă depăşea într-adevăr limitele. Avea nevoie mai degrabă de un ţap ispăşitor asupra căruia să-şi reverse proasta dispoziţie, decât de o infirmieră cu experienţă.

Constancia cobori, luă tava de ceai şi, după ce o duse în bucătărie, reveni în camera bolnavei pentru a pune fişa zilnică în ordine. Tocmai terminase, cînd doamna Dowling zise pe un ton tăios:

— Vreau să mănânc la cină ceva bun. Trimite-o pe Nel să-mi caute homar. O să mi-l prepare cu un sos cu smântână.

— Este cam târziu, remarcă Constancia. Magazinele or să se închidă în curând. Şi apoi, smântână vă este interzisă. Are prea multe calorii.

Doamna Dowling îi aruncă o privire furibundă.

— Şi asta nu-i tot, mai zise aceasta. Ca desert, vreau profiterol cu ciocolată Constancia, la capătul răbdării, îşi înclină frumo sul ei cap pe o parte şi o privi atent pe pacientă.

— Ciocolata de data trecută ar fi trebuit să vă servească de lecţie! zise ea pe un ton ferm. Mi-e teamă să nu vă regretaţi lăcomia.

Bătrâna, furioasă, îşi pierdu cumpătul şi aruncă cu o carte înspre Constancia.

— Obraznico! strigă ea. Eşti insuportabilă, cu pre dicile dumitale! Am să fac ce-mi place. Întotdeauna am făcut-o şi nu văd de ce m-aş schimba acum. Poţi să-ţi faci valizele, domnişoară Morley. N-ai înţeles niciodată cazul meu şi nu-l vei înţelege vreodată. Eu am nevoie de căldură, de simpatie, de cineva care să mă răsfeţe puţin..

— Vă trebuie o sclavă! ripostă Constancia. Da, voi pleca. Dar mai întâi vreau să-i spuneţi doctorului Sperling că m-aţi concediat.

— O să-i spun mai târziu. N-are nici o importanţă.

— Ba da, are. Vă rog să-l sunaţi acum. Dacă refuzaţi să o faceţi, am s-o fac eu. Nu vreau să mi se reproşeze cine ştie ce, dacă vi se întâmplă ceva.

— Pfff... pufni doamna Dowling pe un ton dispreţuitor. Nu mă impresionezi. Telefonează-i şi dispari.

Doctorul Sperling păru resemnat.

— Sunt sigur că nu e? ti dumneata de vină, domnişoată Morley, preciza el pe un ton ceremonios. Va trebui deci să-ţi găsesc un înlocuitor.

— Chiar este nevoie? întrebă Constancia. Sunt o mulţime de diabetici care se îngrijesc singuri şi nu au nevoie de o infirmieră.

— Îţi amintesc că doamna Dowling este una din pacientele mele particulare şi că dorinţele ei sunt ordine pentru mine, zise doctorul. Şi apoi, suferă cu nervii.

— Mi-am dat seama, răspunse Constancia.

Îşi făcu bagajele în câteva minute, obişnuită să plece repede dintr-un loc în altul. Când cobori în salon, doamna Dowling îşi ţinea poşeta pe genunchi şi scotocea cu febrilitate în ea.

— Iată banii dumitale I îi spuse ea.

Îi aruncă Constanciei bancnotele. Acestea se răspândiră pe jos. Constancia era o fată înţeleaptă. Viaţa o învăţase să fie astfel. De data aceasta, totuşi, furia ei fu mai puternică. Nimic n-ar fi putut-o determina să culeagă de pe jos bancnotele şi să şi le pună în geantă.

— La revedere doamnă Dowling, spuse ea pe un ton glacial.

Şi ieşi din casă fără să privească înapoi.

Valiza era grea şi staţia de taxi se afla tocmai la celălalt capăt al pieţei. Traversă cu greutate podul şi începu să meargă de-a lungul străzii Langendyk. Era zi de târg şi străzile erau înţesate de lume. Din cauza greutăţii bagajelor, Constancia înainta lent, pierdută în gândurile ei.

Ar fi vrut să-l revadă pe Jeroen van der Giessen înainte să plece, dar probabil că la ora asta el avea consultaţii. Şi apoi, ce-ar putea să-i spună? La fel de bine va putea să-i scrie din Anglia…

Continuă să meargă încet, indiferentă la tot ce-o înconjura. Mai târziu, cînd revăzu această clipă, nu-şi putu aminti de momentul cînd îşi dăduse seama că nu mai are poşeta. Bareta ei îi atârna, încă pe umăr, dar poşeta nu mai era. Tânăra fată privi cu, înfrigurare în jurul ei dar nu văzu nimic. Sprijinită de vitrina unui magazin, se simţi cuprinsă de panică. Îşi pierduse toţi banii, paşaportul, carnetul de cecuri...

Constancia nu ştia unde se află postul de poliţie. Când opri un trecător ca să-l întrebe, acesta îi interpretă, fără îndoială, greşit intenţiile şi se mulţumi să-i zâm-’ bească dând din, cap. Mai făcu o tentativă, adresân- du-se -de această dată unei femei, dar interlocutoarea ei probabil că înţelesese greşit întrebarea şi se lansă într-o explicaţie amănunţită asupra orarului trenurilor.

Tânăra fată îşi luă valiza. Se hotărî să intre în magazin. Aici, cu siguranţă că o vor putea îndruma... în clipa aceea, bagajul îi fu luat încetişor din mână şi vocea molcomă a lui Jeroen van der Giessen îi răsună la ureche.

– N-ar trebui să cari o asemenea greutate! zise el. Şi, mai întâi, ce faci cu valiza asta?

Constancia, cu un nod în gât, nu putu să scoată o vorbă. Simţea că dacă va încerca să vorbească, va izbucni în lacrimi. Continuă deci, să-l privească fix cu ochii ei mari, cenuşii, luptându-se cu plânsul.

După un timp, observând bareta care-i atârna de umăr, Jeroen îi spuse:

— Nu plânge. Ai idee cam pe unde s-a întâmplat asta?

Ea îşi regăsi glasul şi-i răspunse încet:

— Nu. Mi-am dat seama acum vreo cinci minute. Voiam să merg la comisariatul de poliţie, dar cele două persoane pe care le-am întrebat unde se află, nu m-au înţeles.

V El îşi. Trecu beaţui. Pe sub cel al fetei şi imediat aceasta se simţi reconfortată.

— O să mergem împreună. În drum o să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat. Presupun, că doamna Dowling nu mai are nevoie de serviciile tale? Constancia îşi mai recăpătase puţi calmul.

— M-a conccdiat după ce şi-a băut ceaiul, îi explică ea. Dac oricum aveam, de gând; să plac. Mt-a spus că-ţi doreşte lângă ea; pe cineva cate. S-o înţeleagă ţi s-o răsfeţe. Cred că cu nu sunt bună ca infimnieiă particulară…

Rememorând ce i: se întâmplase, se simţi cuprinsă din nou de disperare..

— Toţi banii mei erau în poţetă toate actele, paşaportul, carnetul’ de Cecuri… gemu. Ea.

Îşi croiră repede drum prin mulţime, pe străduţefe înguste.

— Asta nu-i prea grav, declară el pe un ton calm. Dar unde te duceai?

— Ei bine… mă întorceam în Anglia. Ce puteam să fac altceva?

El nu-i răspunse, dar o conduse pe o străduţă laterală.

— Am ajuns. Îţi ştii numărul de paşaport?

Ea îl privi cu un aer vinovat.

— Îl aveam notat într-un camcţel, dar şi ăsta a rămas în poşetă…

El zâmbi atwueat şi plin de solicitudine.

— Nu-i nimic. Să intrăm şi să mă laşi pe mine să le explic păţania: tau

Poliţiştii- se arătară, foante amabilii şi cât se poate de înţelegători. Îi spuseră, – prin intermediul doctoralul cace făurea pe intarpredul – că; avea puţine şanse să-şi mai găsească banii, dar că paşaportul ei ar putea fi abandonat de hoţi. Până una-alta, ei var anunţa consulatul Marii Britanii de la Haga.

— Câţi hani aveai? o îiiixebă doctorul.

Constancia făcu o mică socotează.

— Ceva mai. Mult de cinci sute de florini. De fapt, ar fi trebuit să mn. Mai mulţi, dar doamna Dowling mi-a aruncat în faţă salariul de pe ultima săptămână şi eu n-am vrut să culeg banii de pe jos.

— Bine al făcut! zise doctorul pe un ton sever. Mai ai bani în altă parte?

— Da, am. Ceva într-o bancă în Anglia.

Ea îl privi şi văzu că el aşteaptă mai multe amănunte.

— Am vreo sută şaptezeci de lire.

Un muşchi tresări în colţul gurii doctorului, dar nu zise nimic, – Gonsfcancia continuă, ca pentru a se dezvinovăţi:

— Ai fi tetkak să.an mai mulţi, dac i-am… i-am folosit pentru ceva important.

Jeroen camasiea să tacă.

— Dacă ai vrea să-mi împbuimrţi nişte bani ca să pot să-mi. Cumpăr hitetul de drum… murmură Constancia.

Se întrerupse, rgândindu-se că poate el nu avea bani disponibili, şi reluă în grabă:

— Nu. Mă voi întoarce la doamna Dowling. Îmi datorează două sute cincizeci de florini, este o sumă importantă. Sunt de-a dreptal nebună că am renunţat la ei, adineauri.

— Ţi-am spus că ai făcut bine şi îmi menţin părerea, zise Jeroa. Am o idee intuit mai faună. Tocmai mă gândeam să caut pe cine» care să se ocupe de copii. Ai vrea sa…

Constancia îi aruncă o privire întunecată.

— Sunt sigură că acum ţi-a venit ideea asta.

El schiţă un zâmbet.

— Nu, te asigur. Dimpotrivă, mă preocupă problema asta de câteva zile. Devine absolut necesar să le ofer acestor copii o prezenţă… să zicem, maternă. Dar dacă ţii neapărat să te întorci în Anglia, eu n-am să te împicdic să pteci.

Constancia îi ascultase surprinsă cuvintele. Şi cu uşurare, dar şi cu un pic de iritare la ideea că el o considera doar ca „o oarecare prezenţă maternă”. Ofensată, ea ripostă că nu se simţea în mod deosebit ca o mamă de familie.

— Ştiu, răspunse el, trei copii sunt o sarcină grea…

N-am să mă supăr dacă o să mă refuzi..

— Oh, dar sunt perfect în stare să mă ocup de ei! replică ca. Voiam doar să spun că eu… că eu nu sunt…

— O mamă de familie? repetă Jeroen râzând. Ştiu asta foarte bine. Probabil că mi-am formulat prost cererea. Ce mi-ai răspunde dacă ţi-aş spune că aş

dori să am acasă o creatură tânără cu ochii cenuşii, foarte dotată paremi-se, şi cu un temperament de pur-sânge?

Constancici i se păru mai măgulitor să fie tratată ca un pur-sânge decât ca o mamă de familie. Se mai îmbuna puţin. — – Eşti foarte drăguţ, zise ea simplu. Îmi faci un mare serviciu.

— Şi tu îmi faci un serviciu. Aşteaptă, mai am să le spun câteva cuvinte poliţiştilor.

Amintindu-şi că se aflau la poliţie, Constancia privi în jurul ei jenată. Cei doi agenţi şi inspectorul îi priveau cu un aer ciudat. Jeroen vorbi cu ei câteva minute. Uşurată că, deocamdată, rezolvase situaţia, nici măcar nu se întrebă ce le-o fi spunând Jeroen,

Aşadar, pentru moment, nu mai avea probleme. Când i se va găsi paşaportul, dacă va mai fi găsit vreodată, se va întoarce în Anglia. La urma urmei nu era sigură că pătrunderea ei în viaţa doctorului va fi un succcs, iar copiii poate că n-o vor adopta prea uşor…

O cuprinse un val de căldură. Oricum, va fi foarte plăcut să facă parte dintr-o familie, chiar dacă şi numai pentru câteva săptămâni. Când doctorul termină de vorbit cu poliţiştii, ea îi întâlni privirea şi-i adresă un zâmbet luminos.

— Bun. Văd că ţi-ai recăpătat prezenţa de spirit, observă el. Să mergem. Poliţia ne va ţine la curent cu orice descoperire, dar au puţine speranţe.

Constancia se gândi că acum asta nu mai avea nici o importanţă…

Când ajunseră acasă, copiii nu se vedeau. Dar

auziră ţipetele lor şi lătratul câinilor.

— Probabil că sunt în sala de joacă, sus, observă doctorul. Au o mică recreaţie înainte de a se duce la culcare. Urcăm să-i vedem?

Puse jos valiza Constanciei, apoi aşeză amândouă paltoanele pe speteaza unui scaun. Un obicei cam prost, gândi tânăra fată. Va avea grijă ca ci să-şi agăţe hainele într-un dulap, pe viitor. El o strigă din dreptul scării. Ea i se alătură, dat se opri la mijlocul drumului ca să-l întrebe:

— Astă-seară nu ai consultaţii?

— Nu, lunea nu am. Dar am de făcut câteva vizite la domiciliu. O să le spun copiilor să-ţi arate camera ta. După aceea, ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai ocupa de cina lor şi de mersul la culcare.

Copiii o întâmpinară pe fată cu strigăte de bucurie. Imediat, îndoielile ei se risipiră. Doctorul le ură noapte bună şi se îndepărtă. Dar nu plecă imediat de acasă.

Stătu câteva minute în bucătărie, de unde ieşi cu un aer mulţumit. Apoi îţi luă paltonul şi servieta şi plecă.

Constancia, pe care copiii o conduseră la camera ei, fu uluită de splendoarea încăperii. Nu era prea mare, dar amenajată superb. Patul de lemn era acoperit cu o cuvertură din mătase roz şi draperii din acelaşi material încadrau fereastra îngustă şi înaltă. Mocheta era gri-deschis şi un mic fotoliu capitonat, invitându-te parcă să te odihneşti în el, lângă şemineu, era acoperit cu pluş în acceaşi nuanţă de roz. Toaleta era de asemeni de un gust rafinat, din lemn închis la culoare, cu trei oglinzi şi

două figurine de porţelan care susţineau două lămpi, tot roz.

Ea privea în jurul camerei cu gura întredeschisă.

— Este intr-adevăr camera mea? îl întrebă ea pe Paul. S-ar zice că accastă cameră aşteaptă un oaspete! Patul este făcut...

— Unchiul Jeroen ne-a spus că este camera ta. Sunt mai multe camere de oaspeţi, dar asta este cea mai drăguţă.

Elisabeth o luă de mână.

— – Vino să vezi baia, zise ea solemn.

Deschise o uşă ce dădea spre o încăpere mică, toată în faianţă roz.

— E minunat 1 exclamă Constancia. Mă duc să-mi iau valiza de jos, şi după aceea, mă voi ocupa de cina voastră. De acord?

Privi cu dragoste cele trei feţişoare radioase.

— Sunt atât de fericită că sunt cu voi!

— Şi noi! declară Paul.

Ieşiră ca o vijelie din cameră, cu câinii pe urmele lor, şi găsiră valiza Constanciei lângă uşă. Ea presupuse că doctorul o urcase înainte să plece.

Bucătăria strălucea de ordine şi curăţenie. Constan- cia ar fi putut să jure că cineva tocmai ieşise de aici.

Elisabeth, care continua s-o ţină de mână, întrebă:

— Rietje nu este aici?

Cei doi fraţi ai ei o fulgerară cu privirea, făcând-o să tacă.

— Ştii bine că s-a dus acasă!

Elisabeth părea gata să plângă. Constancia se

grăbi s-o întrebe ce era prevăzut de mâncare pentru cină. Fetiţa se îndreptă mândră’spre soba de gătit, în timp ce cei doi băieţi, spontan, se apucaseră să aşeze masa. Aroma înmiresmă aerul. Constancia se aşează şi ea lângă copii, privindu-i cum mănâncă. Erau foarte bine crescuţi. După ce mâncară, o ajutară să strângă masa. Apoi, în timp ce Constancia spăla vasele, ei hrăniră câinii, după care urcară cu toţii în camerele lor.

Constancia tocmai îi culcase şi le spunea o poveste, cînd doctorul se întoarse.

— Văd că totuşi eşti foarte maternă cu ci! exclamă el cu umor. Te-ai descurcat foarte bine. Mă duc să le mai spun o dată noapte bună. În timpul ăsta, poţi să-ţi desfaci valiza. Ne întâlnim în salon peste vreo zece minute.

Aceste zece minute erau foarte binevenite pentru a repara stricăciunile pe care copiii le făcuseră în toaleta Constanciei. Se aşează aşadar în faţa oglinzii, cu inima plină de bucurie. Va rămâne cu plăcere foarte, foarte mult timp în această casă caldă şi primitoare, îşi zise ea. După ce se machie puţin şi se pieptănă, coborî în salon.

Doctorul nu venise încă. Ea nici nu ştia că eî se lăfăia în patul nepoatei lui, înconjurat de cei trei copii.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, zicea el, vom continua mica noastră conspiraţie…

O clipă mai târziu, se alătură Constanciei, în salon, şi se instala într-un fotoliu mare, în faţa tinerei fete. Rămase tăcut, şi Constancia îl imită. Se gândi că poate era obosit, după o zi de muncă.

Şi trebuia, desigur, să se gândească şi la cazurile pe care le avea de rezolvat.

Într-adevăr, doctorul se gândea. Dar nu la bolnavii săi. — – Ce noroc să te întâlnesc în seara asta, zise el deodată cu voce caldă. Nici nu-ţi închipui cât de uşurat mă simt.

Constancia rosti, aproape cu timiditate:

— Cred că cei trei copii sunt o sarcină grea pentru tine. Mă întreb cum te-ai descurcat până acum.

E! se ridică şi se apropie de o consolă plină de stick'.

— Ce ai vrea să bei? Un Xeres?

Constancia nu se pricepea deloc la aperitive. Doctorul îi observă ezitarea şi-i spuse cu amabilitate:

— Încearcă asta. Dacă n-o să-ţi placă, îţi voi da altccva.

Băutura alcoolizată i se păru Constanciei foarte fină. Doctorul îşi puse şi el un gin şi se aşează din nou în faţa ei. Tânăra fată privea cu un aer întrebător minunata tavă de argint pe care Jeroen servise aperitivele.

El îi ghici parcă întrebarea şi spuse:

— Proprietarul casei îmi dă voie să profit de băuturile lui… şi de argintărie.

Constancia mai sorbi o gură.

— Trebuie să fie foarte cumsecade. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Se întrerupse, temându-se să nu-l fi ofensat.

— Oh, iartă-mă! Asta nu mă priveşte pe mine.

— O să-l întâlneşti într-o zi, Constancia.

După câteva clipe de tăcere, el adăugă:

— Cât de plăcut este să ai cui să-i vorbeşti, cînd te întorci seara acasă 1

— Ai avut o zi încărcată? întrebă ea.

— Da. Am o clientelă destul de bogată, şi majoritatea bolnavilor mei locuiesc în satele învecinate.

Doctorul îi vorbi îndelung despre meseria lui. Vorbea frumos şi Constancia ştia să asculte şi să pună întrebări potrivite. Deodată, el aruncă o privire la ceasul cel mare, sculptat.

— Oh! Cred că te-am plictisit destul, şi tu trebuie să fii înfometată! Hai să cinăm.

Constancia sări în picioare.

— Nu te mişca. Sunt sigură că mă pot descurca şi singura. A rămas puţină îupă de la copii, şi cred că găsesc nişte ouă şi brânză…

— Rietje a pregătit o tartă cu mere, zise el. Şi mi se pare că este şi nişte salată şi o budincă.

— Am să te chem cînd este gata totul, zise ea, bucuroasă că poate fi folositoare.

Găsi tarta, foarte aspectuoasă, şi salata deja pusă Intr-un castron de porţelan. Mai era şi nişte cremă caramel. Fredonând o melodie, Constancia aşează tacâmurile şi se duse să-l cheme pe doctor.

Acesta era tot în fotoliul lui, cu ochii închişi. Îi deschise cînd o auzi venind.

— Oh, îmi pare rău, exclamă ca pe un ton amărât. Cred că tocmai te odihneai.

El dădu negativ din cap.

— Nu, visam…

Se aşezară la masă. Jeroen turnă în paharele de

cristal cizelat un minunat vin de Moselle, apoi spuse:

— De fapt… Avem o mulţime de lucruri de pus la Punct. Probleme de rutină.

Fu foarte exact îa tot ceea ce-i spuse, punând-o îa temă cu obiceiurile casei, cu programul copiilor şi cu propriul lui orar, pe un ton aproape profesional.

— Inccrc să iau micul dejun cu ei, dar nu este posibil întotdeauna. De la ora şapte dimineaţa, o vei găsi pe Rictje în bucătărie. Până acum, ea era cea care se ocupa de trimiterea lor la şcoală cînd cu nu eram aici. Acum, te vei ocupa tu de asta, dacă viei.

După cât îşi putea da seama, zilele ei vor fi foarte pline. Va trebui să aibă grijă de mesele lor, să se ocupe de copii, să facă menajul, cumpărăturile…

O clipă, Constancia se întrebă dacă va fi la înălţimea sarcinii pe care şi-o asumase. Ezitarea probabil că i se putea citi pe faţă, pentru că doctorul îi spuse:

— Fii liniştită. N-o să fie chiar atât de îngrozitor. Rietje face, multe lucruri. Şi nepoata ei vine să spele rufele. Acum… să vorbim despre salariul tău. Cel pe care ţi-l dădea doamna Dowling ti se părea convenabil?

— Salariul meu!? Dar nu vreau bani, doctore van der Giessen! M-ai scos din încurcătură, îmi oferi un cămin, şi sunt o gură în plus de hrănit… îţi sunt foarte recunoscătoare. Dacă poliţia nu-mi recuperează banii, mă voi duce să-i cer doamnei

Dowling ceea ce-mi datorează. Îmi vor ajunge ca să mă întorc în Anglia.

— Mă voi ocupa eu de asta, Constancia. Dar sper că şi dacă îţi vor găsi paşaportul, vei mai rămâne o vreme cu noi! Nici nu ştiu pe cine aş putea găsi ca să te înlocuiască.

Îi servi o porţie de cremă caramel, şi centinuă:

— Pe de altă parte, tare-aş vrea să ştiu de ce sunt din nou doctorul van der Giessen. Credeam că am devenit Joeroen…

Ochii cenuşii ai Constanciei scânteiară.

— Mi-ai vorbit ca doctorul van der Giessen în această problemă cu salariul.

El izbucni în râs.

— Îmi pare rău! Dar menţin ceea ce am spus. Ai mult de lucru şi nici o clipă pentru tine în cursul zilei!

— Cred că n-o să-mi displacă. Întotdeauna m-am întrebat cum poate fi viaţa într-o familie mare, cu câini, cu pisici.

— N-ai mai întâlnit asemenea familii, la pacienţii pe la care ai lucrat?

— Nu. Toţi erau nişte singuratici, nefericiţi şi mult prea bogaţi. Cred că averea lor îi făcea nefericiţi. N-aş putea trăi cu cineva de felul ăsta.

Făcu o pauză, apoi reluă cu prudenţă:

— Nu vreau bani, Jeroen. Ştii, doamna Dowling mi-a spus că nu eşti bogat, şi cu trei copii de întreţi nut…

Expresia calmă de pe faţa doctorului rămase imperturbabilă. Doar ochii sclipiră cu o licărire amuzată.

— Mă întreb de unde ştie asta…

— Nu ştiu… Dar dacă este aşa… Suntem prieteni, tu ai spus-o. Aşa că n-aş vrea să…

El duse farfuriile în chiuvetă şi se apucă de debaraseze masa.

— Am o idee, zise el deodată. Dacă vreodată eu voi fi în criză de bani, Îţi voi reduce salariul.

Constancia trebui să se mulţumească cu această soluţie. Spălară vasele împreună, apoi se duseră în saloa să-şi bea cafeaua. După ce terminară, doctorul spuse:

— N-ai văzut toată casa. Ai vrea s-o vizitezi?

Nu era prea târziu şi Constancia nu se simţea obosită. Aşa că îl urmă în vestibul. El deschise o uşă, şi ea intră în urma lui într-o mică încăpere luminată printr-o fereastră înaltă şi mobilată cu două fotolii mici, o masă, un mic birou şi o comodă pusă lângă perete. Pe jos era un covor moale, şi draperii din mătase grea în aceeaşi nuanţă încadrau fereastra. Mobilierul, în stil Regence, era de o eleganţă delicată. Încăperea toată degaja o atmosferă de confort şi calm.

— Oh, ce loc încântător! exclamă Constancia, cucerită. Cât de plăcut trebuie să fie să lucrezi aici…

— Vei veni cât de des vei dori, îi promise gazda sa.

Cum ea protestă, spunând că nu asta vrusese să zică, el declară:

— Dar eu doresc sincer asta, Constancia.

O conduse printr-o maiestuoasă uşă dublă. Câteva trepte duceau la încăperea următoare. De

data aceasta, era o sală de dimensiuni impresionante, cu pereţii acoperiţi de cărţi. Fotolii confortabile de piele roşie erau aşezate în jurul unor măsuţe joase decorate cu intarsii. Constancia, care adora să citească, scoase un oftat de bucurie..

— Toate cărţile astea... Ce minunat! Dar probabil că sunt toate în olandeză!

— Sunt şi câteva lucrări în engleză. O să le găseşti în catalog, undeva pe o măsuţă.

— Casa asta este imensă, remarcă tânăra fată, şi totuşi, îţi dă impresia unui cămin.

Jeroen se mulţumi să zâmbească şi o conduse către o uşă mică ascunsă într-un lambriu... Se aflau acum într-un culoar îngust. La capătul lui, doctorul deschise o uşă ce dădea spre o adevărată splendoare: o grădină de iarnă, plină de flori primăvăratice şi de arbuşti înverziţi.

— Ai şi un grădinar? întrebă Constancia uimită.

— Da. Proprietarul ţine foarte mult ca serele lui să fie întreţinute bine.

Apoi trecură într-o sală ce i se păru Constanciei a fi o sală de bal, toată în alb şi auriu. Tânăra rămase mută de admiraţie. O altă uşă ducea spre sufragerie, impozantă cu mobilele ei sculptate.

Apoi reveniră în vestibul şi doctorul deschise o ultimă uşă. Era o a doua sufragerie, cu mobile preţioase, cu scaunele tapisate, cu parchetul acoperit cu un splendid covor de Aubusson în tonuri pastelate, ferestre atârnau draperii grele de brocart.

Când reveniră în vestibul şi se pregăteau să urce scara, sună telefonul. Jeroen se duse să răspundă

şi ea îi auzi vocea fermă şi hotărâtă. Nu fu surprinsă cînd, venind spre ea, îi spuse:

— Trebuie să plec. Ne vom continua mâine vizita. Ea încuviinţă din cap şi-i spuse la revedere. După ce el plecă, ea se întoarse în salon să ia tava cu ceştile de cafea. Se duse în bucătărie, le spălă, apoi se duse să se culce. Dar mai înainte, conştientă de noile ei responsabilităţi, se duse să verifice dacă copiii adormiseră.

CAPITOLUL V

Doctorul nu apăru la micul dejun. Când Constancia coborî, găsi în bucătărie o femeie înaltă şi puternică, cu o faţă prietenoasă şi cu odii albaştri. Era de vârstă mijlocie, dar părul ei era atât de deschis la cu-l loare încât era greu să spui dacă este blond sau cărunt.’ Constancia merse spre ea cu mâna întinsă.

— Dumneata trebuie să fii Rietje, zise ea. Eu sunt Constancia Morley.

Femeia îi zâmbi, îi strânse mâna şi spuse ceva în limba ei. Constancia nu înţelese nimic, dar reuşiră totuşi să se inţeleagă ca să pregătească micul dejun. Constancia tăie pâinea, umplu bolurile cu lapte, puse tacâmurile şi se duse să vadă dacă copiii erau gata. Trebui s-o ajute pe Elisabeth să-şi lege şireturile şi să-i pieptene părul. După o jumătate de oră destul de agitată, copiii plecară la timp prin portiţa de la grădină.

Constancia şi Rietje mai băură o ceaşcă de cafea. Apoi ea spălă yasele şi aranjă bucătăria, în timp ce olandeza pregătea masa de prânz.

Constancia fu încântată să constate că, în ciuda vocabularului ei restrâns, reuşeau până la urmă să se înţeleagă foarte bine, Rietje era o femeie cumsecade şi-i corecta amabilă greşelile tinerei englezoaice.

Aceasta tocmai termuia de spălat farfuriile, cînd doctorul se întoarse. Era doar ia pulovăr, avea mare nevoie să se bărbierească, dar ochii îi erau la fel de limpezi ţi faţa la fel de calmă.

— O cafca? îi propuse Constancia. O să-ţi pregătesc în câteva clipe micul detun.

— Draga mea copilă, am consultaţii peste douăzed de minute. Exact cât îmi trebuie ca să fac un duş şi să mă rad.

— O să-ţi vină rău în baie dacă nu mănânci ceva înainte, insistă Constancia. Mă duc să-ţi pregătesc nişte pâine prăjită şi un ost «aoale.

Apoi, privindu-i talia impozantă, se corectă:

— Nu. Două ouă.

El se supuse şi se aşeza la masă.

— Vreo naştere? întrebă Constancia. Asta se întâmplă adeseori noaptea.

Îi întinse o tartină cu unt şi dulceaţă din belşug.

— Nu. Un băieţel a făcut o anginä difterkă. Destul de grav. Dar acum a trecut de pericol.

— Este la spital?

— Da. Părinţii săi locuiesc într-o fermă izolată; era cea mai bună soluţie.

El atacă a doua tartină.

— Ce bine e să găseşti, cînd te întorci acasă, pe cineva cu care să poţi vorbi despre munca ta…

Constancia simţi că roşeşte. Răspnnse simplu:

— Defottnaţîe profesională…

El îi zâmbi şr-i împinse scaunul.

— Mulţumesc pentru micul dejun. Copiii ati piccat la şcoală?

— Fără nici o problema. Ce femeie minunată este Rietfe! Reuşeşte chiar să mă şi înţeleagă.

Apoi Constancia adăugă cu blândeţe:

— Acum, du-te să te schimbi. Vei avea dreptul la Incă o cafea la sfârşitul consultaţiilor.

El îi făcu o grimasă amicală din uşa bucătăriei.

— La ordinele tale, dragonule! Am în biroul meu un dragon care-ţi seamănă…

Constancia făcu paturile, făcu ordine în cameră şi, însoţită de Rietje, aruncă o privire prin celelalte camere de pe palierul de la primul etaj. Toate erau splendide, fiecare decorată într-o altă nuanţă şi cu mobile încântătoare. Tânăra fată îşi spuse că Rietje trebuie să fi avut serios de lucru. Îi spuse asta doctorului cînd îi duse cafeaua în biroul lui, la sfârşitul consultaţiilor.

— Dacă m-ai plăti pe mine mai puţin, ai putea să mai angajezi o menajeră care s-o ajute pe Rietje. Biata femeie cred că este dărâmată!

El bău cafeaua şi întrebă:

— Ceaşca ta unde este?

— Eu o să-mi beau cafeaua la bucătărie.

— Nici gând. O s-o bei acum, cu mine.

Se îndreptă spre mobila sculptată, deschise uşile de sticlă, scoase o ceaşcă delicată de porţelan şi i-o întinse.

— Aşază-te. Voi pleca acum să-mi fac vizitele la domiciliu şi voi lua masa în oraş. Apoi am ceva de

făcut la Haga, dar mă voi întoarce până la ora cînd am consultaţiile.

— Nu vei fi aici la ceai?

— Nu. O să mi se ofere undeva vreo ceaşcă de ceai. Dar aş dori o ceaşcă de cafea, diseară, după consultaţii. Atunci, voi încerca să le consacru o jumătate de oră copiilor. Îţi convine programul ăsta?

Constancia încuviinţă din cap.

— Unde este dragonul despre care-mi vorbeai?

El se ridică fără să spună o vorbă. Se îndreptă din nou spre mobila sculptată şi aduse un mic dragon din porţelan, cu un aer furios şi semeţ.

— Este din porţelan de Delft, foarte vechi, îi explică el. E drăguţ, nu-i aşa?

— Este chiar feeric, constată Constancia care luase în mâinile ei bibeloul fin. Şi el aparţine, desigur, proprietarului?

— Da. Nu ţi se pare că-ţi seamănă?

Constancia râse şi-i înapoie dragonul.

— Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă ca.

— Nu, nimic deocamdată. Am o secretară excelentă care vine în fiecare dimineaţă.

Zâmbi, amuzat.

— Dacă va lipsi vreodată, vei avea încă o sarcină de îndeplinit!

Constancia îşi termină cafeaua şi se ridica.

— Rietje vrea să-mi arate unde se află toate lucrurile în bucătărie. Pe curând..

El îi deschise uşa. Ea ieşi ducând tava, cu mintea deja năpădită de numeroasele sarcini care-o aşteptau înaintea întoarcerii copiilor.

După-amiază, după ce plimbă câinii, casa i se păru foarte calmă. Rietje plecase, câinii se instalaseră în coşurile lor pentru a-şi face siesta, şi Constancia se simţi un pic singură. Se duse în^salon şi începu să se uite la portretele ce împodobeau pereţii. În mod ciudat, unii dintre bărbaţii cu ochi albaştri şi cu nasul drept îi reaminteau de doctor. Şi totuşi, aceştia trebuie să fi fost strămoşii proprietarului... îşi aminti atunci că Elisabeth îşi agăţase hanoracul şi se duse să-l ia ca să-l coase.

Când tocmai trecea prin vestibul, se trezi nas în nas ca un bătbat între două vârste care ducea o tavă încărcată cu argintăria din sufragerie.

Constancia fu uluită. Era oare vreun hoţ? Sau proprietaru venit să-şi ia nişte lucruri? îl întrebă ţn olan deza ei ezitanta:

— Wie bent U?

Apoi adăugă, în cazul că acesta nu era un hoţ:

— Gocden middag.

Spre marea ei surprindere, omul îi răspunse. Într-o engleză excelentă:

— Bună ziua, domnişoară. Îmi pare râu că v-am speriat. Proprietarul doreşte să-i curăţ argintăria în fiecare săptămână. Poate că doctorul a uitat să vă spună?

Ea zâmbi, uşurată.

— A uitat, într-adevăr. A fost foarte ocupat în dimineaţa asta. Pot să vă ajut? Vreţi o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, domnişoară. Cred că mi-a lăsat Rietje cafeaua ta cald. Mă numesc Tarnus.

Constancia zâmbi din nou.

— Foarte bine, domnule Tarnus. O să vă las acum să lucraţi.

Îl privi indepărtându-se, gândind că arată exact ca majordomii pe care îi vezi la cinema. N-ar fi crezut niciodată că încă mai există asemenea servitori.

Câteva clipe mai târziu, sosită şi copiii, ţipând, că zând, cerându-şi gustarea, apoi cerându4 Constanciei să-i ajute la lecţii. Elisabet care nu mergea încă la şcoală, se distra tmbtăcăadarşi păpuşile, în timp ce Constancia îi ajuta pe băieţi să-şi facă exerciţiile la aritmetică. După ce aceştia terminară, ea aruncă o privire la garderoba păpuşilor şi promise Elisabetei că ra coase două-trei rochiţe.

După aceea, se alăturară amândouă jocului de puzzic al băieţilor. Eraa toţi întinşi pe joţ cînd se întoarse doctorul. Zâmbi Ia primirea zgomotoasă pe care i-o făcură capiii, apoi se întoarse spre Constancia..

Ei văzu imediat cât de obosit era, cu toată ţinuta lui impecabilă. Se întrebă cine i-o fi făcând pantofii şi i-o fi călcând costumele. Poate că Rietje? Dar cum reuşea ea să facă ţoate aceste treburi? îşi dădu seama deodată că el îi vorbea,.

— Scuză-mă, zise ea, mă. Gândeam la ceva…

— Te întrebam doar cum a decurs prima ta zi de..? de ajutor matern, repetă el, cu o privire ironică.

— Remarcabil. Am apreciat fiecare clipă. Dar pari obosit. Vrei o cafea?

El dădu din cap.

— Nu. Voi rămâne puţin aici, apoi mă voi duce să mai lucrez ceva îa birou., în timpul ăsta, poţi să le pregăteşti cina copiilor:

Ea încuviinţă, deşi i-ar fi plăcut să rămână cu ei. Dac îji aminti că nu făcea parte din familie şi că nu trebuia să abuzeze de amabilitatea lor.

Se duse la bucătărie şi pregăti laptele eu biscuiţi. Copiii mâncaseră consistent la ora gustării. Apoi puse la cuptor cina pe care le-o pregătise Rietje şi se duse să aşeze masa în sufragerie.

Urma astfel instrucţiunile lui Rietje. După părerea menajerei, doctorul nu trebuia să-şi ia mesele în bucătărie. Constancia ezită. Va mânca şi ca oare la masă cu gazda sa? Până acum o făcuse, dar poate că ăsta nu era decât un fel de a o primi... Va trebui să-J întrebe.

Tânăra urcă în sala de jocuri şi constată că el îi luase locul pe jos pentru a continua să joace puzzle cu copiii. Văzând-o că soseşte, el se ridică.

— Este gata cina? Eu mă duc în biroul meu.

Constancia rămăsese în prag, ezitantă.

— Aş vrea să te întreb ceva, zise ea în sfârşit, cu oarecare grabă. Rietje mi-a spus să-ţi pun masa în sufragerie, dar nu ştiu dacă... vrei să mănânci singur. Presupun că aseară ai vrut să mă faci să mă simt bine. Dar dacă eşti obişnuit să mănânci singur, poate că vrei să...

Doctorul o întrerupse.

— Constancia, zise el cu gravitate, ar fi trebuit să-ţi precizez mai din timp nişte lucruri. Pentru mine, este evident că vom lua masa împreună. Poţi

să consideri asta ca o parte a sarcinilor tale, dacă vrei, pentru că vei avea de suportat expunerea amănunţită a problemelor pe care cu le voi fi avut în timpul zilei! în ce o priveşte pe Rietje, e un tiran. Am fi putut foarte bine să continuăm să luăm masa în bucătărie!

— Exagerezi! exclamă Constancia cu căldură. Rietje este minunată. Şi are dreptate. Acum că eu sunt aici ca s-o ajut, ar trebui să mănânci în sufragerie!.

El îi puse cu blândeţe o mână pe umăr.

— Şi acum, ce-ar fi ca micul dragon să zâmbească?…

Constancia se supuse, cu inima plină de fericire din-’ tt-o dată.

— Te prefer aşa. O să cinăm la ora obişnuită?

— Da. Vrei să vin să te chem?

— Da. Acum o să le spun noapte bună isteţilor ăstora şi o să te las cu ei.

La şapte şi jumătate, ea ciocăni în uşa biroului lui Jeroen. Copiii fuseseră cuminţi, dar ca toţi copiii, mai agitaţi înainte de culcare. Ea nu avusese decât câteva minute la dispoziţie ca să se ducă să se pieptene şi să-şi schimbe fusta şi pulovărul cu una din cele două rochii.

Pe care şi le adusese. Era un fel de salopetă din catifea maro pe care o purta cu o bluză roz.

Doctorul era răsturnat în fotoliul său, cu picioarele pe birou. În jurul lui erau împrăştiate o mulţime de hârtii. Îşi corectă poziţia şi-i spuse tinerei:

— Eşti încântătoare! îmi place cum îţi vine rochia

asta. Nici nu-ţi închipui cât este de plăcut să ai un…’ un ajutor familial, zise el maliţios.

Constancia roşi.

— Cum te descurcai înainte să vin eu?

— Oh, munceam mai mult seara.

Se ridică şi spuse cu un aer relaxat:

— Hai să mâncăm.

Sufrageria era o încăpere primitoare. Constancia avusese grijă să aranjeze intr-un mod plăcut preţioasa veselă de porţelan şi paharele de cristal. Conformându-se întocmai instrucţiunilor menajerei, pusese pe un reşou crema de homar, friptura şi cartofii noi. Rietje era într-adevăr o bucătăreasă excepţională. Desertul consta dintr-o salată de fructe proaspete şi tava pentru cafea era pregătită la bucătărie.

Constancia observă cu plăcere că doctorul părea mulţumit. Acesta ieşi şi se întoarse apoi cu o sticlă de Bordeaux, spunând că. La o asemenea masă se cuvine a fi băut vinul cel mai bun.

— Oh, dar eu n-am nici un merit! spuse Constancia. N-am făcut decât să aşez masa… De fapt, asta îmi aduce aminte de ceva. Azi după-amiază am întâlnit ua om care ducea argintăria din sufragerie. Mi-a spus că-l cheamă Tarnus şi că este trimis de proprietar. Presupun că-l cunoşti?

Ea tocmai servea mâncarea şi nu remarcă expresia amuzată a doctorului.

— Bineînţeles, zise Jeroen. Este în scrviciul familiei de foarte multă vreme. Şi consideră o sarcină foarte importantă curăţarea argintăriei.

Doctorul tăcu o clipă, apoi reluă:

— Am obiceiul să ies cu câinii la plimbare după cină..

Constancia îşi zise că, în felul ăsta, el voia să mai scape de întrebările ei, considerând-o poate prea curioasă, sau poate că prezenţa ci îl plictisca. Întrebă repede î

— Îţi bei cafeaua acum, sau cînd te întorci?

— O beau înainte să plec. Vrei să mă însoţeşti?

Tânăra fată gândi că el face această propunere din simplă politeţe. Aşa că răspunse cu oarecare ezitare:

— Nu, mulţumesc. Ziua a fost lungă...

După ce el plecă, ea debarasa masa şi spălă vasele. Tocmai aşeza tacâmurile pentru micul dejun, cînd el se întoarse.

Întrebarea lui ce faci? i se păru de prisos Constanciei, dar îi răspunse totuşi politicos:

— Pregătesc totiil pentru mâine dimineaţă.

Privirea doctorului se plimbă prin bucătărie.

— Unde este vesela de la cină?

— Am spălat-o şi am pus-o la loc. Rietje mi-a arătat unde să pun totul.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Constancia, zise doctorul pe un ton de reproş. Ar fi putut aştepta până mâine!

Ea il privi, surprinsă.

— Ştii, este mult mai uşor să speli farfuriile imediat. Iar dimineaţa, este vesela de la micul dejun şi copiii de pregătit pentru şcoală.

Ea se aplecă să-i mângâie capul lui Prince.

— Bine, făcu doctorul. Nu vreau să-ţi impun nimic. De acum încolo, o să spălăm vasele

împreună apoi o să mă însoţeşti la plimbare. Dacă nu eşti prea obosită, cvidefn.

Ea zâmbi, împăcată.

— Cu plăcere. Dar nu ai altceva de făcut seara? Vreau să spun să ieşi în oraş, sau să te întâlneşti cu prietenii... Poate că n-o făceai din cauza copiilor, dar acum sunt eu aici.

El zâmbi fără să-i răspundă. Uşor iritată, ca gândi din nou că nu ştia aproape nimic despre el, despre familia lui, despre prieteni, despre munca lui...

Se părea că el este mulţumit cu viaţa lui. Dar ea nu putea totuşi accepta să trăiască la nesfârşit în casa altuia! Şi nu era nici însurat... Trebuie să fi existat totuşi o femeie în viaţa lui! Constancia şi-o imagină înaltă, foarte frumoasă, mişcându-se prin casa asta veche în rochii de epocă...

Tăcerea devenise apăsătoare. Constancia o rupse aproape cu brutalitate.

— O să te las. Cu siguranţă că ai de lucru.

— Am terminat înainte de cină, îi răspunse el. Speram să petrccem o jumătate de oră împreună, dar dacă eşti obosită...

— Vrei o cafea? întrebă Constancia bucuroasă.

— Cu plăcere Vin şi eu cu tine, o să duc tava..

Petrccură o oră stând la taclale. Tânăra fată, stimulată de întrebările gazdei sale, îi vorbi despre mătuşa ei, despre dificultăţile pe care le întâmpinase la moartea acesteia, despre viaţa ei la spital.

— Te simţi bine la spital?

Constancia trebui să mărturisească faptul că fuseseră şi momente plăcute. Avusese o cameră

confortabilă, numeroşi prieteni... Totuşi, îşi dădea seama acum, privind în urmă, că-i lipsea ceva. Dar se feri să-i spună doctorului. Considerând că vorbise prea mult, se ridică, aşează ceştile pe tavă, apoi îi repetă că ar fi încântată să aibă grijă de copii dacă el voia să iasă undeva seara.

Doctorul izbucni în râs.

— O să cred până la urmă că vrei neapărat să mă însori, Constancia! cxctnmă el. Altfel, de ce ai insista atât să mă trimiţi! a petrcccri? Acestea fiind zise, lăsând gluma la o parte, sigur că aş fi fericit să mai pot ieşi din cînd în cînd.

Îi luă tava din mâini, o duse la bucătărie şi o ajută să spele ceştile. Ea îi dori noapte bună cînd ajunseră. În vestibul. El îi ceru să adauge „Jeroen“, ceea ce ea şi făcu. Ajunsese la mijlocul scărilor, cînd el o strigă.

— Constancia! Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut astăzi.. Este un început bun pentru viitor. Crezi că ai putea să mai rămâi?

— Voi mai rămâne, îi răspunse ea.

Zilele treceau cu o rapiditate stupefiantă. Constan- cia nu avea nici o veste despre paşaportul ei sau despre bani, dar asta i se părea o problemă secundară. Afacerea era în mâinile poliţiei, aşa că n-avea decât să aştepte cu răbdare.

Copiii începuseră s-o cunoască mai bine şi deveniseră ceva mai neastâmpăraţi Dar rămâneau totuşi fermecători şi, cu ajutorul lor, Constancia făcea progrese cu limba olandeză. Le plăcea grozav s-o înveţe cuvinte noi. În ce o priveşte pe Rietje, aceasta îşi făcea un merit din a o învăţa să

numească toate obiectele pe care Ic întâlnea zilnic în bucătărie sau prin casă.

Constancia nu-l vedea pe doctor decât foarte puţin în timpul zilei. Se simţise descumpănită cînd el, luând de bune insistenţele ci, ieşise în oraş vreo două-trei seri la rând. Ea se întreba unde s-o fi ducând, pentru că pleca de fiecare dată în ţinută de seară, lăsând-o să cineze singură, şi nu se întorcea decât târziu, după ce ea se culca.

Îşi spuse că probabil arc mulţi prieteni şi, la urma urmei, ea fusese cea care-l îndemnase să ducă o viaţă mondenă.

Totuşi, la sfârşitul săptămânii el rămase acasă. Sâmbătă se plimbară cu toţii, apoi luară ceaiul la bucătărie într-o atmosferă gălăgioasă şi agitată. După aceea, urcară în sala de jocuri şi făcură mai multe partide de Monopoly cu copiii. Aceştia se culcară ceva mai târziu decât de obicei, deoarece .1 doua zi nu aveau şcoală.

După ce-i înveli cu duioşie, Constancia cobori la bucătărie unde, ca de obicei, Rietje îi lăsase o cină delicioasă doar de încălzit. Doctorul dispăruse. Dar auzind hohote de râs venind dinspre camerele copiilor, ea înţelese că era acolo, cu ei.

Rămase de asemeni acasă şi duminică şi ajunse puţin mai târziu la micul dejun pentru că deja scosese câinii la plimbare. Apoi se ocupă de toaleta copiilor, îi puse să-şi facă paturile pentru ca apoi să poată merge la biserică. Constancia avea anumite reţineri să li se alăture; dar copiii o forţară să iasă din camera ei şi să-şi pună paltonul. Până la urmă, fu foarte fericită că-i însoţise.

Se instalară cu toţii în biserică pe o bancă. Copiii erau incredibil de cuminţi. Constancia auzea de o parte vocile lor ascuţite, încercând să cânte corect, şi de partea cealaltă vocea gravă a doctorului. Suportă predica foarte lungă – de neînţeles pentru ea, fiind în olande zi – cu mânuţa Elisabethei ghemuită ia palma ci, lăsân- du-şi gândurile să hoinărească, analizând oarecum săpt tămâna ce se scursese.

Pusese una dintre cele mai frumoase săptămâni din viaţa ei. Simţind privirea lui Jeroen aţintită asupra el se întoarse spre el şi-i zâmbi.

Luni, – la micul dejun, o anunţă că va lipsi toată ziua şi că se va întoarce abia a doua zi dimineaţa. Îi lăsă Constanciei instrucţiuni clare şi precise, şi adăugă că Rietje şi Tarnus vor dormi şi ei în casă.

— Dai nu mi-e teamă 1 exclamă Constancia. Chiar că nu era nevoie!

— Prefer să fie aşa, îi replică el pe un ton calm. Ai putea să te ocupi şi de câini în locul meu?

Constancia încuviinţă şi adăugă, după o scurtă ezi-; tare:.

— Îţi doresc o zi plăcută.

El îi zâmbi.

— Cred că aşa va fi. Am lăsat un număr de tele^ fon pe biroul meu. Poţi să mă contactezi în caz de urgenţă, sau să laşi un mesaj.

Îi făcu un semn prietenesc cu capul Constancia, sărută copiii, mângâie câinii şi ieşi din casă. Aceasta părea dintr-o -dată mult prea liniştită. Şi totuşi, nu doctorul era cel ce făcea de obicei zgomot în casă…

Ziua păru lângă, iar seara, după ce copiii se culcară, de-a dreptul interminabilă. Constancia se instala în salon şi începu să confecţioneze rochiţe pentru păpuşile Elisabethei. Dar nici asta nu reuşea să-i risipească impresia de singurătate.

— Tnebuie să te obişnuieşti, fata «ea 1 zise ea ca voce tare pentru a mai umple tăcerea. Nu uita că asta este doar o situaţie temporală. Imediat ce paşaportul tău va fi găsit, n-o să mai ai nici o snuiă -ca să răsbâî. Chist dacă Jeroen ţi-o va cere, cred că ar fi mai bine să te întorci în Anglia..

Na părea, totuşi pe deplia convinsă..

— Guvernantele probabil că nu lipsesc „în Delft, mai adăugă ea cu voce slabă. La urma urmei, sunt sigură că el abia aşteaptă să plec…

Oftă şi se duse în bucătăric să le spună noapte bună lui Rietje şi Tarnus. Erau aşezaţi fiecare de câte o parte a sobei mari de teracotă. Rietje tricota. Tarnus, cu ochelarii pe nas, era cufundat în lectura unui ziar. Ai fi zis că sunt o bătrână pereche…

Când ea intră, săriră amândoi în picioare şi exclamară: „Wel te rusten 1“ Şi cînd Constancia k propuse să aşeze împreună tacâmurile pentru micul dejun, ei o dojeniră cu, amabilitate, dar ferm. În timp ce stingeau luminile din salon, auzea încă murmurul vocilor în bucătărie. Se duse să se cuicc.

Jeroen se va întoarce abia mâine dimineaţă, îşi zise ea căscând. Ziua. I se păruse posomotâtă fără. El. De obicei îl vedea destul de puţin, dar prezenţa tai foarte puternică, era cu toate accstea resimţită în toată casa.

— Ai putea să juri că el e proprietarul I şopti ea în timp ce-şi peria părul.

Doctorul sosi puţin după ce copiii plecară la şcoală. Constancia care se sculase devreme şi deja scosese câinii la plimbare înainte de micul dejun, tocmai făcea paturile cînd îi auzi paşii pe scară.

Aruncă o privire peste umăr, cu un colţ de pernă între dinţi, şi-l zări în prag. Salutul ei fu înăbuşit de pernă, dar cu toate astea, vesel. Lăsă să-i cadă perna pe pat, o bătu uşor şi întrebă:

— Ai avut o zi bună? Vrei să ici micul dejun, sau bei doar o cafea? Am uitat să te întreb dacă ai consultaţii în dimineaţa asta. Este aproape opt şi jumătate.

Jeroen străbătu încăperea şi o prinse de umeri.

— Iată cum se trezeşte dragonul din tine şi mă bom-, bardează cu întrebări! Nu-ţi face griji pentru consulta-l ţii, se ocupă altcineva în locul meu. Da, am luat micul dejun. Şi voi bea mai târziu o cafea. Ia spune-mi, ţi-am lipsit?

Ea îl privi, uluită de această întrebare.

— Da, răspunse în sfârşit.

Dar adăugă repede:

— Ne-ai lipsit tuturor.

— Ţi s-a găsit paşaportul. Mi-au telefonat de la poliţie. L-au găsit intr-o rigolă, pe şoseaua spre Haga. Il mai păstrează o vreme pentru a căuta amprente şi alte indicii, dar o să-l ai curând.

Constancia simţi o vie dezamăgire. Acum era din nou liberă să se’întoarcă în Anglia, liberă să-şi reia viaţa solitară. Reuşi să bolborosească:

— Foarte… foarte bine.

Jeroen se aplecă, în timp ce ea aşeza cu gesturi nervoase cearşaful.

— Poţi să te întorci acum în Anglia.

— Da…

Vocea ei era abia auzită.

— Dar aş vrea să te mai întorci aici, Constancia adăugă doctorul cu o nespusă blândeţe. M-am gândit că… ne-am putea căsători.

CAPITOLUL VI

Constancia se simţi roşind, apoi pălind, iar ochii i se măriră de stupoare.

— Să… să ne căsătorim? bolborosi ea. Dar noi…

dar eu… nu sunt…

— Vrei să-mi spui că nu eşti îndrăgostită de mine? completă Jeroen pe un ton perfect detaşat. Dar eu n-am vorbit despre dragoste, Constancia. Cred că noi ne stimăm mult, apreciem aceleaşi lucruri, râdem de aceleaşi glume, şi ne simţim bine împreună… Toate astea sunt de ajuns pentru a forma o căsnicie fericită. Tu nu ai familie, nu ai nici o legătură, ai un viitor solitar; în ce ma priveşte, am o familie numeroasă, împrăştiată cam- peste tot, care o să fie încântată să te primească. De ani de zile mă hărfuiesc toţi’să mă însor, dar până acum n-am simţit nevoia s-o fac.

Se întrerupse, apoi continuă:

— Presupun că te aşteptam…

Ridică din umeri şi veni în ’faţa ei, zâmbind cînd o văzu atât de tulburată.

— Dragostea nu este absolut necesară, Constancia. Cel puţin, deocamdată. Vei avea tot

timpul pe care-l doreşti ca să te obişnuieşti ca ideea că vei deveni soţia mea. Eu n-am să te grăbesc. Între noi va exista un fel de aranjament prietenesc. Şi dacă totuşi nu va merge,

îţi voi reda libertatea. În zilele noastre, este uşoi: să divorţezi.

— Constancia îi fixă faţa imperturbabilă. Tonul lui detaşat o înfiora.

— Dacă te gândeşti cu atâta uşurinţă la divorţ, înseamnă că nu eşti serios.

— Sunt foarte serios, Constancia, afirmă el. Am vrut doar să-ţi spun că nu te voi obliga să suporţi o căsătorie nefericită. Ponte că într-o zi te vei îndrăgosti de altcineva…

— Şi tu la fel! îi replică tânăra fată.

— Eu am treizeci şi nouă de ani. Am trăit mai multe poveşti de dragoste, dar acum îmi dau seama că nu erau de fapt legături profunde. Pe cînd tu… Mă întreb cum de nu te-a răpit încă nimeni, frumoasă cum eşti.

Constancia zâmbi uşor.

— N-am avut niciodată dorinţa de a fi răpită, cum spui tu. Este adevărat, mi-e. Puţin teamă că voi rămâne singură, dar ăsta nu este un motiv suficient de puternic pentru a mă căsători, nu crezi?

Jeroen îi luase o mână în mâinile lui şi o privea atent.

— Este un motiv excelent, cu condiţia să mai existe şi altele pe lângă ăsta. Cred că ţi-ar plăcca să trăieşti la Delft. Te-ar supăra să fii soţie de medic, să-l aştepţi cu masa, să rămâi uneori

singură peste noapte?

— Oh, nu… Cred că nu…

Ea se întrerupse şi-l privi cu o profundă sinceritate.

— Cred că mi-ar plăcea o astfel de viaţă. Ador oraşul, casa, viaţa pe care o ducem.’ Ştiu că aş fi fericită. Dacă ne vom hotărî pentru asta, voi încerca să fiu pentru tine un sprijin puternic, oricând gata să te susţină şi să te ajute. Dar dacă ne rom căsători, vom continua să locuim aici? Proprietarul va îi de acord?

O licărire amuzată, rapid stăpânită, sclipi în ochii albaştri.

— Sunt sigur că va fi chiar fericit.

— Şi copiii?

— Sunt nebuni după tine. Vor mai rămâne aici încă vreo câteva săptămâni. Crezi că, fără ci, ţi se va părea casa plictisitoare?

— Plictisitoare? Oh’, nu! Trebuie însă să învăţ olandeza, şi Rietje va accepta poate să mă iniţieze în secretele ei culinare. Apoi, unele scaune din salon trebuie acoperite cu o nouă tapiserie, şi mai sunt şi câinii.

— Fără să-i uităm pe prietenii mei şi familia mea!

El îi! uă şi cealaltă mână.

— Am de împărţit cu tine o familie imensă, Con. Lancia..

— Dar… noi nu ne cunoaştem de prea multă vreme, Jeroen…

— Nu, dar aminteşte-ţi ce mi-ai spus puţin după ce ne-am cunoscut: că ai impresia că suntem prieteni vechi. Ceea ce simt şi cu.

— Vom rămâne prieteni, la început? întrebă ea.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Ţin mult la tine, îi mărturisi tânăra fată. Mai. Ault decât am ţinut la oricine în viaţa mea vreodată. Dacă crezi că avem o şansă să reuşim, sunt de acord să mă mărit cu rine.

— Vom reuşi, o asigură el cu un zâmbet cald. Întotdeauna am visat să mă însor cu un dragon I

Se apiccă spre Constancia şi o sărută cu tandreţe pe obraz.

— Bun. Acum mă duc să lucrez.

Ieşi lăsând-o întrebându-se dacă nu cumva visase această scenă. Apoi ea se apucă de treabă, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Când se vor căsători? se întrebă ea. Şi unde? Ce nuntă ciudată va fi, cu o mulţime de invitaţi, veniţi să-l felicite pe mire şi’ nimeni care s-o feli- citc şi pe ea…

După ce aranja jucăriile copiilor, cobori la bucătărie şi începu să prepare cafeaua, sub ochiul vigilent al. Lui Rietje. Într-o casă olandeză, aceasta era o treabă serioasă!

O clipă mai târziu, soneria interioară prin care doctorul anunţa că-şi terminase consultaţiile, sună. Dar de data asta, Constancia se simţi dintr-o dată intimidată. Adunân- du-şi tot curajul, luă tava cti cafea pentru a i-o duce, aşa cum făcuse întotdeauna. Îl găsi pe Jeroen aşezat la biroul său, punând în ordine fişele pacienţilor. Îi aruncă o privire scurtă cînd ea intră, apoi spuse ceva într-un inter- fon.

Apăru secretara lui. Constancia n-o mai văzuse până acum. Era o femeie scundă, vioaie şi amabilă,

cu un nas ascuţit, cu ochelari cu lentile groase. Îi strânse mâna tinerei cu un gest profesional, apoi i-o strânse din nou după un comentariu al doctorului.

— I-am spus lui Corric că ne vom căsători, îi explică el.

Când ieşi din încăpere, Corrie le aruncă o privire înduioşată.

— Corrie este o colaboratoare remarcabilă, zise Jeroen. Este văduvă, are doi copii, şi rămâne o romantică incorigibilă.

Luă o ceaşcă de pe tavă şi i-o întinse Constanciei.

— Trebuie să-i spunem de asemenea şi lui Rietje, lui Tarnus şi copiilor.

Sună telefonul. El răspunse şi începu o lungă conversaţie.

— Asistentul meu, comentă el punând receptorul în furcă. Azi este rândul meu să fac vizita la spital.

Îi aruncă o privire scurtă Constanciei.

— Aş vrea să mă însoţeşti. În felul ăsta vom mai putea vorbi.

— Şi copiii? obiectă Constancia.

El îşi privi ceasul.

— Plecăm în cinci minute?

Constancia luă repede tava de cafca o duse în bucătărie, apoi urcă în camera ei să-şi- ia mantoul şi mănuşile.

Înainte să se ducă la spital, doctorul mai avea de făcut multe vizite la domiciliu. Mai întâi în oraş, apoi în satele învecinate. Între două vizite, Jeroen îi explica proiectele sale. Dacă cj era de acord, de

cum îi va fi înapoiat paşaportul, vor pleca amândoi în Anglia şi se vor căsători rapid, graţie unei dispense speciale.

— Nu este nevoie să facem o nuntă mare, zise el.

Doar preotul, martorii noştri şi noi, într-o bisericuţă dintr-un sat. Vom da o recepţie la întoarcerea noastră, ca să-ţi prezint familia mea. Vrei să inviţi şi tu pe cineva, Constancia?

Ea răspunse negativ, fericită de propunerea lui.

— Să alegi un sat, continuă el. Eu mă voi ocupa de restul. Ai ceva de făcut în Anglia? Ceva treburi de pus la punct? Lucruri de luat P

Constancia nu avea decât un geamantan mare, rămas la o prietenă şi conţinând, în afara restului garderobei sale, şi câteva amintiri la care ţinea.

— Îl vom putea lua cînd ne vom întoarce. O sa petrecem o noapte la Londra, dacă eşti de acord, şi o să facem câteva cumpărături.

— Cumpărături? repetă Constancia, speriată de perspectiva atâtor cheltuieli.

— Câteva nimicuri, răspunse el evaziv. Se obişnuieşte ca logodnicul să-i facă un cadou logodnicei sale, nu-i aşa? Oh, apropo, am în buzunar banii pe care ţi-i da tora doamna Dowling.

— Te-ai dus să-i ici PI exclamă ea.

— Da. Şi ar fi vrut să-fi reiei postul.

Constancia avu o tresărire de dezgust

— N-am nici un chef să fac asta!

— Mi-am luat libertatea să i-o spun.

Toată dimineaţa discutară ca doi buni prieteni. Apoi, mâncată ceva la repezeală înainte de a pleca spre Haga, la spital.

- Câte paturi ai tu la spital? întrebă Constancia.

— Vreo cincisprezece. Şi tot cam atâtea am şi la Rotterdam.

Surpriza tineL-ci fu de nedescris.

— Credeam că eşti un simplu generalist! Eşti medu- specialist?

— Păi… da. În boli arteriale.

Constancia scoase un oftat de uşurare.

— Trebuie să mărturisesc că asta mă mai linişteşte. Aşadar, ai probabil venituri suficiente pentru a întreţine un cămin.

El îi aruncă o privire scurtă,

— Eşti îngrijorată în legătură cu asta?

— Da, uneori.

— O să ne descurcăm, nu-ţi mai bate capul.

Conducea încet vechiul Fiat prin traficul destul de dens al acestei după-amiezi şi Constancia privea în toate părţile, încercând să-şi facă o idee despre oraş. Dar nu mai avu timp. Jeroen o luă pe o străduţă îngustă şi se treziră în faţa intrării spitalului. El parcă micul Fiat. Între două BMW-uri monumentale, îşi privi ceasul şi spuse:

— Mai avem cinci minute.

— Apoi scotoci într-un buzunar al hainei.

— Am ceva pentru tine.

Ţinea în mână o cutiuţă mică de catifea pe care o deschise. Înăuntru se afla un inel somptuos, cu un rubin mare înconjurat de diamante, într-o montură de aur

— A aparţinut mamei mele, bunicii mele; i străbunicii mele, zise el. Şi ele aveau mâinile delicate, ca şi tine. Ar trebui să ţi se potrivească.

— Este minunat! murmură Constancia întinzându-i mânii.

Avusese dreptate, i se potrivea perfect. Constancia admiră bijuteria, sperând că-i va purta noroc, apoi ti mulţumi lui Jeroen din adâncul inimii.

— Ai mâini frumoase, Constancia, adăugă el pe tonul detaşat al unui bun prieten. — în holul de la intrare, asistentul doctorului îl aştepta. Era un tânăr brunet, cu un aer foarte serios. Li se alăturară şi doi tineri interni. Constancia remarcă cu un oarecare amuzament privirile respectuoase pe care i le adresau lui Jeroen

— Am să te las pe mâinile sorei Whitma, îi zise doctorul în timp ce mergeau pmtr-un labirint de coridoare. Este cea mai tânără infirmieră din clinică.

Îi adresă apoi un zâmbet scurt.

— Am treabă vreo oră.

Timpul nu i se păru lung Constanciei. Sora Whitma era o tânără de vârsta ei care vorbea o engleză corectă, li arătă Constanciei serviciile unde doctorul nu făcea vizita. Pe cînd făceau o scurtă pauză lângă o fereastră, Constancia il văzu pe Jeroen înconjurat de un mic grup de medici în halate albe şi un toi de infirmiere cart se învârteau în jurul siluetei lui înalte. Se surprinse răsu- cindu-şi inelul pe deget, încercând un sentiment de securitate la gândul că acest bărbat, înţelept, – blând şi înzestrat cu o anume autoritate, – i-l dăruise.

Pe drumul de întoarcere, Jeroen îi vorbi despre munca lui, pe un ton lejer. Constancia aşteptă ca el

să oprească în faţa casei pentru a-i (ansa pe un ton cam tăios:

— Nu mi-ai spus că çşri profesor!

— Asta era, deci! Mă întrebam ce ai în gând cînd am plecat de la spital. Nu credeam că are vreo importanţi.

El îi răspunsese atât de molcom, încât ea îl iertă imediat..

— Nu sunt supărată pe tine, zise ca pe un ton pocăit Dar ştiu atât de puţine lucruri despre tine...

— Măcar ştii ceea ce ţi-a spus doamna Dowling! zise el rwand.

Constancia râse şi» a la rândul ei, şi intrară apoi amândoi, veseli, în casă.

Copiii se arătară încântaţi cînd Jeroen la spuse vestea cea mare. Admirară cu toţii inelul, discutară despre nuntă, uitând chiar şi să-şi ia gustarea, într-ntât erau de emoţionaţi. Rietje şi Tarnus îşi exprimară şi ei bucuria. În timp ce primea felicitările servitorilor, Constancia remarcă în sinea ei că Tarnus era destul de deseori prin casă... Fireşte, era multă argintărie de întreţinut. Dar ea îl surprinsese, cu o zi în urmă, făcându-i pantofii doctorului. Jenat, el îi explicase că mai avea puţin timp liber înainte să plece.

Constancia îşi spuse că, după ce se vor căsători, îi va cere lui Jeroen să mai angajeze o menajeră pentru curăţenie. N-o văzuse niciodată pe Rietje făcând cură ţenie generală, îşi aminti ea brusc. Şi cu toate astea, nu era niciodată nici o urmă de praf în casă. La gândul ăsta îşi încruntă sprâncenele. Jeroen, care stătea la masă în faţa ei, o întrebă

imediat:

— Ce este, draga mea?

— Tocmai mă întrebam cum face faţă Rietje la atâta treabă. Parchetul, mobilele, sunt întotdeauna impecabile...

Jeroen rămase o clipă tăcut, fără să-i răspundă. Când vorbi, o făcu pentru a-i spune:

— O să-i telefonez mamei năzdrăvanilor ăstora. Vii şi tu cu noi?

Constancia acceptă, dornică să se integreze cât mai curând în familie

Regina, sora doctorului, se afla în California unde soţul ei trata o afacere importantă. Copiii o puseseră în temă pe Constancia. Doctorul se sprijini de birou în aşteptarea legăturii.

— O să-ţi placă de Gina, îi spuse el Constanciei. Este ceva mai în vârstă decât tine, dar este foarte simpatică. Se vor întoarce curând.

Începu o conversaţie destinsă cu interlocutoarea lui, apoi îi dădu aparatul lui Paul, lui Pieter şi în sfârşit Elisabethei. Copiii vorbiră fiecare câteva minute. Tânăra fată nu se putu împiedica să nu se gândească la cheltuiala pe care această convorbire o reprezenta. Când Elisabeth termină de vorbit, Jeroen îi dădu ei receptorul.

— Iat-o pe Constancia, îi spuse el surorii sale.

Regina fu drăguţă. Constancia n-ar fi putut visa o primire mai caldă în sânul familiei. Începu să vorbească şi ea, apoi dându-şi seama deodată că timpul trece, ridică o privire fugară spre Jeroen. El îi luă aparatul din mână râzând amuzat şi mai stătu o clipă la taclale cu sora lui..

Ceva mai târziu, fu chemat la o consultaţie. Constancia se ocupă să-i culce pe copii, apoi aşeză masa pentru cină. Rietje. Aparent inspirată de vestea căsătoriei lor, se autodepăşise. Pe plită, era o oală cu supă de homar, în frigider nişte ouă cu maioneză, o salată şi profiterol acoperit din belşug cu frişcă. O cină atât de rafinată cerea o ţinută potrivită. Constancia îşi puse o fustă şi o vestă din catifea bleu-safir, cu o bluză din mătase crem. Tocmai cobora scara cînd auzi cheia răsucindu-se în broască. Se întorsese Jeroen.

Cum îi stătea în obicei, îşi aruncă paltonul pe speteaza unui scaun. Îşi puse servieta pe consola de la intrare şi veni în întâmpinarea fetei. Ea se opri pe ultima treaptă, sperând că el îi va spune ceva drăguţ sau că-i va face vreun compliment asupra ţinutei ei, dar el nu făcu nici o remarcă. Se mulţumi doar să o privească îndelung.

— Am întârziat cumva? întrebă el în sfârşit. Sunt gata în cinci minute. Pune-mi, te rog, un whisky.

Constancia dădu din cap, surâzătoare, şi se duse în salon. La urma urmei, de ce şi-ar schimba el atitudinea, îşi zise ea. Doar nu se schimbase nimic între ei…

Cu toate acestea, cina fu un succes. Râseră mult, trăncăniră verzi şi uscate, făcură câteva vagi proiecte şi băură şampanie pe care Jeroen o adusese din pivniţă.

— Unde o să ne căsătorim, Constancia, şi cînd? întrebă el deodată, punându-şi jos paharul.

— N-am avut încă timp să mă gândesc, îi răspunse ea. Dar mătuşa mea locuia la Guildford,

în Surrey. Eu mergeam deseori cu bicicleta până într-un sat vecin, Compton, unde aveam o prietenă. Este acolo 6 bisericuţă. De ce nu ne-am duce acolo?

— Mi se pare a fi tocmai ce căutam. Nu-ţi aminteşti, din întâmplare, numele bisericii?

Nu numai că-şi amintea numele bisericii, dar Constancia putu să-i spună şi numele pastoruiui.

— Bine. O să mă ocup imediat de formalităţi, declară doctorul. Ţi-ar conveni sâmbăta, sau duminică, pe opt ale lunii?

— Adică peste două săptămâni?! exclamă Constancia surprinsă. Dar... o să avem timp să aranjăm ceva pentru copii? Nu este cam devreme?

El ridică sprâncenele.

— Nu există nici un motiv să mai amânăm nunta, nu-i aşa? în weekend-ul acela, nu sunt de gardă. Am putea pleca vineri noaptea, ne-am căsători sâmbătă şi ne-am întoarce duminică.

Constancia nu avea nimic de obiectat. Încuviinţă din cap, stânjenită, întrebându-se dacă nu cumva visează.

Zilele trecură repede. Constancia se obişnuia încet- încet cu ideea că va deveni soţia lui Jeroen. Îşi recăpătase paşaportul. Încurajată de faptul că avea ceva economii în bancă, cheltui cea mai mare parte a banilor săi ca să-şi cumpere o pălărie, mănuşi şi o poşetă pentru nuntă. Pantofii ei încă mai mergeau şi îşi va pune taiorul de tweed pe care şi-l adusese. Ţesătura era în nuanţe de bleu şi gri, şi găsi o pălărie de fetru moale care se potrivea de minune şi-i încadra frumos faţa. Ar fi

vrut să-şi reînnoiască garderoba, dar nu era nevoie din moment ce Jeroen părea că doreşte ca nunta lor să fie cât mai simplă.

Totuşi, ea se va îmbrăca şi se va machia cu o grijă deosebită cînd va sosi seara de vineri. Urmau să ia ultimul feribot de la Calais, apoi să-şi petreacă noaptea în Compton. Se vor cununa sâmbătă dimineaţa devreme. Constancia presupuse că vor petrece din nou noaptea în sat şi că se vor întoarce la Delft duminică. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe amănunte pe Jeroen, dar el era foarte ocupat înainte de plecare. Spusese de mai' multe ori că vor face cumpărături la Londra, dar Constancia se gândi că nu vor avea timp.

Toată lumea din casă se adunase în vestibul pentru a-i conduce: copiii, Rietje, Tarnus, fata care venea la spălat rufe. Mai erau şi câinii şi Butch, pisica. Constancia coborî în grabă treptele, de teamă, să nu fie în întârziere, chiar în clipa cînd Jeroen ieşea din biroul său. Era îmbrăcat într-un costum gri, sobru – cel mai bun costum al lui, gândi Constancia, şi-şi înlocuise vechiul cojoc cu un elegant pardesiu din păr de cămilă. Constancia aprecic că el arăta mai degrabă a mire decât ea a mireasă. Dar era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Nu avea destui bani ca să-şi cumpere o rochie nouă şi nici n-avea de gând să-i ceară lui. Scrisese la banca ei din Anglia să-i pună la dispoziţie toţi banii, dar asta va cere un oarecare timp şi Jeroen poate că nu va putea să aştepte atât,

Constancia oftă, îngăduindu-şi un gând nostalgic

despre o altfel de nuntă, cu voal şi dantele, cu domnişoare de onoare şi cântec de orgă. Dar melancolia ei fu de scurtă durată; Jeroen venise spre scară şi-i întinse mâna.

— Ce frumoasă eşti, remarcă el.

Micul grup se repezi în jurul lor, asaltându-i cu felicitări şi urări. Constancia se îndreptă spre uşă în mijlocul unei vesele învălmăşeli. Abia se înserase încă mai era puţină lumină, iar copiii şi servitorii rămaseră în prag pentru a-şi lua un ultim rămas-bun. Jeroen o luă de braţ pe Constancia şi traversară împreună şoseaua până la maşina care-i aştepta. În locul micului Fiat se afla un Mercedes majestuos, cu barele de crom strălucitoare.

Constancia se opri, ţintuită pe loc de uimire.

— Dar… asta nu-i maşina, ta.

— Păi… nu e.

Jeroen îşi păstră calmul obişnuit.

— Fiatul nu era deloc prezentabil pentru o aseme-l nea ocazie.

Ca de obicei, Constancia trase imediat concluzia:

— Oh, tot bătrânul tău unchi? Ce om drăguţ! Când am să-l cunosc, cu siguranţă că o să-l sărut!

– Sunt sigur că-i va face plăcere, zise doctorul cu căldură. Hai, Constancia, urcă, avem de făcut un drum lung.

Călătoria până la Calais fu plăcută şi foarte rapidă.

O luară pe autostradă până la Vlissingen, unde ajunseră exact la timp ca să prindă feribotul. Constancia, pentru care fiecare etapă a călătoriei era o descoperire, fu încântată cînd Jeroen îi

propuse să iasă din maşină şi să urce pe punte în timpul traversării care dura vreo douăzeci de minute. Sprijinită de parapet, cu obrajii îm-

— Bujoraţi de vânt şi de emoţie, tânăra privea cu interes tot ceea ce Jeroen îi arăta. Era în culmea fericirii. Uitase complet că se ducea la propria ei nuntă, şi nimic din comportamentul însoţitorului ei nu-i amintea acest lucru.

Ajunseră la Calais într-o viteză nebună, Mercedes-ul înghiţind kilometrii fără probleme. Constancia trebui să recunoască faptul că Jeroen era un şofer fără pereche. Il întrebă, apropo de asta:

— Este greu să conduci □ asemenea maşină? Credeam că-ţi trebuie un oarecare timp să te obişnuieşti cu un vehicul, dar tu pari perfect în largul tău!

Doctorul îşi stăpâni cu greu o poftă nebună de a râde. Zise pe un ton degajat:

— Când ştii să conduci o maşină, ştii să le conduci pe toate. Aceasta are o manevrabilitate foarte simplă.

Avură q clipă de răgaz înainte de a se îmbarca din nou pe alt feribot, la Calais, şi băură câte o cafea. Apoi Constancia, cu toată curiozitatea ei pentru traversarea Canalului Mânecii, adormi profund, cu capul pe umărul larg al doctorului. Când ajunseră la Dover, el o trezi încetişor şi ea tresări, mirată:

— Oh, nici nu ştiu cum am adormit! îmi pare rău, Jeroen.

— N-ai de ce să te scuzi, draga mea. Şi eu aveam

nevoie să reflectez un pic…

Spus? asta cu multă blândeţe şi ca se simţi uşurată.

— Ah, da? ’

Apoi adăugă:

— Trebuie să-mi atragi atenţia dacă vorbesc prea mult! ’

— M-aş mira să se întâmple vreodată aşa ceva. Nu petrecem niciodată destul timp împreună pentru asta!

Ea încuviinţă. Îngândurată. Într-adevăr, cînd se vor întoarce la Delft, el va fi ocupat toată ziua. În ce o priveşte pe ea, va avea grija casei, a copiilor, a câinilor. Vor avea poate o oră la dispoziţie, seara… Ea va aştepta acel moment de intimitate ca pe un cadou. De fapt, aştepta cu bucurie fiecare clipă a noii ei vieţi.

După ce ajunseră la Dover, mai aveau de parcurs vreo sută de kilometri, din care cea mai mare parte pe autostradă. Parcurseseră aproape jumătate din drum cînd Constancia, care nu se gândise mai înainte, întrebă:

— Unde vom petrece noaptea?

— La Godalming. Este doar la câţiva kilometri de

Compton. O să avem suficient timp să ne luăm micul dejun înainte de a ne duce la biserică.

— La nouă ji jumătate?

Ea făcu un efort să pară la fel de nepăsătoare ca şi el.

— Da. Fără îndoială că totul va fi terminat pe la ora zece. O să fim la Londra pentru prânz. Apoi o să facem nişte cumpărături, o să cinăm undeva şi

o să ne ducem să dansăm, sau la teatru, cum vrei tu.

— Un adevărat voiaj de nuntă I exclamă ea veselă.

— Am rezervat camere de hotel la Londra, continuă

Jeroen. Vom pleca duminică după-amiază şi o să ajungem acasă pe seară. Luni dimineaţa am de făcut vreo două vizite la domiciliu şi trebuie să trec şi pe la spital, adăugă el pe un ton de parcă s-ar fi scuzat.

Constancia încercă să răspundă pe un ton vesel:

— Nu face nimic. Şi eu o să am treabă cu copiii. Bet va veni să spele cufe şi va trebui să mă duc şi la cumpărături.

Jeroen izbucni într-un râs sonor.

— Auzindu-te cum vorbeşti, s-ar putea crede că suntem deja o bătrână pereche!

Hotelul era confortabil şi liniştit. Constancia ar fi vrut să se culcc imediat, dar Jeroen comandase supeul. În ciuda oboselii ca savura cu poftă minunatul sufleu şi tarta cu fructc caic urmă. Înainte să se despartă, Jeroen îi spuse că o va trezi pe la şapte şi jumătate şi că i se va servi micul dejun fa pat. Îşi urară noapte bună şi se duse fiecarc în camera lui.

Înainte de a adormi, Constancia se gândi cu tristeţe că Jeroen nici măcar n-o’ sărutase… Dar a doua zi, cînd o întâmpină în josul scării, o sărută uşor pe obraz şi ea se simţi mai liniştită. Îl întrebă totuşi cu o oarecare emoţie:

– O să fie bine, nu-i aşa, Jeroen?

— Îţi promit, draga mea.

Vocea lui fermă îi dădu Constanciei curajul de care avea atâta nevoie.

Pe drumul spre Compton vorbiră puţin. Se mărginiră doar să comenteze vremea splendidă din această di-’ mineaţă, şi primele semne ale primăverii apărute pe câmpuri. Când ajunseră în faţa bisericii, Jeroen nu-i lăsă timp Constancici să şovăie. O ajută imediat să iasă din maşină, o luă de mână şi împinse uşa întredeschisă a bisericii.

Pastorul îi aştepta, împreună cu alte două persoane aşezate în prima bancă, martorii lor. Constancia, cu un nod în gât, apucă cu toată puterea mâna lui Jeroen. El o linişti cu o uşoară strângere, priviad-o cu atâta tandreţe încât ei îi veniră lacrimile în ochi. Atunci, el îi luă braţul şi merse alături de ea spre altar.

CAPITOLUL VII

Ar trebui să mă simt altfel, îşi zise Constancia în maşina care-o ducea spre Londra, o oră mai târziu. Acum era măritată chiar dacă abia auzise cuvintele care o legau pe viaţă. Îi era greu să creadă că inelul de pe deget era chiar al ei. Şi totuşi, Jeroen i-l pusese, şi, cu timiditate, ca făcusc la fel cu cel pe care el îl purta acum.

Îi aruncă o privire pe furiş. El părea la fel de calm ca întotdeauna. Constancia se întrebă dacă ar exista ceva care să-l scoată din calmul lui. Fără să se întoarcă spre ea, el spuse cu o voce liniştită:

— A fost totul foarte bine. Nu-i aşa? Mi-a plăcut biserica. A fost foarte potrivită pentru stilul nostru

de căsătorie.

Avea dreptate. Vechca bisericuţă, în care soarele se filtra prin vitraliile colorate, era atât de mică încât nu păruse goală…

— Acum unde mergem? întrebă Constancia cuprinsă de un sentiment cald de fericire.

Direct la hotel să -ne lăsăm lucrurile, apoi repede să facem cumpărături înainte să se închidă magazinele.

Se închid la prânz sâmbăta, nu-i aşa?

— Da, aproape toate.

Ea ar fi vrut foarte mult să-l întrebe unde are de gând să meargă, dar se mulţumi să-i pună o întrebare ocolită:

— Cunoşti drumul?

— Da, aşa cred.

În apropiere de Londra, Jetoen micşoră viteza. După ce trecură un pod, Constancia fu surprinsă să-l vadă că o ia spre Picadilly. Şi cînd intră pe Betkcley Street, apoi pe Mohnt Street, străzi foarte elegante, ea îi aruncă o privire sincer neliniştită.

— Am ajuns I zise el, oprindu-se în faţa intrării Ia Connaught Hotel.

— Dar… ăsta este un hotel de mare lux F exclamă ca. ’

— Draga mea, o căsătorie nu este un eveniment obişnuit. Mi se pare că trebuie sărbătorit cum se cuvine.

Constancia îşi spuse că probabil el făcuse economii serioase pentru asta. Şi, Ia urma urmei, nu era vorba decât de o noapte. Intrară împreună; ea fu impresionată de primirea" care li se făcu.

Oamenii păreau să creadă că Jetoen era cel puţin milionar!

Camerele lor erau la primul etaj. Constancia dfsco- peri cu încântare apartamentul somptuos care-o aştepta. Trecu prin baia care despărţea apartamentul ei de cel al soţului ei, pentru a se duce să-şi exprime bucuria.

— Oh, Jeroen, este minunat! Ai fost atât de atent cu mine. Nu m-am aşteptat să fiu tratată astfel…

El era lângă fereastră, privind afară. Se întoarse spre ea cu un zâmbet şi-i spus?;

– Eram datot să compensez lipsa de fast a căsă-i toriei noastre 1 Te simţi prea obosită ca să teşi chiar acum?

Constancia răspunse vesel că nimic n-o ispitea mai mult decât o plimbare prin magazine. Se întoarse în camera ei pentru a-şi verifica machiajul şi a-şi aranja pălăria, apoi îl anunţă că este gata.

— Unde ai de gând să mergi? îl întrebă ea pe soţul ei în timp ce treceau pe Bond Street.

— Aici!

O invită să intre într-un magazin elegant de îmbrăcăminte. Constancia încercă să protesteze, dar el n-o luă în scamă şi-i ceru vânzătoarei să-i arate soţiei lui nişte compleuri din jerse. Constancia se trezi în cabina de probă, trebuind sa aleagă una din toaletele pe care le admirase adesea în trcacăt, fără ca măcar să şi le dorească, într-atât i se păresu de inaccesibile pe atunci. Se hotărî pânä ia urmă pentru o fustă şi un tricou fără mânec?, însoţite de o jadietă, totul în nuanţe de cafeniu. Compleul avea eleganţa sobră a hainelor

scumpe. Constancia nici nu îndrăzni să se întrebe cât o fi costând.

Ieşi din cabină pentru a-i cere părerea lui Jeroen şi fu în culmea bucuriei cînd îi văzu privirea aprobatoare. Dar simţi că încremeneşte de îngrijorare cînd îl auzi spunând:

— Îţi trebuie şi o rochie elegantă, draga mea. Ceva din mătase, poate…

Privirea hotărâtă a soţului ei îi alungă Constanciei orice gând de a protesta. Aşa că se lăsă pradă plăcerii de a alege din mulţimea de ţesături fine, în nuanţe calde sau strălucitoare. Până la urmă, alegerea ei se opri asupra unei rochii de mătase de un roşu luminos ce se potrivea perfect cu rubinul inelului său. Dintr-o platcă, porneau o mulţime de cuie strânse în talie de un cordon de catifca.

Plecă din magazin fără să ştie cât îl costasc pe Jeroen această investiţie fabuloasă; dar expresia de pe faţa soţului ei o descurajă să pună şi cea mai mică întrebare. Încercă totuşi să reziste cînd, puţin mai târziu, el o conduse într-un magazin de pantofi de lux.

— Îţi trebuie şi pantofi potriviţi la rochia asta, Constancia! zise el pe un ton ce nu admitea replică.

Se văzu deci nevoită să aleagă între pantofi din piele fină sau din lac. Optă pentru cei din piele, îngrozită de preţul lor, dar neîndrăznind să spună ceva. Când, ajunşi în stradă, ca deschise gura să-i mulţumească şi să-l roage să nu mai facă asemenea chcituieli. El o împiedică împi. Igând-o

într-un taxi.

Drumul fu prea scurt pentru a aborda acest subiect delicat. Iar cînd se întoarseră la hotel, se duseră direct la bar. Constancia îl auzi cu îngrijorare pe soţul ei comandând şampanie. Apoi, fără îndoială sub efectul băuturii, ea se resemna cu atitudinea nepăsătoare a lui Jeroen şi aprecie fără remuşcări un excelent pui cu ciuperci şi un sufleu delicios, stropit totul cu un vin alb. Două ceşti de cafea fură foarte binevenite pentru a o ajuta să-şi limpezească un pic mintea înceţoşată.

— Facem o plimbare? propuse Jeroen. Doar dacă nu preferi să te odihneşti?

— Să mă odihnesc?! exclamă ea. Ar fi o pierdere de vreme de neiertat!

Hoinăriră prin Hyde Park, trăncănind veseli.

— Copiii ne vor părăsi curând, zise deodată Jeroen. Dar se vor întoarce iarăşi după o vreme; Regina şi Bram trebuie să meargă la Paris pentru afaceri. Crezi că îţi vor lipsi?

— Foarte mult, răspunse Constancia. Casa o să mi se pară prea liniştită fără ei, şi prea goală.

— Ar fi fost şi mai goală dacă tu n-ai fi rămas, Constancia… remarcă doctorul cu tandreţe.

Îşi trecu braţul pe sub braţul ei într-un gest amical.

— Hai să luăm ceaiul.

Constancia fu stupefiată cînd îşi dădu seama că el o conduse la elegantul hotel Ritz. Se vedea bine că Jeroen voia să transforme scurta lor vacanţă într-un sejur fastuos care să-i lase amintiri de neuitat. Se aşezară la o măsuţă unde li se serviră

sandvişuri de un rafina ment deosebit şi fursecuri delicioase. Jeroen o anunţă că luase bilete la o comedie muzicală. Era tocmai spectacolul pe care Constancia ardea ’de nerăbdare să-l vadă.

Îi aruncă soţului ci o privire radioasă.

— Jeroen, eşti nemaipomenit! Faci din căsătoria noastră un eveniment plin de bucurii!

— O meriţi, Constancia, răspunse el cu gravitate.

Şi voi face în aşa fel ca asta să dureze. Ne întoarcem pe jos, sau cu taxiul?

— Pe jos, răspunse ea repede.

Nu voia să mai adauge nici un ban la cheltuielile nebuneşti pe care le făcuse Jeroen.

Ajunşi la hotel, el îi sugeră să urce o clipă în camera ei şi să-şi pună rochia roşie. Spectacolul nu începea decât la ora opt şi jumătate. El îi dădu întâlnire la bar, la ora şase şi jumătate. Vor avea astfel timp suficient ca să cineze.

Constancia ar fi preferat să rămână cu el, dar nu protestă. Poate că dorea să rămână singur, îşi zise ea cu oarecare amărăciune. Urcă deci în camera ei, făcu o baie şi începu să se îmbrace în tihnă. Când se privi în oglindă, rezultatul o bucură. Părul îi stătea impecabil şi noul ei ruj de buze mergea perfect ai tonul rochiei. Apoi cobori. Jeroen o aştepta, în ţinută de seară.

— Arăţi splendid, Jeroen! Nu se putu ea abţine să nu exclame.

— Iar tu, tu eşti cel mai minunat dragon pe care l-am văzut vreodată.

Constancia strâmbă din nas râzând. De la bun început, seara era o reuşită. Mai luară un cocteil cu

şampanie, apoi mâncară o mulţime de antreuri, peşte, salată şi nişte prăjituri delicioase. Întârziară ceva mai mult la cafea şi după aceea se grăbiră să ajungă la timp la teatru. Constancia încercă din nou să-i mulţumească lui Jeroen…

— N-am să uit niciodată ziua aceasta, îl asigură ea. Este cea mai frumoasă nuntă pe care şi-o poate visa vreo fată. Dar eşti sigur că nu te vei plictisi cu mine?

El îi luă mâna.

— Viaţa nu mi s-a părut niciodată atât de frumoasă. Constancia.

Apoi adăugă, fără nici o legătură:

— Ar fi trebuit să-ţi ofer o capă de blană.

— Oh 1 Paltonul meu au ţi se pare prea elegant I exclamă Constancia îngrozită. O să… o să-l dau jos imediat ce intrăm în teatru. Dar nici nu se pune problema să-mi mai cumperi ceva!

El încuviinţă pe un ton atât de resemnat încât ca izbucni în râs.

Spectacolul era excelent. Constancia plutea pe un val de fericire, ştiindu-se seducătoare şi însoţită, fără nici o îndoială, de ce! mai frumos bărbat din sală.

Se întoarse la hotel învăluită parcă într-o ceaţă formată din oboseală şi emoţie. Când se despărţi de soţul ei, Jeroen îi strânse atât de tare mâna încât ca tresări. Dar el îşi slăbi imediat strânsoarea.

Timpul trecuse prea repede, îşi zise cu tristeţe Constancia, a doua zi, cînd părăsiră Londra îndreptându-se spre Dover. Petrecuseră dimineaţa hoinărind pe străzi şi prin parcuri, apoi luaseră

prânzul la Hotel Savoy. Crema de homar nu era întrecută decât de pateul de ficat pe care-l mâncară dună aceea. Cât priveşte sufleul, acesta fusese un deliciu. Şi acum, urmau să se întoarcă acasă...

Tânăra femeie privi spre soţul ei, admirându-i mâinile frumoase puse cu nonşalanţă pe volan. Mâini care-i dădeau încredere în viitor... Zâmbi la acest gând şi întrebă:

— La ce oră ajungem acasă?

— Pe la ora şapte, depinde de aglomeraţia de pe şosea. I-am spus lui Rietje să nu-i culce pe copii până venim.

Se opriră la un ban fermecător ca să-şi bea ceaiul, lângă un foc mare de lemne, înainte de a face traversarea cu feribotul. De data aceasta, Constancia era ferm hotărâtă să nu mai adoarmă. Totuşi, şi-ar fi putut permite, pentru că Jeroen se cufundă pe tot parcursul traversării în lectura unor documente de serviciu; Simţindu-se oarecum abandonată, tânăra femeie se lăsă cuprinsă de o anume iritare. Dar furia îi trecu cînd Jeroen remarcă pe tonul lui molcom:

— Există un lucru pe care-l apreciez mult la tine, Constancia. Ştii să taci.

Restul drumului fu străbătut dintr-o bucată. Era abia ora şapte cînd opriră în faţa casei. Imediat, uşa se deschise şi copiii năvăliră în întâmpinarea lor, stri gând şi râzând veseli. Rietje şi Tarnus se aflau în vestibul, la fel şi Bet.

Constancia îi îmbrăţişa şi fu dusă aproape pe sus de către copii până în bucătărie. Masa, acoperită

cu o faţă de masă din damasc de un alb strălucitor, era aranjată cu tacâmurile de argint şi paharele de cristal cizelate. În mijloc, un buchet de flori de primăvară făceau o pată de culoare. Erau cinci tacâmuri. Cei trei copii, aţâţaţi la culme, îi confirmară Constanciei că vor lua masa împreună cu ei..

— Doar este masa voastră de nuntă! Exclamară ei.

Unchiul Jeroen ne-a dat voie să rămânem!

— Ai o rochie nouă! remarcă Elisabeth. Unchiule Jeroen, nu-i aşa că este cea mai frumoasă mireasă?

— Ai dreptate, încuviinţă doctorul care rămăsese în prag şi-i privea zâmbind.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai soţiei sale.

— Rochia cea nouă îţi vine de minune, draga mea.

Constancia roşi şi bâigui:

— Am… am crezut că n-ai observat-o.

Zâmbetul cuprinse toată faţa doctorului.

— Iartă-mă că nu ţi-am spus-o mai devreme, dar tu eşti încântătoare oricum ai fi îmbrăcată.

Constancia nu ştiu ce să răspundă. Elisabeth fu aceea care rupse tăcerea i

— Nu mâncăm o dată? Este o masă specială şi mie mi-e tare foame!

În timp ce Jeroen şi Constancia luau un aperitiv în salon, copiii se îndepărtară, tot şuşotind. Se întoarseră după o clipă, cu braţele încărcate de pachete.

— Sunt cadourile voastre de nuntă, declară Paul

pe un ton solemn.

Stătea alături de fratele şi sofa lui, toţi trei nerăbdători să-i vadă desfăcând pachetele. Constancia primi un căţeluş de porţelan care semăna cu Prince, o per- nuţă pentru ace în formă de căpşună şi o agendă cu un creion. Tânăra femeie, emoţionată, le mulţumi călduros copiilor. În ce-l priveşte pe Jeroen, acesta tocmai des-, coperise într-un pachet un stilou splendid, o batistă şi doi căţei de porţelan semănând cu Sheba şi Solly.

— Îi voi pune pe biroul meu, zise el. Surprizele voastre sunt minunate, copii.

Sări în picioare, întinzându-i mâna Constancici.

— Şi acum, la masă pentru această cină „specială“!

Rietje se întrecuse pe sine. Tarnus, care fusese şi el reţinut aici pentru această ocazie şi îşi îndeplinea de minune funcţiile de valet, le servi o cremă de legume, păstrăv la grătar şi salată. Dat specialitatea serii fu un tort de îngheţată pe care Rietje îl construise ca pe un tort de nuntă, cu două etaje. Copiii insistară ca să fie tăiat cu un anume ceremonial de către Constancia apoi, toată lumea a’ ’i dreptul să bea şampanie.

Cooiii fură trimişi la culcare, într-o stare de surescitate indescriptibilă. Când Constancia coborî după ce-i învelise, Jeroen tocmai ieşea din biroul lui.

— Îmi pare rău, draga mea. M-a sunat asistentul meu. Am un caz urgent la spital.

Constancia simţi o puternică deziluzie. Se

gândise că va petrece o seară liniştită, la gura sobei, cu soţul ei. Dar trebuia să se obişnuiască cu viaţa ei de soţie de doctor. Ascunzându-şi amărăciunea, zise pe un ton vesel:

— Sper să nu fie ceva grav! Vei lipsi mult?

— Probabil. Nu mă aştepta. Ne vedem mâine dimineaţă la micul dejun.

În zileie următoare Constanciei i se păru că nţcio-; dată Jeroen nu fusese mai ocupat. Se vedeau în treacăt^ la masă, ţi uneori o oră, după cină, dar asta nu le permitea să-şi sporească intimitatea. Vorbeau de cele mai multe ori despre copii sau despre vreun caz mai dificil. Cu toate acestea, Jeroen nu uita niciodată s-o întrebe pe Constancia cura îşi petrecuse ziua. Într-o seară, o anunţă că părinţii copiilor urmau să sosească săptămâna viitoare.

— O să organizăm un dineu pentru Regina şi Bram, zise el. Şi după aceea, va avea loc petrecerea de familie dată în cinstea ta!

— Oh... sper ca familia ta să mă placă, Jeroen, mur-, mură tânăra, un pic emoţionată. Câţi vom fi?

El zâmbi uţor.

— Ia să vedem: o să fie mătuşa Wilhelmina şi un chiul Jorus, mătuşa Elisabeth cu unchiul Dirk, bunica van der Giessen, verii Landrof, Bartholina, Adilia, Hestia şi Cyro, surorile mele Regina şi Juditha, fraţii mei Marre şi Renaut... ’

— Jeroen! îl întrerupse Constancia cu un ţipăt. N-am să-mi amintest niciodată aceste nume !

— Îţi doreai atât de mult o familie! remarcă el cu o tandreţe maliţioasă.

— Fireşte, dar să-i întâlnesc aşa, pe toţi deodată..? Ce rochie o să-mi pun? Cea roşie?

— O să fie perfectă. Recepţia va avea loc la bunica mea, la Haga.

— N-ai să mă laşi singură, nu-i aşa? îl întrebă ea cu nelinişte.

— Nu, draga mea, nici o clipă.

Nonşalanţa lui o mai linişti.

Chiar dacă ea nu avea prea des ocazia să stea la taifas cu soţul ei, Constancia se simţea fericită, fi plăcea mult să se ocupe de bătrâna casă, de mesele copiilor, de lecţiile lor, de jocurile lor. Clipa ei preferată era la începutul serii, în sala de jocuri, pentru că Jeroen făcea întotdeauna în aşa fel încât să poată petrece câtva timp cu ei. Se întâmpla însă uneori să nu fie acasă la cină, ocupat cu vizitele la domiciliu sau consultaţiile. Constancia îşi' petrecea atunci timpul brodând o nouă garnitură pentru scaunele din salon, sau privind la televizor şi încercând să înţeleagă ce se spune.

Făcea progrese rapide în limba olandeză, şi o însoţea pe Rietje la cumpărături. Avea o mulţime de ocupaţii diverse pentru a-şi umple ziua, îşi spunea ea pentru a se mai încuraja, cînd Jeroen îi lipsea prea mult. Avea acum o familie şi o casă de condus, chiar dacă Rietje o scutea, de multe lucruri.

Constancia ţinea să devină şi o bună bucătăreasă, şi petrecea ore întregi la bucătăric, observând-o pe menajeră. Când, în unele seri, Rietje nu era aici, ea îşi făcea mâna înccrcând să pregătească mâncărurile cele mai simple.

Mai trebuia să se ocupe şi de corespondenţă. Avea de răspuns numeroaselor scrisori primite de la familia lui Jeroen. Asta o ajută să se obişnuiască cu ideea că în curând îi va întâlni pe toţi.

Primii vor fi desigur Regina şi soţul ei, care vor veni după copii imediat ce se vor întoarce în Olanda. Vor sosi după-amiaza, vor petrece noaptea aici şi vot pleca a doua zi împreună cu progeniturile lor spre Haga, unde locuiau.

În ziua respectivă, după ce copiii plecară la şcoală, Constancia făcu o inspecţic prin casă, cu inima bătân- du-i cu putere. Ţinea neapărat să verifice cu ochii ei că totul era în ordine, Jeroen avea consultaţii, dar urmau să-şi bea cafeaua împreună şi ea îl va întreba dacă totul era pe gustul lui... Când, puţin mai târziu, îi puse această întrebare, el izbucni în râs afirmând că totul era perîect şi implorând-o să nu mai fie îngrijorată.

— O să-ţi placă de Regina, îi spuse el pe un ton liniştitor. Este Elisabeth întreagă, dar la vârsta adultă, în ce-l priveşte pe Bram, este genul de bărbat liniştit cu care te simţi imediat în largul tău.

Ea îl privi plecând pentru a face vizitele la domiciliu, sperând din tot sufletul că nu-i spusese toate astea numai ca s-o liniştească.

În bucătărie, în timp ce o ajuta pe Rietje să pregătească cina, se întrebă puţin stânjenită dacă masa nu era prea costisitoare. Sigur, era o ocazie deosebită, dar Rietje folosea kilograme de unt şi smântână. Plănuise să facă nişte cartofi noi care erau la un preţ exorbitant, andive şi friptură de vacă pe care o pregătea cu mare grijă. Constancia

se gândi că doi pui ar fi fost fără îndoială mult mai ieftini... Ar fi vrut ca Jeroen să-i spună mai precis cam cât câştiga, pentru ca ca să poată face economiile necesare. Rietje nu făcea cine ştie ce extravaganţe, dar masa era întotdeauna bogată şi Jeroen nu părea să fie îngrijorat de preţuri. Cu sprâncenele iiv cruntate de aceste gânduri, Constancia înccpu să prepare o cremă de ouă pentru cina copiilor.

La prânz, se mulţumi să mănânce puţin, incapabilă să înghită ceva din tocana pe care o preparase triată dimineaţa. Oricum, n-ar fi avut timp de pierdut cu masa. Elisabeth se ţinea după ea şi insista să se îmbrace şi să-şi pună rochiţa cea mai frumoasă, băieţii trebuită să-şi aranjeze părul ciufulit şi să-şi cureţe unghiile înainte de a se duce din nou la şcoală.

— Mama şi tata vor fi aici cînd ne vom întoarce? întrebă Elisabeth în culmea nerăbdării.

Constancia încuviinţă. Spera ea însăşi că va fi şi Jeroen acasă în momentul acela. Gândul de a da ochii cu cumnata ei fără prezenţa reconfortantă a lui Jeroen o speria.

Îngrijorarea ei fu inutilă, pentru că doctorul se întoarse acasă după o oră. O salută calm şi, la fel de nonşalant, se duse în biroul lui, în timp ce ea rămase în salon, sărind Ia fereastră din clipă în clipă, pentru a vedea dacă n-au sosit oaspeţii.

— Atitudinea imperturbabilă a soţului ei o ajută să se calmeze. Ea tocmai îi povestea ceva despre copii, cînd se auzi soneria de la intrare. Se întrerupse în, mijlocul frazei, cu răsuflarea tăiată.

— Oh, Jeroen, iată-i…

El zâmbi şi se ridică, ajutând-o şi pe ea să se ridice din fotoliu şi păstrându-i mâna în mâna lui.

— Vino, Constancia, ai să vezi, or să te iubească, ştiu asta.

Pe Constancia n-o iubise nimeni de multă. Vreme. Sigur, se îndrăgostiseră şi de ea destui tineri. Dar nu era acelaşi lucru. Felul în care Jeroen pronunţase acest cuvânt îi dăduse un sentiment de securitate.

Tarnus, care părea să petreacă din ce în ce mai mult timp în ultimele zile ca să cureţe argintăria, se dusese deja să-i întâmpine pe oaspeţi. Judecând după expresia’ prietenească a acestora din urmă atunci cînd îl salutară, trebuie să-l fi cunoscut bine. Totuşi, servitorul dispăru discret cînd Constancia şi Jeroen veniră în vestibul.

Jeroen lăsă pentru o clipă mâna Constanciei, pentru că noua-sosită avea evident intenţia să se arunce în braţele lui. Dar, o dată depăşit momentul îmbrăţişărilor, el îi luă din nou mâna într-a lui. Apoi spuse:

— Lat-o pe Constancia.

Privirea îi strălucea. Sora lui îi făcu cu ochiul şi se întoarse spre tânăra fată.

— Eram nerăbdătoare să te cunosc, zise ea cu o voce caldă.

Îşi îmbrăţişa apoi afectuos cumnata. Bram, un bărbat scund şi durduliu, cu o faţă deschisă, o îmbrăţişa şi. El cu aceeaşi căldură. Constancia îşi simţi temerile topindu-se ca zăpada la soare. Era pregătită să-i iubească pe cei doi reprezentanţi ai

noii ei familii, şi spera ca şi ea să le fie pe plac.

Ceaiul fusese pregătit în salon. Constancia, un pic intimidată, începu să-l scrvească. Tarnus apăru la momentul potrivit pentru a duce ceştile celor de faţă'. Apoi le oferi fursecuri şi sandvişuri preparate de Rietje, înainte de a dispărea din nou, ca un duh bun apărut dintr-o sticlă.

Tocmai îşi terminaseră de băut ceaiul, cînd zgomotul a trei perechi de picioare foarte grăbite răsună pe pardoseala vestibulului. Uşa salonului se deschise şi copiii năvăliră în încăpere, ţipând cât îi ţinea gura: „Mamă! Tată!“. Se aruncară de gâtul părinţilor lot.

După ce primul val de entuziasm se mai potoli, Constancia o rugă pe Regina s-o însoţească în camera ce le fusese pregătită. Elisabeth vru să vină şi ea cu ele. Urcară scara ţinându-se toate de mână. În timp ce fetiţa scotocea prin bagajele mamei în căutarea cadourilor promise, Regina se aşezase pe patul cel mare şi-i făcu semn Constanciei să vină lângă ea.

— Eşti exact cum te-a descris Jeroen, zise ea. Şi nici nu-ţi închipui cât suntem de fericiţi că sra căsătorit cu tine. Este un băiat extraordinar, şi începusem să credem că nu-şi va găsi niciodată o fată pe gustul lui.

Avea acelaşi zâmbet ca fratele său.

— Presupun că-ţi era teamă să ne întâlneşti? Ei bine, acum s-a spart gheaţa. Mai sunt încă o mulţime de unchi, de mătuşi, de veri, dar ştiu că toţi te vor adora. Am auzit că bunica va da o recepţie în cinstea ta. Dar liniştеşte-te, vom purta

toate rochii scurte!

— Când am fost la Londra, Jeroen mi-a oferit o rochie de mătase superbă. O voi purta pe aceea, zise Constancia.

— Sunt sigură că vei arăta perfect. Bunica nu suportă să ne vadă în pantaloni!

Regina îi aruncă o privire afectuoasă Constanciei.

— Eşti adorabilă: Sunt încântată că eşti cumnata mea

Fu întreruptă de Elisabeth, care găsise până la urmă. Cadourile pe care le căuta. Coborâră din nou şi mai statură veeo oră la taifas în salon. Puţin mai târziu, Constancia veu să urce în camerele copiilor pentru a se asigura că împachetase bine totul..

— Eu le-am făcut bagajele, îi explică ea Reginei…’ Nu le-am lăsat afară decât, pijamalele pentru astă-sea- că. Dar mai sunt de împachetat lucrurile de şcoală.

— Vin cu tine, zise cumnata ei. Pot şi bărbaţi’ să se ocupe de copii până ie dăm cina. Sper că au fost cuminţi?.

— Au fost minunaţi. Ne vor lipji mult.

Se aflau amândouă în sala de jocuri şi Constancia începu deja să regrete timpul trecut al jocurilor de cărţi, al jocului de puzzle… Dar îşi regăsi zâmbetul cînd Regina îi spuse:

— Probabil că Jerocri ţi-a spus că vor mai veni să petreacă aici două-ttei zile, din cînd în cînd. Bram arc afaceri la Paris şi eu îl însoţesc de câte ori îmi este posibil.

Coborâră din nou, şi Constancia se duse să aruncc o privire asupra pregătirilor pentru dineu.

Rietje rămăsese să gătească şi Bet, pentru ca s-o ajute la spălat vase. Copiii trebuiau să-şi ia masa în bucătărie, ca de obicei, împreună cu mama lor. Constancia îi instala confortabil şi se duse apoi în sufragerie.

Ea avea tot dreptul să se simtă mulţumită. Masa era aranjată minunat şi florile aranjate chiar de Constancia cu grijă erau de un efect nemaipomenit. Îşi dorea ca totul să fie perfect, şi voia neapărat să-i facă cinste lui Jeroen.

După ce culcară copiii, luară toţi trei aperitivul în salon, apoi trecură la masă. Fu o atmosferă veselă; Tarnus încă era aici ca să servească. Surprinderea Constanciei, care nu se aşteptase la asta, i se citi probabil pe faţă, pentru că Jeroen remarcă pe un ton detaşat:

— O mică surpriză pentru tine, draga mea. Tarnus a acceptat să rămână să ne ajute. Am uitat să te previn.

Ea îi zâmbi.

— Este o surpriză plăcută…

— O să mai ai şi altele!? lăsă Bram să-i scape.

Se întrerupse, fulgerat de privirea soţiei ssile, şi adăugă îngândurat:

— Viaţa este plină de surprize.

Scara, în patul ei, Constancia revăzu în gând această cină memorabilă. Fusese o reuşită. După masă, îşi băuseră cafeaua în salon lângă focul din şemineu şi discutaseră prieteneşte tot soiul de lucruri. Constancia apreciase această conversaţie destinsă, dat în acelaşi timp, era dezamăgită. Sperase să afle în sfârşit ceva mai multe despre

familia lui Jeroen, dar trebuise să se mulţumească cu vagi aluzii.

După ce oaspeţii lor se retraseră, Constancia şi Je- roen mai rămaseră o clipă să stea de vorbă, liniştiţi. Ea îi mărturisi cât de mult îi plăcuse această seară şi-i mulţumi încă o dată că îl oprise pe Tarnus ca să-i ajute.

Mi se pare că stă destul de mult pe aici în ultima vreme, spusese ea în treacăt, Dar dacă proprietarul nu vede în asta nici un inconvenient...

— Este un om fermecător, care nu cere altceva decât ţă ne ajute, îi răspunse Jeroen.

Apoi adăugă cu blândeţe:

— Eşti fericită, Constancia?

’ – Oh, da!

Ea îşi cufundase privirea într-a lui: "

— Sunt într-adevăr foarte fericită. Niciodată. În viaţa mea n-am fost mai fericită.

— Mă bucur. Va trebui să ţi-l prezint cât de curând pe faimosul nostru proprietar. Poate după recepţia pe care o va da bunica.

Îşi aminti de zâmbetul cu care el îi spusese această frază. Era un zâmbet prietenesc dar care ascundea parcă ceva ce ca nu putea să defincască.

— Oh, la urma urmei asta n-are nici o importanţă, murmură ea, pe jumătate adormită.

Oricum, Jeroen rămânea omul cel mai minunat pe care ea îl întâlnise vreodată.

CAPITOLUL VIII

A doua zi, după ce copiii plecară împreună cu părinţii lor, casa i se păru pustie Constanciei. Rietje

plecase la cumpărături, iar Tarnus nu dăduse nici un semn de viaţă. Tânăra femeie se ocupă de florile din casă, făcu ordine în dulapul din sala de jocuri şi-şi pregăti un dejun pe care-l mâncă la bucătărie, cu Butch pe genunchi. Dar cînd, mai târziu, menajera plecă din nou, spunându-i pe mâine, Constancia fu cuprinsă de un puternic sentiment de singurătate. Jeroen urma să se întoarcă acasă abia pe seară.

Se duse în salon şi se ghemui în faţa focului, cu manualul de limba olandeză în mână. Dar după vreo două-trei pagini, îl abandonă. N-avea nici un chef de învăţat acum. Absenţa copiilor o apăsa. Se duse până la fereastră şi privi strada, lăsându-şi gândurile să hoinărească. Îi plăcuse atmosfera însufleţită creată de prezenţa copiilor, dar acum era de datoria ei să creeze o atmosferă plăcută în casă pentru Jeroen, şi asta nu era o sarcină prea uşoară. Fireşte el nu stătea prea mult pe acasă. Dar cînd se măritase ştiuse acest lucru, şi acum era cam târziu să înceapă să se plângă.

Casa era mare şi-i va ocupa destul de mult timp. Se hotărî să se ducă să viziteze etajul superior pe care încă nu-l văzuse. Copiii o asiguraseră că nu conţine nimic interesant. Dar Constancia îşi aminti de privirea imperativă pe care Paul i-o aruncasc fratelui şi surorii lui cînd îi spusese asta. În timp ce urca încet scara cea mare, apoi pe cea mică ce ducea la etajul următor şi îa fine, scara îngustă în spirală ce ducea la ultimul etaj, ea se întreba asupra motivului acelei priviri.

Scara în spirală o conduse pe un palier pe care

se deschideau mai multe uşi. Când puse mâna pe clanţa primei uşi, aceasta se deschise fără efort. Stupefiată, ea descoperi un salonaş mobilat frumos şi după toate aparenţele, locuit. Tulburată, mai deschise o uşă. Aici era un dormitor la fel de elegant ca şi salonul. De cealaltă parte a palierului se afla o baie micuţă, încă o cameră şi o bucătărie foarte bine echipată.

— Asta-i bună î exclamă Constancia descumpănită.'

în cele din urmă, coborî. Se afla încă în vestibul, tot gândindu-se la descoperirea ei, cînd uşa de la intrare se deschise şi apăru Jeroen. Uitase că azi trebuia să vină mai devreme, şi se repezi spre el.

— Jeroen, locuieşte cineva la etaj, deasupra sălii de jocuri? izbucni ea pe nerăsuflate. Am urcat să văd dacă nu este nevoie cumva să fac curăţenie şi acolo, şi am descoperit un adevărat apartament! Este locuit, sunt sigură! Poţi să-mi spui...

— Jeroen îşi scoase liniştit haina, apoi îşi lăsă jos servieta înainte de a-i răspunde.

— Încăperile accla sunt uneori folosite de către Rietje şi de Bet, cînd rămân aici peste noapte. Există o scară care duce direct la bucătărie. Sunt libere să se folosească de ele după cum vor.

Îi zâmbi cald.

— Ar fi frebuit să-ţi vorbesc mai de mult despre asta. Acum am ceva de lucru în biroul meu. Vrei să vii şi tu cu mine? Trebuie că te simţi foarte singură, fără copii.

— Da, dar acum că eşti acasă mă simt mult mai bine. Am să vin să stau puţin lângă -tine... Dar... la

ceai vei fi aici?

Vocea ei era plină de o speranţă neascunsă.

— Da, draga mea. Şi după consultaţii, cred că vom avea o seară liniştită înaintea noastră.

Biroul, cu fotoliile şi canapelele lui confortabile, mi-’ roşea a piele şi cărţi vechi. Fericită, Constancia se ghemui într-unul din fotolii, cu un teanc de reviste în braţe. Puţin mai târziu, se duse să pregătească ceaiul, pe care-l băură în faţa şemineului din salon, stând la taclale până la ora consultaţiilor. Ziua aceasta, atât de trist începută, se termină într-un mod foarte agreabil pentru Constancia.

Când urcă să se culce, după o seară atât de plăcută, lăsându-l pe Jeroen lucrând încă în birou, ea nu se putu împiedica să nu-i mărturisească:

— Cât de mult îmi place să te ştiu acasă, Jeroen… Ne înţelegem atât de bine!

— Într-adevăr. Draga mea, îi răspunse el cu tandreţe.

În zilele următoare, Jeroen se strădui să fie acasă la prânz şi seara. Când avea de lucru în biroul său, o invita pe Constancia să vină să-i ţină companie. Ea venea şi stătea la fel de- cuminte ca un şoricel. Din cînd în cînd, el îi cerea părerea asupra câte unui bolnav, îi asculta cu atenţie răspunsul şi se cufunda din nou în muncă. Ea se simţea în culmea fericirii. Astfel că data recepţiei de familie sosi fără ca ea să-şi dea seama de trecerea timpului.

În seara recepţiei Constancia fu gata mult înainte de vreme. Se pieptănase şi se machiase cu grijă. Îilibră- cată în rochia ei roşie de mătase, coborî în

salon. Pe consola din vestibul găsi un bilet scris la repezeală de

Jeroen. Fusese chemat la o urgenţă şi va încerca să se întoarcă cât mai curând posibil. Constancia nu se îngrijoră, mai era încă o bună jumătate de oră până la momentul la care hotărâseră să plece, şi probabil că Jeroen plecase mai devreme, va avea' deci timp să se întoarcă. Luă o carte şi se instală în salon. Dar, din cinci în cinci minute, se uita îngrijorată la ceas pe măsură ce trecea timpul. După ce trecu jumătatea de oră, Constancia nu-şi mai găsi locul; începu să se plimbe agitată prin salon, prin sufragerie, prin vestibul. Când în sfârşit veni şi Jeroen, cu aerul lui nonşalant, ea trebui să-şi muşte buzele ca să nu-i reproşeze pe un ton acru că ar fi trebuit să fie deja plecaţi de mai bine de zece minute.

— Mai dă-mi doar cinci minute! o rugă el. O s-o anunţ pe bunica să nu se îngrijoreze că întârziem puţin.

După ce dădu un telefon rapid, Jeroen urcă să se schimbe. Se întoarse după cinci minute, impecabil în costumul lui gri şi cu cravată de mătase. O ajută pe Constancia să-şi pună mantoul, îşi luă şi el pardesiul şi deschise uşa de la intrare. Singura maşina aflată în faţa casei era un Rolls Royce gri-metalizat. Constancia întrebă, nervoasă, tracasată de această întârziere:

— Unde este maşina?

El arătă cu capul spre Rolls.

— Iat-o.

Înainte ca ea să fi avut timp sF scoată o vorbă, el

o şi aţută să se urce în elegantul veliicul. Îndată ce se aşează şi Jeroen alături, Constancia nu se putu abţine să nu remarce:

— Presupun că şi asta este a proprietarului? Ţi-o împrumut! deseori?

— De câte ori vreau, îi răspunse doctorul cu un zâmbet scurt.

— Ce drăguţ din partea lui! Ţin neapărat să-l cunosc şi eu. Este prima oară cînd mă urc într-un Rolls. Este formidabil! Deşi nici Mercedesul no era rău!

Ieşiră din Delft pe nişte străduţe întortocheate, în autostrada spre Haga.

— Dar Fiatul? întrebă Jeroen râzând.

— Oh, şi el este bun, răspunse Constancia. Dar presupun că preferi să conduci o maşină ca asta.

— Da, mai ales la ocazii importante, ca astă-seară.’

Vorbele lui îi amintiră tinerei de recepţia care-o aştepta.

— Mă simt cam nervoasă, mărturisi ea. Ar fi fost altccva dacă… dacă aş fi fost intr-adevăr soţia ta. Vreau să spun… dacă ai fi îndrăgostit de mine. Crezi că vor observa ceva?

Jeroen părea că-şi stăpâneşte cu greu râsul..

— Nu, draga mea, nimeni nu-şi va da seama de nimic. Îţi promit.

Constancia nu avu timp să se îattebe dacă ar trebui s-o bucure această situaţie. Deja Jeroen încetinea pentru a intra pe o stradă largă mărginită de copaci ţi de nişte case superbe. Opri în faţa unei clădiri vechi şi spuse calm:

— Am ajuns.

Coborî să-i deschidă portiera şi, după ce o ajută să coboare, o luă de braţ ţi urcară împreună aleea ce ducea spre uşa masivă de la intrare. Înainte să aibă timp să sune, uşa se deschise şi în prag apăra un bătrânel care-i invită în vestibul.

— Iată-l pe Joop, zise doctorul. Se află în casa bunicii mele din timpuri imemoriale. Curând va împlini optzeci de ani, dar eu nu cred că se va pensiona vreodată J

Constancia îi zâmbi bătrânului şi-i întinse mâna. Servitorul i-o luă cu delicateţe, adresându-i un cotnpli-; meat din care ea nu înţelese nimic.

— Joop îţi urea2ă bun-venit în familie din partea tuturor servitorilor, îi traduse Jeroen.

Şi-i zâmbi cald.

— Cred că l-ai cucerit, Constancia.

Urcară împreună cele câteva trepte ce duceau îa salon. Încăperea vastă cu plafoane înalte era plină da lume. Invitaţii râdeau şi pălăvrăgeau în grupuri vesele, făcând o hărmălaie incredibilă.

Constancia simţi pe braţul său presiunea liniştitoare a degetelor lui Jeroen când’ începu să traverseze sala.

Tinerei femei i se păru că orice conversaţie încetase dintr-o dată. Apoi reîncepu hărmălaia, crescând din ce îa ce. Jeroen nu se opri nicăieri. Se mulţumi să salute şi să zâmbească în stânga şi-n dreapta, conducând-o pe soţia lui spre şemineul impozant în care ardea un foc de lemne. În apropierea vetrei, pe un scaun cu spătar înalt, şedea o bătrână doamnă. Chipul ei nobil, nasul

acvilin, ochii de un albastru viu, părul alb strâns intr-un coc de bude, îi dădeau un aer de mare distincţie. îşi netezi fusta de mătase cu o mână încărcată de inele şi-i învălui pe amândoi ca un zâmbet cald de bun- venit.

— Jeroen, dragul meu, ne-ai adus-o în sfârşit pe Constancia!

Îşi întinse obrazul discret machiat către nepotul ci, apoi i se adresă Constanciei cu o voce blândă:

— Vino să mă săraţi, copila tnea.

Constancia se execută, apoi se îndreptă, rămânând nemişcată sub privirea bătrânei doamne.

— Drăguţă. Foarte drăguţă.

Doamna van der Giessen se exprima într-o engleză excelentă. Dădu din cap cu un aer satisfăcut în timp ce privirea îi aluneca pe faţa şi pe silueta tinerei femei.

— O gură delicioasă, continuă ea, şi o privire foarte caldă. Ai ales bine, Jeroen.

Doctorul îi luă mâna soţiei sale şi o strânse cu tandreţe..

— Da, bunico. Sunt un bărbat norocos.

Bătrâna doamnă se adresă din nou Constanciei:

— Jeroen va fi un soţ bun, draga mea. Toţi cei din familia van der Giessen sunt aşa. Şi acum, începe şi fă cunoştinţă cu familia ta.

Această încercare nu fu atât de dură pe cât şi-o imaginase Constancia. Sigur, erau multe feţe necunoscute, dar toţi erau amabili şi binevoitori. Rudele lui Jeroen o primiră pe Constancia cu multă căldură, străduindu-se cu toţii s-o facă să se simtă

în largul ei. Mâna lui prietenească pusă pe braţul ei o conducea de la un grup la altul. Constancia, puţin neliniştită, încerca în zadar să reţină nişte nume. Jeroen, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, o linişti spunând:

— Fii liniştită, draga mea, nimeni nu se aşteaptă să reţii toate numele chiar din seara asta.

El părea că este în bune relaţii cu toţi cei din sală. După ce se plimbară pe la toate grupurile, se servi şampania şi toată lumea bău în cinstea lor. Constancia profită de un moment în care se afla singură cu soţul ei pentru a-l întreba:

— Jeroen, este cumva şi proprietarul tău aici?

— Nu, draga mea. Dar îţi promit că ţi-l voi prezenta în curând.

Şi încheie brusc discuţia pe tema asta.

Petrecerea fusese perfectă, îşi zise Constancia puţin mai târziu, pe drumul ce-i ducea spre Delft. Ea regretă doar absenţa fraţilor şi a surorii mâi mici a lui Jeroen. Regina îi explicase că Juditha avea gripă şi că Marrc şi Renaut erau într-o călătoric de afaceri.

— Dar se vor întoarce curând, adăugase ea. Şi vă voi invita eu atunci pe toţi la cină. Ştii, este foarte greu să-i aduni pe toţi deodată. Cu toate astea, trebuie să-ţi spun că întâlnirile de familie nu lipsesc. Mereu există câte o aniversare, câtc o sărbătoâre, fără a uita Crăciunul şi Anul Nou…

— Îmi placc familia ta, zise Constancia întorcân-du-se către profilul calm al soţului ei. M-au primit atât de frumos! Ar fi putut să fie mai rezervaţi. La urma urmei, nu sunt decât o străină!

Jeroen zâmbi.

— Aşa este, dar asta nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Încetini pentru a intra pe străduțele înguste din Delft

— Şi tu ai fost minunată, Constancia. Am fost foarte mândru de tine. ’

Coborâră din maşină şi Jeroen deschise uşa.

— Probabil că Rietje ne-a pregătit o cafea. Hai să bem câte o ceaşcă.

Se instalară în salon, cu ceştile de cafea aburindă în faţa lor. Jeroen remarcă:

— Eşti foarte frumoasă, Constancia. Şi asta nu se datorează rochiei tale!

Constancia se simţi cuprinsă de o vie emoţie.

— Totuşi, dragonii nu sunt nişte fiinţe frumoase I îi replică ea, negăsind altceva de spus. Nu-mi spui tu că eu sunt micul tău dragon?

— Ba da. Eşti dragonul meu adorat... Ia spune-mi, cum ţi s-a părut bunica?

Discutară îndelung, comentară petrecerea, îşi exprimară amândoi opiniile. Deodată, Constancia se uită la ceas

— Doamne, ce târziu s-a făcut!

Apoi adăugă neliniştită

— Du-te şi du maşina în garaj, Jeroen. Ce-o să spună proprietarul dacă o fură cineva?

— Va fi cu siguranţă foarte supărat, recunoscu Jeroen. Dar mai întâi, o să te ajut să speli ceştile.

Când, puţin mai târziu, el se întoarse, Constancia făcuse ordine în bucătărie, aşezase masa’ pentru micul dejun. Urcară unul lângă altul scara cea

mare. Bătrâna casă era tăcută. Un miros plăcut de ceară se amesteca cu parfumul florilor pe rare Constancia le punea în fiecare zi, proaspete, în vestibul. Ea se simţea copleşită de fericire.

Ajunsă la capătul de îus al scării, se întoarse spre Jeroen şi-i spuse în şoaptă:

— Aş dori să-mi petrec aici tot restul vieţii…

— De ce nu? îi replică Jeroen.

Ea îl privi, cu un aer serios.

— Casa aceasta trebuie să fie foarte scump de întreţinut. Taxele, impozitele. Astea costă cu siguranţă mii de florini!

El zâmbi.

— Şi dacă aş deveni eu milionar?

Ea dădu din cap.

— Eşti medic şi vreau să rămâi medic. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre oamenii bogaţi. Banii nu au importanţă pentru mine.

Apoi adăugă în grabă t

— Să nu cumva să-ţi închipui că voi face o tragedie dacă va trebui să ne mutăm! Prefer să fiu săracă dar fericită.

— Şi eşti fericită, Constancia?

— Da, sunt, răspunse ca oarecum tulburată.

— Draga mea… murmură cu blândeţe Jeroen.

Şi, pentru prima oară, o sărută pătimaş pe buze.

Jeroen era mulţumit de ea, îşi zise Constancia fericită, cînd se strecură în patul ei. Familia lui o plăcuse, şi asta trebuie să fi fost o mare uşurare pentru el. Sărutul lui nu avea deci nimic surprinzător… Tânăra femeie dori din tot sufletul ca dineul de la Regina să fie Ia fel de reuşit. Ţinea

enorm să fie iubită de toţi din familie. Dintr-o dată. Acest lucru devenise foarte important pentru ea. Adormi însă fără să mai aibă timp să aprofundeze această problemă.

Petrecerea de la cumnata ei avu loc câteva zile mai târziu. Regina locuia în Wassenaar, un cartier rezidenţial de la periferia capitalei, un cartier cu căsuţe frumoase înconjurate de grădini şi cu străzi liniştite umbroase.

’Copiii primiseră încuviinţarea să rămână să-i salute pe invitaţi. Chiar dacă Constancia s-ar fi simţit intimidată, n-ar fi fost pentru multă vreme. Copiii, cum o văzură, alergară spre ea, o îmbrăţişară cu dragoste şi-i povestiră o mulţime de nimicuri. O anunţară cu ţipete de bucurie că vor veni în curând să petreacă două-trei zile la unchiul lor. Apoi, urcară să se culce.

Juditha şi soţul ei, Wiilem, se aflau în salon împreună cu fraţii lui Jeroen. Juditha era replica identică a Reginei, doar că puţin mai scundă şi mai brunetă; Willem, mic şi îndesat, părea plin de voie bună. De la bun început Constanciei îi plăcu acest cuplu simpatic. Îi olăcură de asemenea şi Marre şi Renaut. Semănau uimitor cu fratele lor mai vârstnic, doar că erau mai tineri. Îi spuseră imediat „surioară” şi declarară într-o izbucnire de entuziasm că Jeroen avea cea mai frumoasă soţie din lume. Se văitară, râzând, că n-o descoperiseră ei mai devreme.

Marre îl întrebă deodată pe Jeroen:

— Cu ce maşină ai venit?

Tocmai voia să mai spună ceva cînd Renaut îl

întrerupse autoritar şi-i aruncă o privire furioasă. Con stancia nu observă nimic din toate astea, ocupată să discute cu Juditha şi Regina. Dar cumnatele ei schimbară o privire plină de subînţelesuri. În ce-l priveşte pe Jeroen, acesta îi şopti fratelui său ceva în olandeză.

Cina decurse într-o atmosferă veselă, în sufrageria, desigur frumoasă, dar care nu se putea compara cu aceea a lui Jeroen. Asta o făcu pe Constancia să-i spună lui Renaut care şedea alături:

— Încă nu l-am cunoscut pe proprietarul casei lui Jeroen. Trebuie să fie un om minunat. Presupun că tu îl cunoşti bine?

Cumnatul ei îi răspunse, cu o sclipire amuzată în privire:

— Da, foarte bine. Într-adevăr, este un om minunat. Îl cunoaştem dintotdeauna.

— Nu înţeleg de ce nu doreşte să locuiască într-o asemenea casă, continuă Constancia, Dar poate că şi casa lui de la ţară este la fel de frumoasă.

— Este splendidă. Se află în nord, în regiunea Frise.

— Ah, deci de aceea eu nu l-am cunoscut încă! Iar Jeroen, în mod sigur, nu arc timp să meargă să-i facem o vizită.. —.

Renaut încuviinţă cu gravitate.

— Jeroen îşi iubeşte mult munca.

Ea îl privi radioasă şi spuse:

— Da. Şi tu eşti medic, nu-i aşa?

— Da, dar eu sunt încă pe treapta de jos. Şi Marre este medic. El a ales însă cercetarea.

Strâmbă din nas şi continuă:

— Microscoape, eprubete… Asta nu mi se potrivea nici mie nici lui Jeroen.

Constancia zise cu căldură:

— Jeroen este bărbatul cel mai minunat pe care l-am întâlnit vreodată.

Roşi sub privirea amuzată a lui Renaut.

— M-aş fi mirat să fie altfel! zise el vesel.

. Ea se întoarse spre soţul ei. El îi întâlni privirea şi-i, zâmbi cu tandreţe. Mica ei lume era perfectă… sau aproape.

Spre sfârşitul mesei, mai veniră nişte prieteni. Fuseseră invitaţi s-o cunoască pe Constancia, pentru că ea va participa de acum deseori la întâlnirile lor. Regina o linişti:.

— Nu fi îngrijorată, draga mea. Jeroen, Juditha sau eu însămi vom fi mereu în preajma ta. Vei fi cu siguranţă invitată peste tot, dar mai ales, să nu accepţi imediat. Spune pur şi simplu că trebuie să vorbeşti cu Jeroen…

Cum Regina se ridică să meargă în întâmpinarea invitaţilor, Jeroen se strecură lângă ea şi-i şopti la ureche:

— Noi cunoaştem foarte multă lume, dar nu te îngrijora, draga mea. Zâmbeşte. Ai un zâmbet fermecător.

Constancia îi urmă sfatul şi zâmbi unui număr impresionant de chipuri noi, trecând de la un grup la altul, escortată de Jeroen sau de una dintre surorile lui.

Se afla împreună cu Regina în mijlocul unui grup de doamne între două vârste, cînd una dintre ele,

Mev- row van Hoorn, o invită la cină împreună cu Jeroen.’

De data aceasta, tânăra femeie nu putu scăpa cu un răspuns evâziv. Se văzu încolţită să aleagă o dată, şi Regina împreună cu ea.

După ce se îndepărtară de grup, cumnata ei îi şopti;

— Asta-i norocul nostru… Jeroen n-o să fie prea bucuros.

— În cazul acesta, n-o să ne ducem! replică imediat Constancia.

Regina îi aruncă o privire înduioşată.

— Jeroen are, fără nici o îndoială, o soţie perfectă..

Apoi adăugă, redevenind serioasă:

— Îţi va fi greu să te eschivezi. Mevrow van Hoorn este o veche prietenă de familie. A fost una din prietenele mamei noastre. Singurul necaz este că-i place foarte mult să se amestece unde nu-i fierbe oala.

Oftă, şi contihuă:

— În sfârşit… Vom face cum va fi mai bine.

Îşi trecu braţul pe sub cel al Constanciei.

— În afară de asta, petrecerile pe care le dă Mevrow van Hoorn sunt întotdeauna foarte simandicoase. Trebuie să ne punem rochii lungi.

Constância se gândi la fusta lungă pe care şi-o cumpărase cu ocazia unui bai dat la spital. Va fi foarte potrivită.

Regina tocmai îşi aruncase privirea spre mâna ei stângă.

— Văd că ţi-a dat rubinul! observă ea.

— Da. Nu-i aşa că inelul acesta este splendid? Este prima în£a bijuterie adevărată.

Regina îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu ţt-ar plăcea să porţi şi restul garniturii? Colierul. Brăţara, cerceii?

Constancia privi uluită.

— Nu mi-a trecut prin minte!

Apoi continuă, pe un ton grav:

— Din fericire pentru Jeroen, pentru că nu văd cum ar putea să-mi ofere aceste bijuterii! Şi oricum, n-am să-l lasă să facă o asemenea nebunie Î

Regina se aplecă spre ea. Râzând şi o sărută uşor pe obraz.

— Jeroen are dreptate cînd spune că eşti micul lui dragon, comparaţia nu este rea. Pari de neîmblânzit, deocamdată.

Jeroen li se alătură.

— Constancia s-a descurcat foarte bine, zise Regina.

Doctorul luă mâna soţiei sale şi ea îi simţi apăsarea liniştitoare a degetelor.

— A fost minunată, confirmă şi el. Dar acum trebuie să ne întoarcem acasă. Petrecerea a fost probabil foarte obositoare pentru ea.

— Obositoare dar delicioasă! interveni Constancia zâmbindu-le.

Jeroen trebuia să plece a doua zi dimineaţa la Bruxelles, unde avea un seminar. Spera să se întoarcă a doua zi, spre seară. Când ajunseră acasă, Constancia ar fi vrut sa mai petreacă o clipă cu ti, în salon, în faţa unor ceşti de cafea. Dar nu se

întâmplă aşa. Jeroen îi ură noapte bună şi se duse în biroul lui să-şi pregătească nişte hârtii.

Ea urcă în cameră, puţin deprimată.

A doua zi dimineaţa cînd se trezi, el deja plecase. Se duse să arunce o privire în biroul lui şi în salon, sperând să găsească un mesaj oarecare, dar nu găsi nimic. O găsi pe Rietje în bucătărie şi se strădui să bea o cafea şi să ronţăie o bucată de pâine prăjită.

Ziua i se păru lungă. Se apucă să spele obiectele de porţelan de prin vitrinele din sufragerie. Apoi Rietje plecă şi tânăra femeie rămase singură, cu perspectiva unei seri lungi, solitare. Se plimbă o vreme prin casă, admirând bi- belourile de porţelan, argintăria, tablourile care împodobeau pereţii. Se gândea că ar fi trebuit să-i ceară lui Rietje să rămână să doarmă aici, cînd uşa bucătăriei se deschise. Era tocmai menajera însoţită de Tarnus. Acesta îi spuse:

— Doctorul ne-a rugat să venim să dormim aici.

Nu-i place să vă ştie singură. Cu permisiunea dumneavoastră, o să ne ducem în. Camerele de la ultimul etaj.

Constancia încuviinţă, bucuroasă la gândul că Jeroen avusese această atenţie pentru ea.

— O să vă aduc o cafea, doamnă, continuă Tarnus. Şi peste o oră, Rietje vă va servi cina.

Puţin înainte de cină, Jeroen telefona. Constancia nu se aşteptase la asta, şi se simţi cuprinsă de un val de tandreţe. El întrebă, cu vocea lui caldă:

— Totul e-n ordine, draga mea?

— Da, totul e bine. Îţi mulţumesc că i-ai rugat pe

Rietje şi pe Tarnus să rămână cu mine.

— Am uitat să-ţi spun. Eu mă întorc mâine după-amiază. Copiii sosesc poimâine, nu-i aşa?

— Da, camerele lor sunt pregătite.

El adăugă, cu duioşie.

— Îmi lipseşti, Constancia. Noapte bună.

Când şi ea îi spuse „Noapte bună”, o făcu aproape în coaptă, atât era de uimită de mărturisirea lui Jeroen. Era atâta vreme de când nimeni nu-i mai spusese „îmi lipseşti, Constancia”...

A doua zi, ea se afla în grădină la plimbare cu câinii, când el se întoarse. Nu-şi dădu seama de prezenţa lui decât când el îi lansă din prag un „hello!“ vesel. Luară ceaiul împreună. Constancia îl întrebă despre călătoria lui. Spera că vor putea petrece împreună o seară liniştită, dar chiar când luau dna, el fu chemat la o urgentă. Când, târziu după miezul nopţii, ea se culcă, el tot nu se întorsese.

Se revăzură însă la micul dejun. El, la fel de flegmatic, dar uşor tras la faţă. O anunţă pe Constancia că va veni la masă la prânz.,

— Pentru că până atunci vor ajunge aici şi copiii, o să fac în aşa fel să ajung acasă.

Remarca asta o răni pe Constancia. Se străduia să ajungă acasă numai pentru că vor fi şi copiii? Dar găsi o justificare la spusele lui: la urma urmei, ei erau sânge din sângele lui. Şi era normal ca pe ei să-i iubească...

Ceva mai târziu, sosiră şi Regina, Bram şi copiii.

Părinţii nu zăboviră prea mult.

— Eşti un înger că vrei să ţe ocupi de ei, zise Regina cu un zâmbet vesel. O să fac şi eu acelaşi lucru pentru tine, odată şi-odată...

— Constancia se duse la bucătărie împreună cu Paul,

Pieter şi Elisabeth. Se aşezară la masa cea mare, înfulecară prăjitura făcută de Rietje, în timp ce tânăra femeie îşi puse un şorţ ca să le prepare o spumă de ciocolată pentru cină. Atmosfera era zgomotoasă şi veselă. Constancia se simţea puţin depăşită de situaţie, cu obrajii îmbujoraţi şi cu părul ciufulit. Doctorul, care tocmai venise, zâmbi amuzat cînd o privi prin deschizătura uşii.

Prezenţa copiilor îi dădea mult de lucru Constainciei, dar se simţea mulţumită. Din asta trase concluzia că ea era probabil ceea ce se cheamă genul de „femeie de casă”. Îi pfăcea să aibă ce face toată ziua, îi plăceau ţipetele copiilor. Dar, mai mult decât orice, îi plăcea să audă zgomotul cheii răsucite ia broască de către Jeroen, ceata, ciad întorcea acasă. Făcea îs fiecare zi progrese la ale gătitului, sub privirea vigilentă a lui Rietje, iar olandeza ei, chiar dacă na era încă perfectă, începea să devină comprehensibilă.

CAPITOLUL IX

Copiii erau atei de vrea trei zik cînd, iatt-o după-amiază, Jeroen se întoarse acasă mai devreme decât de obicei. Luară cu toţîî ceaiul şi gustarea într-o atmosferă însufleţită, apoi urcară în sala de jocuri. Erau cufundaţi într-un joc de cărţi pasionat,

cînd sună telefonul. În aceeaşi clipă, îmi fulger orbitor lumină încăperea şi curând se auzi şi tunetul. Elisabeth fugi să se refugieze în poala Coastanciei. Apoi începu un vânt puternic.

Tânăra femeie, care detesta furtunile, se strădui să-şi păstreze calmul pentru a-i linişti pe copii. Vacarmul de afară o împiedica pe Constancia să audă ce vorbea Jeroen la telefon, dar privirea soţului ei, cînd o întâlni pe a ei, era plină de îngrijorare. O dată conversaţia terminată, el veni spre ea, cu o expresie gravă pe faţă.

— Furtuna a provocat un accident, zise el. Sunt aşteptat la faţa localul. Aş vrea să vii cu mine, Constancia.

Nu eia acum momentul ca ea să pună întrebări.

Desprinse braţele Elisabethei cu blândeţe din jumf gâtului ei, şi-i spuse pe un ton ferm

— Am să trag draperiile, n-ai să mai vezi fulgerele; Şi ce-aţi zice voi să coborâţi să jucaţi cărţi cu Rietje. Îa bucătărie? O să vă dea câte o felie din prăjitura pe care a făcut-o azi după-amiază.

Le zâmbi, dorindu-şi să pară la fel de calmă precum era Jeroen. Propunerea ei fu acceptată cu strigăte de bucuric şi Jeroen îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Te aştept jos în cinci minute, zise el. Pune-ţi nişte haine comode.

Se duse cu copiii în bucătăric, lăsându-i la masa în faţa feliilor de prăjitură şi recomandându-le să fie cuminţi şi să se culcc, chiar dacă ea nu apucă să se întoarcă la timp. Apoi urcă să se schimbe. Îşi

puse un pulovăr gros, un fular pe cap şi-şi luă mănuşile groase de lână. În sfârşit, se încălţă în nişte mocasini comozi.

În clipa cînd ca ieşea pe uşă, tocmai ajungea şi Jeroen cu Fiatul său. Demară imediat, luând-o spre Hoek van Holland şi spre Naaldwijk. Şoseaua era liberă şi el-conducea foarte repede, în ciuda limitărilor de viteză.

Constancia îi aruncă o privire pe furiş; el îşi păstra calmul obişnuit, de parcă ar fi ieşit la o plimbare de duminică.

Vântul se mai potoli după un timp. Dar reîncepu deodată mai puternic ca înainte, lovind în plin maşina. Jeroen însă nu încetini. Cerul era cenuşiu ca de plumb. El spuse, la un moment dat:

— Eşti minuată, Constancia.

Tânăra femeie se simţi cuprinsă de un val de tandreţe. Această simplă frază compensa tot ceca ce el nu-i spusese până acum, din lipsă de timp.

— A avut loc un grav accident într-o uzină, relua. Jeroen, pe lângă Naaldwijk. O vijelie de o violenţă teribilă a distrus serele pe kilometri întregi, a doborât acoperişurile, a denlasat maşini. Şi a dărâmat o schelă metalică… Acolo ne ducem.

— Au fost prinşi oameni sub ca?

— Da. Şi riscă să cadă şi testul acoperişului dacă mai vine o vijelie.

Jeroen se aplecă spre volan, scrutând drumul. Tăie la un moment dat o curbă şi o luă pe o scurtătură. Constancia care până acum crezuse că are nervii tari, se simţi dintr-o dată cuprinsă de panică.

— Ţi-e teamă? o întrebă Jeroen cu o voce blândă.

— Pufin, dar nu-ţi face griji pentru mine. Când vom ajunge acolo, va trebui să stau lângă tine?

— Da. Am în geanta din spatele tău nişte aţele şi pansamente. Experienţa ta îmi va fi de mare folos. Dacă ne pierdem cumva unul de altul, întoarce-te la maşină şi aşteaptă-mă.

Oftă adânc, şi spuse:

— Am ajuns..

În faţa lor se întindea o zonă industrială. Locul era devastat: geamuri sparte, maşini răsturnate pe o parte, ziduri dărâmate. Şi totuşi asta nu era nimic pe lângă spectacolul oribil ce li se oferi privirii după ce cotiră la o curbă, cînd ajunseră de fapt în zona sinistrată.

Ai fi zis că o bombă căzuse cxact peste uzină. Doctorul făcu un ocol pentru a. Evita o grămadă de tablă îndoită şi se opri. La faţa locului erau deja mai multe maşini. O mulţime de oameni se agitau printre grămezile de fiare. Constancia – îi auzea sţ-rigând şi chemân- du-se unii pe alţii. Jeroen îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din maşină, apoi cu servieta de urgenţă şi geanta de pânză în braţe, o conduse în grabă printre, pietre, cărămizi şi bucăţi de lemn şi tablă până la un grup de oameni ocupaţi să degajeze o grămadă de fiare.

Câţiva oameni fuseseră deja scoşi dintre grinzile de oţel. Erau întinşi de-a lungul unui perete, cu privirile pierdute, acoperiţi cu nişte paltoane. Constancia, urmând cu exactitate instrucţiunile soţului ei, nu plecă nici o clipă de lângă el, urmărindu-l în timp ce examina răniţii şi le dădea

primele îngrijiri, încercând să-i încurajeze cum se pricepea mai bine. Ea tocmai dezinfecta o rană urâtă la cap cînd Jeroen îi spuse:

— Mă duc să dau o mână de ajutor. Mai sunt câţiva oameni prinşi sub dărâmături. Să rămâi aici, Constancia.

Ea încuviinţă din cap. Îi trebuită câteva minute ca să oprească sângerarea pacientului ei. Îi puse apoi un pansament şi trecu la cel de alături care avea o fractură de bazin. Jeroen bănuise că are şi leziuni interne, dar nu avusese timp să examineze prea bine rănitul. Con- stancia îi luă pulsul, îngrijorată de culoarea pământie a feţei lui. În timp ce stătea aplecată asupra bolnavului, auzi vântul înteţindu-se şi un vuiet ameninţător. Cerul avea aceaşi culoare stranie, metalică. Se pregătea oare o nouă vijelie P Deodată îşi simţi gura uscată de spaimă. Continua să privească cerul cînd se simţi trântită brutal la pământ. Vocea lui Jeroen îi striga la ureche:

—» Să, nu cumva să te mişti!

I-ar fi fost chiar greu s-o facă. Doctorul se întinse peste ea, aproape sufocând-o cu greutatea lui.

— Cântăreşti o tonă I mormăi ea.

Îl auzi râzând. Vuietul vântului creştea din ce în ce. Vârtejuri puternice făceau să zboare bucăţi din aco-i periş, împingeau bicicletele sprijinite de zid, transform mându-le în proiectile periculoase lansate cu viteză în toate direcţiile. Dar Constancia percepea înainte de toate un alt zgomot, liniştitor de data aceasta: bătăile inimii lui Jeroen, lângă pieptul ei.

După câteva minute, vijelia se îndepărtă lăsând în urma ei numai distrugeri. Constancia se ridică imediat în picioare, începând iarăşi să controleze pulsuri, să panseze răni, să-i dea soţului ei instrumentele de care acesta avea nevoie. N-ar fi putut să spună cât timp trecuse până să audă sirenele ambulantelor şi alt poliţiei. I se-părea că trecuseră ore de cînd veniseră ei aici, dar descoperi că, de fapt, nu trecuse decât o jumătate de oră. Echipele de chirurgi preluară bolnavii şi Jeroen o conduse la maşină, spunându-i să-l aştepte. Ea adormi aproape imediat. Când se trezi, el era alături şi o contempla.

— Scuză-mă, murmură ea.

Apoi, remarcând sprâncenele lui încruntate, adăugă:

— Trebuie că atăt oribil!

El se aplecă spre ea şi o sărută cu tandreţe,

— Arăfi mai degrabă ca un copil epuizat… sau ca un biet mic dragon… Ne întoarcem acasă.

— Sunt mulţi răniţi? întrebă Constancia.

— Da, dar slavă Domnului, a doua vijelie a făcut mai puţine stricăciuni.

— Câii morţi? mai întrebă ea cu o voce slabă.

— Şapte, şi numeroşi dispăruţi pe care încă îi mai caută. Din fericire, furtuna n-a atins zonele mai populate.

— Nu a trecut prin Delftj, nu-i aşa?! exclamă ea deodată, terorizată la gândul copiilor.

— Nu. Oricum, eu îi spusesem lui Rietje să se refugieze cu toţii în pivniţă în caz de pericol.

— Cum poţi să te gândeşti la toate?

— Este normal să te gândeşti la cei pe care-i iubeşti, în momente atât de dramatice.

Tulburată, Constancia se gândi la felul cum el o protejase puţin mai devreme.

El porni motorul şi se îndepărtară încet de zona devastată. Mai mulţi bărbaţi îi făcură lui Jeroen semne prio- teneşti cu mâna, iar poliţiştii îl salutară cu respect. Constancia se simţea grozav de mândră de el.

Se întoarseră tără grabă, tăcuţi, fiecare pierdut în gândurile sale. Tânăra femeie se gândea că era ora cînd co piii tocmai se duceau la culcate, dar că ea va trebui mai întâi să se schimbe înainte de a se duce să le spună noapte buna.

Aruncă o privire spre Jeroen. Şi hainele lui erau murdare de sânge şi de noroi, rupte, irecuperabile. Va trebui să-şi cumpere un alt costum. La asta se gândea cînd ajunseră acasă..

Intrară fără să facă zgomot. În vestibul, Constancia şuşoti:

— Urc să mă schimb, apoi mă duc să-i văd pe copii.

El o privi lung. Avea părul ud şi desfăcut; fularul ei servise ca pansament de urgentă. Hainele îi erau într-o stare lamentabilă, pe frunte avea o pată de unsoare, iar. Unghiile i se rupse, seră.

Jeroen îi zâmbi, o trase spre el şi o sărută cu ardoare pe buze.

— Eşti minuată, zise el cînd îi dădu drumul. Voi veni şi eu la copii. Am de dat mai întâi nişte telefoane.

În timp ce se schimba şi se pieptăna, Constancia

se simţi cuprinsă de o ciudată moleşeală. Puse această senzaţie pe seama fricii, a agitaţiei, a epuizării. Dar cînd îl văzu pe Jeroen în camera copiilor, la fel de îngrijit de parcă nici n-ar fi ieşit din casă, înţelese că starea ei sufletească nu avea decât o cauză: dragostea. Îl iubea pe acest Jeroen – înalt, puternic, calm – care stătea acum aici, în camera copiilor, cu mâinile în buzunare, râzând şi glumind de parcă nu avea nici o altă grijă.

El îi zâmbi. Ea îşi stăpâni dorinţa nebună de a străbate alergând încăperea şi a se arunca în braţele lui.’ Fusese o proastă că nu înţelesese mai devreme ceea ce simţea pentru el… Dar acum, ce se va întâmpla cu ea? Va trebui să-şi petreacă restul vieţii mulţumindu-se cu acest tip de relaţie care exista între ei? Până acum asta fusese de ajuns ca s-o tacă fericită, dar de acum încolo…

Oricum, nu era momentul să-şi pună astfel de întrebări; se alătură pălăvrăgelii lor, apoi se duse şi se aşeză pe patul Elisabethei pentru a-i spune urmarea poveştii interminabile căreia ca îi inventa câte un capitol în fiecare scară.

În timp ce povestea, Constancia îşi lăsă o parte din gânduri să zboare spre Jeroen. Dorea cu înflăcărare să fie alături de el, dar în acelaşi timp se simţea intimidată. Îşi aminti apoi cu tristeţe că el nu va fi acasă în seara asta. Avea un dineu împreună cu nişte colegi mediei.

Nu-l văzu decât o clipă înainte de plecare. El se mărgini s-o întrebe dacă-şi revenise după experienţa din cursul după-amiezii, apoi o sfătui să se culce devreme. Ea încuviinţă, chiar dacă ideea

de a se duce la culcare şi de a se lăsa iarăşi năpădită de gândurile ei, nu i se părea prea seducătoare. Îşi luă la revedere de la el cu o oarecare rezervă şi nu văzu privirea profundă pe care el i-o aruncă înainte de plecarc.

A doua zi dimineaţa, Corrie, secretara lui Jeroen, nu putu să vină la lucru, imobilizată la pat de o gripă. Constancia, ocupată cu înregistrarea bolnavilor, cu fişele de consultaţii, cu cele câteva tratamente pe care le avu de făcut, uită de rezerva ei faţă de Jeroen şi se descurcă cu o pricepere de lăudat. Se simţi uşurată cînd află că

Tarnus era prezent şi că ea nu avea de ce să-şi facă griji pentru casă. Servitorul le aduse câte o cafea! a sfârşitul consultaţiilor. Constancia nu se putu împiedica să nu remarce în discuţia pe care o avu cu Jeroen că, în ultima vreme, Tarnus stătuse destul de mult prin casă.

Jeroen ridică privirea din fişele pe care le avea în faţă şi-i replică, zâmbind uşor:

— Gu atât mai bine pentru noi, nu crezi, draga mea?

Era absolut genul de răspuns prin care ei puneau capăt unei discuţii. Dar Constancia, cu o notă de indispoziţie, insistă:

— Jeroen, vom avea şi noi într-o zi casa noastră?

El se opri din scris, cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Credeam că-ţi placc casa asta?

— Da, bineînţeles. Dar nu este a noastră, şi nu va putea fi nicicând căminul nostru.

Cu un aer absent, el sorbi o gură de cafea.

— Dacă este aşa, trebuie să facem ceva, Constancia.

Indispoziţia tinerei dispăru imediat.

— Oh, nu, nu asta voiam să spun! N-ar fi trebuit să mă amestec în problema asta. Tu eşti fericit aici.

— Dar dacă tu nu eşti, repet, trebuie făcut ceva.

Constancia regretă amarnic ceea ce spusese.

— Eu sunt fericită oriunde sunt împreună cu tine, dedată ea brusc..

El păru să nu remarce nimic extraordinar în spusele ei şi o întrebă pe un ton indiferent:

— Avem programat ceva pentru sâmbătă seara?

— Da, dineul la doamna van Hoorn.

Jeroen se încruntă.

— Uitasem. Presupun că nu putem scăpa de asta?

— Aş putea spune că eu nu mă simt bine, dacă vrei…

El zâmbi pe deasupra ceştii..

— Şi după aceea să te întâlneşti cu ea duminică, la biserică? Nu. O să mergem. În ce o să te îmbraci?

— Am o fustă lungă şi o bluză de mătase.

— Mergem după-amiază să facem cumpărături, zise el aranjându-şi hârtiile de pe birou. Vreau ca sofia mea să fie cea mai elegantă femeie de la’ petrecere. Eşti întotdeauna încântătoare, Constancia, dar a trecut un secol de cînd nu ţi-am oferit nimic.

— Dar… rochiile de la Londra?

El izbucni în râs şi spuse, ironic:

— Nu sunt destul de elegante pentru petrecerile simandicoase ale doamnei van Hoorn, ce naiba! Am să vin acasă la prânz şi-i voi spune lui Rietje să aibă grijă de copii.

În lumina rece a soarelui de primăvară, Ilaga era un oraş superb. Jeroen îşi parcă maşina, o luă de braţ pe Constancia şi porniră prin labirintul de străduţe înguste. În timp e. Mergeau prin cartierul rezidenţial Noordeinde, Constancia întrebă:

— Acesta este cartierul magazinelor de lux, nu-i aşa? Sunt sigură că voi putea găsi ceva potrivit şi în altă parte...

— Astăzi o să facem nebunii, îi tăie vorba Jeroen. Regina mi-a spus ceva de un magazin cu... ia să vedem.. Ah, da, iată-l.

Constancia, după ce aruncă o privire la vitrina elegantă, începu să protesteze. Dar el o împinse cu fermitate înăuntru.

Tânăra femeie petrecu o jumătate de oră delicioasă. Erau doar ei în magazin şi vânzătoarea le prezenta modelele, unul mai frumos decât altul. Rochiile acestea trebuie să fi costat o avere, dar Jeroen nu părea să fie îngrijorat Când în sfârşit Constancia găsi ceea ce dorea, avu totuşi o ezitare. Era un model unicat, din dantelă de mătase gri-perle, brodată cu flori din perle roz. Tânăra "se hotărî să renunţe la ea în favoarea unui mo del mai puţin costisitor. Dar nu aceasta era şi părerea lui Jeroen...

— Îmi place foarte mult aceasta rochie gri, zise el. Ia puneţi-o, draga mea.

Îi venea perfect. Constancia însăşi trebui să

recunoască faptul că arăta splendid în ea. Jeroen nu ezită nici o clipă, şi spuse:

— Asta îţi trebuie. O luăm.

Îi mai cumpără sandale fine, asortate. Când îi spuse că mai avea nevoie şi de o capă, ea protestă ener- gif...

— Jeroen, nu ştiu cât ai cheltuit până acum, dar n-am să accept nimic altceva. O să-mi pun un şal pe umeri, este la modă.

În loc de orice răspuns, el o luă de braţ şi o conduse spre cartierul blănurilor.

— Linişteşte-te, îi spuse el. Dacă asta poate să te calmeze, atunci află că avem ceva bani puşi deoparte, care oricum nu-mi foloseau acum.

Câteva clipe mai târziu, Constancia, uluită, se afla în posesia unei cape de vizon alb. Se duseră apoi să ia ceaiul. Tânăra femeie, încă sub impresia emoţiilor repetate, nu putu să scoată o vorbă. Era pur şi simplu sufocată de bucurie. Doar în momentul cînd Jeroen se ridică să plece, îndrăzni să spună, cu timiditate:

— Jeroen, n-am să fiu, în stare niciodată să rţi' mulţumesc îndeajuns.

El îi zâmbi.

— Una din plăcerile căsătoriei este să poţi oferi un cadou soţiei tale din cînd în cînd. Eşti adorabilă, şi femeile frumoase trebuie să poarte lucruri frumoase.

Constancia lăsă atunci frâu liber bucuriei.

— Îţi mulţumesc, Jeroen. Sunt sigură că petrecerea de la doamna van Hoorn va fi minunată. '

Faimoasa petrecere, însă, începu mai degrabă prost. Când Constancia coborî scara cea mare, inima îi săltă de bucurie văzându-l pe Jeroen aşteptând-o jos. Părea foarte mulţumit de aspectul soţiei sale, dar Constancia aşteptase ceva mai mult, un semn de tandreţe.

El îi spuse calm, doar atât:

— Eşti splendidă, draga mea.

Constancia se simţi cuprinsă de un acces de furie. Sentimentele lui nu vor merge deci niciodată mai departe de această admiraţie politicoasă? Şi-ar fi dorit atât de mult o declaraţie de dragoste înflăcărată... Pentru o clipă, avu chef să-şi sfâşie mehia somptuoasă, să o calce în picioare. Apoi, îşi reveni. La urma urmei, chiar dacă el n-o iubea cu adevărat, avea totuşi multă afecţiune pentru ca şi se purta ca un soţ perfect. Îi fu ruşine de supărarea ei. După ce cobori scara, începu să se învârtească în faţa lui şi-l întrebă pe un ton vesel:

— Îţi place cum arată soţia ta? Am impresia că sunt o prinţesă!

— Eşti un mic dragon neîmblânzit, cel mai perfect dintre dragoni. Copiii te-au văzut?

— Da. Elisabeth m-a făcut să-i promit că voi purta această rochie la nunta ei!

Jeroen îi luă mâna şi i-o sărută.

— Eşti mai frumoasă decât o pictură de maestru...

îi puse apoi pe umeri capa de vizon.

Doamna van Hoorn avea numeroşi invitaţi. Dar Constancia îi cunoştea deja în cea mai mare parte. Femeile o priveau cu invidie, iar una dintre ele

exclamă:

— Ce idee grozavă, să nu porţi bijuterii la o rochie atât de frumoasă!

Constancia se făcu că nu aude remarca aceasta perfidă. Se mulţumi doar să-şi mângâie rubinul inelului ei de logodnă şi atingerea aceasta îi dădu încredere în ea.

Se auzi chemată de cavalerul ei din această seară. Accs- ta nu era altul decât primarul în persoană. Constancia se întrebă surprinsă de ce i se făcuse ei o asemenea onoare, cînd cu siguranţă era cea mai tânără dintre invitaţi, dar nimefii altcineva nu păru surprins.

Casa familiei van Hoorn era splendidă, dar nu avea totuşi farmecul bătrânei lor case din Delft. Mobilele stil degajau un puternic miros de ceară. Asta însă n-o împiedică pe Constancia să savureze cu poftă delicioasa mâncare. Conversă agreabil cu cei doi cavaleri, primarul de o parte şi un tânăr elegant de cealaltă parte a ei.’ Jeroen fusese aşezat în faţa ei, la celălalt capăt al mesei. Ea privi spre el de mai multe ori, dar el părea prins într-o discuţie interesantă cu vecina lui de masă, o femeie fermecătoare de vreo patruzeci de ani, şi nu-şi aruncă nici măcar o dată privirea spre ea. Se simţi un pic necăjită din cauza asta, şi îşi concentră din nou atenţia spre cei doi cavaleri care-o încadrau. Reuşi cu uşurinţă să-i captiveze. Râdeau cu poftă, şi ea avu satisfacţia să-l vadă pe Jeroen aruncându-i în sfârşit o privire mirată. Ea îi adresă un zâmbet fermecător, înainte de a se Întoarce din nou spre cel mai tânăr dintre vecinii ci.

După masă, doamnele se duseră în salon în timp ce bărbaţii începură se fumeze. Constancia remarcă privirea protectoare cu care o învăluia Regina, cînd gazda lor o conduse într-un colţ mai liniştit al salonului. Doamna van Hoorn n-o luă pe ocolite. Începu imediat să deplângă discreţia cu care avusese loc căsătoria Constanciei şi faptul că tânăra fată nu are familie. Apoi adăugă:

— Jeroen, în schimb are o familie numeroasă. Sigur, este cam împrăştiată prin lume, dar cu Rolls-Roice-ul şi cu averea lui, asta nu-i pune probleme. Banul uşurează mult lucrurile...

Regina, care auzise remarca, păru dintr-o dată ntât de stânjenită încât Constancia, care ascultase cu o ureche distrată flecăreala. Gazdei sale, fu absolut uimită. Uimirea ei crescu şi mai mult- cînd cumnata ei spuse pe un ton tăios:

— Permiteţi-mi să v-o răpesc pe Constancia, doamnă, aş vrea să am o mică discuţie cu-ea.

Dar doamna van Hoorn nu părea dispusă să-şi scape prea uşor prada. Se aşează pe o sofa şi-i făcu semn tinerei femei să se aşe2e lângă ea, scrutând-o cu ochii ei mici şi negri. După ce Constancia se aşează, ea o întrebă pe un ton confidenţial:

— Aşadar, draga mea, eşti fericită că te-ai căsătorit cu Jeroen?

Constancia îşi aminti că era o femeie măritată, soţie de doctor, şi că nu avea voie să se simtă nervoasă, mai ales în faţa gazdei sale. Ti zâmbi deci cu drăgălăşenie şi-i răspunse:

– Da, foarte fericită, mulţumesc.

— Ai reuşit să dai lovitura, adăugă doamna van

Hoorn.

Ce-ar fi fost de răspuns la un atac atât de direct? Constancia remarcă faptul că celelalte doamne, deşi se grupaseră la celălalt capăt al salonului, trăgeau cu urechea în direcţia lor. Regina fu aceea care răspunse în locul ei.

— Vreţi să spuneţi fără îndoială că Jeroen a fost cel care a avut mult noroc, îi replică ea. Apropo, ce mai face fiul dumneavoastră, doamnă?

Bătrâna doamnă o fulgeră cu privirea.

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea scurt.

Şi se întoarse din nou spre Constancia.

— Presupun că apreciezi faptul că eşti soţia unui baron?

Constancia o privi, uluită.

— Poftim? făcu ea, convinsă că nu auzise bine.

Doamna van Hoorn izbucni- într-un râs strident.

— Ah, ah, ah! Trebuie să recunosc că te prefaci admirabil că eşti surprinsă!

Constancia se simţi dintr-o dată stânjenită. I se părea că primise o lovitură în cap şi nu mai ştia prea bi ne ce e cu ea.

Gazda ei o privi stupefiată. Înainte să poată scoate

O vorbă, Regina interveni la repezeală:

— Desertul dumneavoastră a fost o minune. Trebuie neapărat să-mi daţi şi mie reţeta.

Doamna van Hoorn îi aruncă o privire glacială.

— Poţi să discuţi asta cu bucătarul meu. Şi aş dori să nu mă mai întrerupi, Regina. Constancia şi cu mine avem o discuţie interesantă.

Constancia îşi privi cumnata şi-i adresă un

zâmbet chinuit. Gazda ei părea să fie o femeie neîndurătoare. Tânăra fată dorea cu ardoare ca petrecerea să se termine mai repede. Înţelegea acum de ce Jeroen se temuse atât de mult de acest dineu. Doamna van Hoorn se adresă din nou.

— Puţine tinere au norocul dumitale, zise ea pe un ton apăsat. Nu-i este dat oricui să devină soţia unui…

Nu-şi putu termina fraza. Regina, cu o ceaşcă de cafea în mână, păru că-şi pierde brusc echilibrul şi vărsă conţinutul ceştii pe spatele gazdei sale.

Urmă imediat un moment de agitaţie. Regina se scuză, doamna van Hoorn era lividă de furie, ceilalţi invitaţi se întreceau care mai de care să dea sfaturi… Constancia, pe de altă parte, încerca să înţeleagă gestul cumnatei ţale. Era convinsă că nu era vorba de un simplu accident. Imediat ce stăpâna casei ieşi să se schim be, ea se duse lângă Regina, pe sofaua unde aceasta se aşezase, şi o întrebă în şoaptă:

— Regina, de ce ai făcut asta? Nu ai vrut ca doamna van Hoorn să-şi termine fraza, nu-i aşa? Şi ce înseamnă toate aluziile astea la adresa lui Jeroen?

Regina părea că este, în acelaşi timp, stânjenită şi agitată.

— Întreabă-l pe el, oftă ea.

Uşa se deschise şi bărbaţii intrară în încăpere, Jeroen mergea alături de domnul van Hoorn şi zâmbea distrat la spusele acestuia în timp ce-şi plimba privirea prin salon. Ochii îi sclipiră cînd o zări pe Constancia. Se scuză faţă de gazdă şi se

apropie de soţia lui.

— Draga mea, pari tulburată! Ce s-a întâmplat.?

Regina fu aceea care-i răspunse:

— Doamna van Hoorn, bineînţeles… Vorbea prea mult după părerea mea şi i-am vărsat o ceaşcă de cafea pe spate. Dar acum, tu îi datorezi nişte explicaţii Constanciei!

— Explicaţii? în legătură cu ce?

Constancia, neliniştită, se simţi stânjenită. Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări soţului ei, dar momentul era prost ales. Va trebui °a mai aştepte cel puţin o oră şi răgazul ăsta i se părea interminabil.

— O să vorbim acasă, draga mea, zise el simplu.

Şi se întoarse spre cele câteva persoane care veneau spre ei. Constancia hotărî să pară bine dispusă. Râse şi discută pe un ton lejer, asemeni unei creaturi dintr-o poveste cu zâne, cum arăta în rochia ei vaporoasă. Dar o creatură de vis foarte tulburată, dacă priveai în adâncul ochilor ei…

Sfârşitul petrecerii i se păru că durează o veşnicie, şi despărţirile, prelungite cu invitaţii şi inevitabilele glume finale, i se părură interminabile.

Tot timpul drumului spre casă rămaseră tăcuţi. După ce ajunseră, Constancia se întoarse către soţul ei.

— Nu am chef să avem acum o conversaţie, Jeroen. Dar îmi vei răspunde dacă-ţi pun câteva întrebări?

El deschise uşa salonului şi o invită să intre în încăpere.

— Ia loc, draga mea, îi zise el cu calmul obişnuit.

Ea refu2ă făcând un semn cu capul. În picioare, în spatele unui scaun, trebui să se cramponeze de speteaza acestuia, într-atât tremura de furie, de necaz, de îngrijorare.

— Doamna van Hoorn m-a întrebat... cum mă simt ca soţie a unui baron, începu ea cu greutate. Credeam că glumeşte, dar Regina a încercat s-o întrerupă. Este un lucru necugetat să verşi cafea pe o rochie atât de preţioasă...

Se opri şi-şi trase răsuflarea.

— Jeroen, cînd ne-am cunoscut, eu am crezut că eşti un medic generalist sărac. Şi ea îmi spune că eşti bartm. Chiar eşti cu adevărat?

— Da, draga mea.

— De ce nu mi-ai spus până acum?! strigă Constancia.

Şi fără să-i lase timp soţului ei să-i răspundă, continuă cu furie:

— Mi-a spus că am avut mult noroc că te-am luat de bărbat. Tocmai voia să-mi mai spună ceva, cînd Regina a întrerupt-o. Vreau să ştiu ce voia să-mi mai spună!

Ochii ei cenuşii fixau cu intensitate faţa soţului ei, la fel de imperturbabilă ca de obicei.

— Cred că voia să-ţi spună că sunt milionar.

Tânăra femeie simţi parcă o greutate enormă apă- sânju-i pieptul. La fel ar fi înşelat-o şi dacă ar fi avut puţin respect pentru ea? Descoperea dintr-o dată că el îi jucase o comedie căreia toată lumea îi cunoştea iţele, în afară de ea.

— Rietje şi Tarnus i cxclamă ea. Presupun că ai ascuns o armată de servitori pentru ca eu să mă

distrez ştergând praful, spălând vasele, imaginându-mi că astfel îţi sunt de folos?

Glasul ei era plin de amărăciune. Când el făcu un pas spre ca, Constancia ţipă:

— Nu! Nu am nevoie de scuzele tale. Nu înţeleg de ce ai făcut asta. Sau, mai degrabă... Prefer să nu mă mai gândesc. Bănuiesc că ţî-a fost milă de mine?

Ar fi vrut să continue, să-şi poată revărsa supărarea, dar simţi un nod în gât şi lacrimile îi umplură ochii. Cu un geamăt surd, trecu pe lângă el şi alergă în camera ei.

Nu-şi dorea decât un singur lucru, să se arunce pe pat şi să adoarmă. Dar asta nu rezolva problema. Îşi scoase minunata rochie pe care o îmbrăcase cu atâta bucurie, o strânse cu grijă şi o puse în dulap, hohotind de plâns cum nu mai plânsese vreodată. Apoi se dezbrăcă, Făcu o baie şi-şi căută valiza. Îşi adună lucrurile având grijă să nu ia decât ceea ce fusese al ei înainte de nuntă. Termină târziu în noapte, se culcă în sfârşit, dar nu-şî găsi somnul.

Li veniră în minte o mulţime de detalii. Prima ei întâlnire cu Tarnus, Mercedesul cate-i dusese în Anglia, hainele pe care i le cumpărase Jeroen, stânjeneala confuză ce părea să fi cuprins familia cînd Jeroen le-o prezentase... Probabil că ideea că celihatarul cel mai convins din familie se căsătorea din milă cu o mică englezoaică săracă îi amuzase copios...

Şi totuşi, se purtaseră cu ea foarte amabil, iar Regina făcuse tot ce-i stătuse în putinţă s-o

împiedice pe doamna van Hooni să-i dezvăluie secretul, i se părea acum de-a dreptul incredibil că nu bănuise nimic în toate aceste săptămâni petrecute sub acoperişul lui Jeroen. Nu-şi putea deloc alunga aceste gânduri dureroase.

Tocmai se hotărâse că se va scula din pat’ se va îmbrăca şi va ieşi din casă fără ca nimeni să observe, cînd adormi profund..

Era aproape ora nouă şi jumătate cînd se trezi. Probabil că Rietje ceruse ca nimeni să n-o deranjeze înainte ca ca să sune pentru ceai. Constancia se sculă din pat, îşi puse la repezeală taiorul de tvveed pe ca- re-l purtase cînd venise! a doamna Dowling. Apoi îşi pudră uşor faţa palidă şi dădu cu pieptenul prin păr fără să-şi aranjeze coafura. Jeroen era probabil la consultaţii la ora asta. Aşa că va avea timp să bea o cafea înainte de a pleca din casă.

Se întrebă dacă să-i lase vreun bilet soţului ci. Aruncă o privire la ceas şi constată că mai avea timp pentru asta. Jeroen nu termina niciodată consultaţiile înainte de ora zece. Se repezi în salon şi se aşeză la micul birou din lemn de trandafir. Scrisese deja două bileţele pe care le rupsese furioasă, cînd vocea lui Jeroen răsună în spatele ei.

— Draga mea, din moment ce eu sunt aici, este inutil să-mi mai scrii 1 Spune-mi ce ai pe suflet..

Sunetul vocii lui o îngheţă. Se întoarse şi-l văzu sprijinit cu nonşalanţă de speteaza fotoliului de lângă şemineu. Probabil că era deja aici cînd ea intrase în încăpere. Preocupată de idee;’; scrisorii pe care voia s-o scrie fără să piardă nici o clipă, ea

nu-l văzuse. Murmură cu o voce neutră:

— Lucrurile acestea sunt mai uşor de scris…

— În acest caz, dă-mi voie să citesc unul din biletele pe care deja le-ai scris şi le-ai aruncat.

Veni spre birou, lângă ca, dominând-o cu înălţimea lui. Ea se ridică în picioare, simţindu-se dezavantajată dacă rămânea pe scaun.

— Din moment ce eşti aici, voi încerca să-ţi explic, zise ea cu greutate, dorindu-şi din tot sufletul să se fi aflat în acest moment la mii de leghe distanţă.

Lucrurile care, cu o clipă înainte, i se păruseră capitale, acum i se păreau lipsite de importanţă, dar vru să încerce totuşi să le exprime.

— Nu am dreptul să mă aflu aici, zise ea repede. Am rămas din cauza unor false pretexte pe care mi le-ai înfăţişat. De aceea, trebuie să plec.

Adăugă apoi, pe un ton politicos:

— Dacă nu vezi nici un inconvenient…

El stătea sprijinit de perete, cu mânilc în buzunar.

— Văd un inconvenient major, draga mea. Se întâm-’ plă să te iubesc din tot sufletul.

Ea îşi simţi obrajii îmbujorându-se, apoi-pierzându-şi culoarea. După câteva clipe de tăcere, ea exclamă:

— Ai… ai spus… că mă iubeşti?!

El încuviinţă din cap.

— Din ce alt motiv m-aş fi căsătorit cu tine?

Constancia bolborosi:

— Pentru… pentru a mă scoate din situaţia stânjenitoare în care mă aflam! Şi m-ai lăsat să

cred că îţi not fi de folos!

Pe măsură ce vorbea, îi creştea indignarea.

— A fost pur şi simplu un pretext ca să te aduc la mine şi ca să te fac să te căsătoreşti cu mine, draga mea.

— M-ai înşelat. Casa asta, averea ta...

— Tocmai de aceea nu ţi-am spus, Constancia. Mi-ai spus o dată că deteşti oamenii bogaţi, că îi crezi leneşi fi egoişti. Am vrut să-ţi dovedesc că nu este Întotdeauna aşa. Cât priveşte casa asta, îţi place, nu-i aşa?

— Da.

Ea îşi trase nasul, înghiţindu-şi Lacrimile.

— Dar m-ai făcut să cred că aparţine unui... unui unchi bătrân, cu mustăţi!

Doctorul nu-şi, putu reţine un zâmbet.

— Dragostea mea, ţi-am spus eu vreodată asta? Tu ai fost cea care ţi l-ai imaginat, şi trebuie să recunosc că eu nu te-atn contrazis. Dar altfel, cum aş fi putut să te conving să te căsătoreşti cu mine?

Într-o clipă, el fu lângă ea, tăindu-i orice posibilitate de retragere.

— M-am îndrăgostit de tine chiar în clipa în care te-am văzut prima oară, mărturisi el cu o voce vibrând de emoţie. Nimeni altcineva nu mai contează pentru mine, şi nu va mai conta vreodată, trebuie să mă crezi. Poate că, atunci cînd ne-am căsătorit, tu nu mă iubeai, dar a trebuit să-mi asum acest risc. Şi tocmai înccpusem să cred că mi-am câştigat pariul... Acum însă, nu mai sunt sigur. Ştii, Constancia, averea nu are nici o importanţă în ochii mei. Sunt doar fericit că ea îmi

permite să păstrez această casă pentru a o putea transmite copiilor mei aşa cum era ea atunci cînd am moştenit-o.

Zâmbi cu blândeţe şi continuă:

— Prefer să fiu un simplu medic…

— Vrei să spui un pro… profesor, îl corectă ea sus pinând.

Jeroen îşi puse cu tandreţe mâinile pe umerii ci.

— Dragostea mea, ai putea să mă iubeşti şi tu puţin? M-am purtat urât cu tine, dar numai pentru că mi-era teamă că te pierd. Speram ca şi tu să mă iubeşti, poate chiar fără să-ţi dai seama.

Două lacrimi se rostogoliră pe obrajii Constanciei: Le şterse, încurcată, cu dosul mânii.

— Nu… nu bănuiam asta până în ziua accidentului aceluia, murmură ea; cu o voce foetnutânda. Te Iubeam, dar nu eram conştientă de asta. Cred că, de fapt, te-am iubic chiar de la; prima noastră întâlhire…

Jeroen o strânse cu putere la piept fi o sărut?, cu pasiune.

— Iubirea mea… De tapt, unde voiai să pleci?

Ea se sprijini de umăruf lui şi-l privi.

— Nu ştiu: Probabil că în Anglia…

Apoi închise ochii.

— Jeroen, Jeroen iubitule, oare sunt adevărate toate astea? Nu visez cumva?

El o săruta din nou.

— Nu. Nu visez… şopti ea.

Apoi, revenind: brusc lă realitate, exclamă:

— Jeroen. Consultaţiile tale!.

— Încă un lucru pe care am omis să ţi-l spun,

draga mea: am un asociat. L-am rugat să se ocupe el de consultafii astăzi, pentru a fi sigur că n-am să-ţi lip sesc.

— Să-mi lipseşti?

— Eram sigur că vei încerca să pleci, şi voiam să te împiedic cu orice preţ, sufletul meu.

Ea îşi înălţă capul pentru a-l săruta. El o cuprinse în braţe şi-i îndeplini dorinţa, sărutând-o uşor, cu o imensă tandreţe. Nici unul dintre ei nu-l auzi pe Tarnus deschizând uşa apoi, grăbit, închizând-o la loc fără zgomot.

Întors în bucătărie, Tarnus îi spuse lui Rietje:

— Nu te mai grăbi cu cafeaua.

Ea ridică privirea de pe tâşniţă.

— Baronul este ocupat?

— Foarte ocupat.

— Şi baroana?

— Ocupată cu baronul.

Zâmbi maliţios scoţând din buzunarul său cheile de la pivniţă.

— Cred că, în loc de cafea, în dimineaţa asta este nevoie de şampanie, Rietje. Şi din cea mai bună.

Cei doi servitori schimbară o privire complice, şi Tarnus cobori în pivniţă.

Sus, în sjfion, Jeroen îi dădu drumul o clipă Constanciei pentru ca să tragă de cordonul soneriei, aflat lângă şemineu.

— Am să-l rog pe Tarnus să ne aducă nişte şampanie, dragostea mea.

— Ce vrei să sărbătoreşti? întrebă Constancia, cu un aer maliţios.

— Cea mai frumoasă zi din viaţa mea, iubito.

SFÂRŞIT